50 de povestiri pentru modelarea vieţii / Lynda Neilands. - Arad: Cârmei Prinţ, 2006 Index ISBN (10) 973-7738-39-X; ISBN (13) 978-973-7738-39-4
374
Originally published in England, under the title: **50 Life-Building Stories**
Copyright © Lynda Neilands 2001
KINGSWAY COMMUNICATIONS, Eastborne, England
Ilustraţii:
Copyright © Gillian Cooke
[1] 2006 Copyright pentru versiunea în limba română:
Editura "Cârmei Prinţ"
Traducere, tehnoredactare şi corectură:
Fundaţia "Copilul şi Lumea"
Arad, str. Weitzer Nr. 12
tel.: 0257 250 670; fax: 0257 259 272
Tiparul executat la: Cârmei Prinţ & Design Arad
Pentru mama şi tata

CUPRINS

Cuprins.....7
Mulţumiri.....9
Introducere.....11
POVESTIRI PENTRU MODELAREA CONŞTIINŢEI
1. Legi pentru viaţă.....15
2. Creionul albastru (Nici un alt Dumnezeu în afara Mea.).....20
3. Creionul roşu (Să nu ai idoli.).....26
4. Creionul negru (Să respecţi Numele lui Dumnezeu.) 31
5. Creionul galben (Adu-ţi aminte de Sabat.) 36
6. Creionul verde (Cinsteşte pe părinţii tăi.).....42
7. Creionul maro (Să nu ucizi).....47
8. Creionul portocaliu (Fii credincios în căsnicie).....52
9. Creionul mov (Nu fura).....57
10. Creionul gri (Nu minţi).....62
11. Creionul alb (Nu pofti.).....69
12. Coroana de aur.....75
13. Din jurnalul lui Ionatan.....83
ZIDIREA CARACTERULUI
14. Visul împăratului Solomon
(Pune-L pe Dumnezeu pe primul loc).....90
15. Ocrotitorul (Nu te duce împreună cu mulţimea).....93
16. Micuţa Adelina (Fii atent cu cei din jur).....97
17. Alfred şi prăjiturile (Păstrează-ţi calmul).....100
18. Alina haina (Ajută când poţi).....104
19. Jane cea credincioasă
(învinge îngrijorarea prin credinţă).....107
20. Găinuşa cea leneşă (Nu căuta scuze).....111
•21. Călătorul (Fii drept).....114
22. Călătoria (Fii generos).....118
23. Gura bârfitoare (Nu bârfi).....121
24. Adio, d-le Fulger (învaţă să asculţi când alţii vorbesc).....125
25. Episcopul şi britanicii (Primeşte sfatul).....128
26. Poveste cu jucării (Nu te lăsa cuprins de descurajare).....131
27. Un om Crăciun (Fii blând cu animalele).....135
28. Cei trei zidari (Zideşte cu înţelepciune).....138
POVESTIRI PENTRU LUAREA UNUI ANGAJAMENT
29. Din cer pe pământ (Povestirea cu îngerul).....146

30. Cel mai frumos moment al vieţii ei
(Povestirea despre Ana).....151
31. Glasul din pustie (Povestirea despre Ioan).....154
32. Nunta (Povestirea despre Măria).....158
33. Pescuirea minunată - O nouă slujbă
(Povestirea despre Simon).....162
34. Mâncarea Martei (Povestirea despre Marta).....166
35. E moartă sau nu e moartă? (Povestea despre Iair).....170
36. Transformarea (Povestirea despre Zacheu).....174
37. Şocul lui Nadab (Povestirea despre fariseu).....178
38. Comoara ascunsă (Povestea despre văduvă).....182
39. Ce fel de rege spală picioarele? (Povestirea despre Iuda)... 185
40. Ziua execuţiei (Povestirea despre sutaş).....189
41. De ce - Ce - Cum - Unde?
(Povestirea despre Măria Magdalena).....193
42. Veniri, plecări şi reveniri (Povestirea de pe munte).....197
POVESTIRI DE ZIDIRE A ÎMPĂRĂŢIEI
43. Piciul cu părul roşcat (Iertarea).....202
44. Un Crăciun cu adevărat fericit (Rugăciune şi mărturie).....206
45. Nu sunt bună la adunări (Vindecare).....210
46. Scaunul cu rotile al Rebecăi (Grijă).....214
47. Una pentru bunica (încurajare).....219
48. Lali şi Moni (Să ne folosim darurile şi abilităţile).....223
49. Licitaţia (Strângere de fonduri).....227
50. Mai deschis şi mai strălucitor
(împărtăşind în lucrare şi închinare).....232
Index de subiecte.....236
Index de versete biblice.....241

Mulţumiri

Multe mulţumiri prietenilor şi cunoscuţilor care, în mod generos, mi-au pus la dispoziţie informaţii pentru povestirile din secţiunea „Zidirea împărăţiei" din această carte: enumăr aici pe Brian Callan, Sam şi David Campbell, John şi Jackie Chaplin, Hilary Clegg, Jan şi Rachel Dyer, Tim Hamilton, Jill Harshaw şi Jonathan Rea.
De asemenea, doresc să le mulţumesc copiilor şi liderilor Şcolii Duminicale Metodiste Finaghy, în special lui Deidre McHugh, pentru că mi-au inspirat succesiunea de început a povestirilor.
îi mulţumesc şi lui Phillip Saunders pentru ajutor şi încurajare şi familiei Idle pentru că mi-au permis să le vizitez gekoul[1]!
în final, dar nu mai puţin însemnat, îi mulţumesc familiei mele: Mulţumesc Cristopher şi Patrick pentru foamea voastră după povestiri; îţi mulţumesc David pentru dragostea şi sprijinul tău permanent.
Reptilă sauriană din regiunile calde.

Introducere

Tatăl meu este arhitect. Bunicul meu a fost constructor. Şi eu lucrez în construcţii, chiar dacă nu cu cărămizi şi mortar. Şantierul meu este căminul familiei unde zidesc viaţa copiilor mei.
Fiecare constructor cunoaşte importanţa unei fundaţii solide. Pentru ca fundaţia să fie solidă în cazul modelării caracterului, cărămizile trebuiesc cimentate în cunoaşterea binelui şi a răului. Un studiu recent a arătat faptul că majoritatea părinţilor cred că onestitatea este o valoare cheie pe care ei doresc s-o zidească în copiii lor. Eu, la rândul meu, doresc ca şi copiii mei să ştie că nu trebuie să mintă sau să fure şi că trebuie să aibă cunoştinţa răului. Aceasta înseamnă că sunt preocupată de zidirea conştiinţei. Dar mai important este faptul că vreau ca ei să descopere răsplătirile bogate atunci când fac binele. Dorinţa mea este ca ei să fie generoşi, grijulii, corecţi, săritori când e vorba să ajute şi demni de încredere, nu pentru că aşa trebuie, ci pentru că aşa preferă. Aşa că lucrarea de zidire a conştiinţei merge mână în mână cu lucrarea de modelare a caracterului.
Teoretic, sună realizabil - deoarece singurul lucru pe care părinţii şi învăţătorii trebuie să-l facă este să investească timp şi energie în procesul de modelare iar viaţa copiilor va merge conform planului. în

practică, decadenţa şi dezordinea fiinţei umane înseamnă greşeli şi alunecări pe cale. S-ar putea chiar să precipite un colaps total. Aşa că vreau ca copiii să ştie de ce au

nevoie de ajutor spiritual şi unde poate fi găsit. Vreau să le fie clar de ce vrea Dumnezeu să ne scoată din mizerie. Vreau ca ei să înţeleagă cine este Isus, de ce a venit El, ce a făcut şi cum ne poate schimba, cum poate da putere, sens şi scop.
Aici noi lucrăm la dedicare şi la zidirea împărăţiei. Pentru că Isus nu este doar o figură istorică, ci unul cu care ne întâlnim în fiecare zi în mod personal: Cineva care poate fi urmat, cunoscut şi cu care putem împărtăşi experienţele noastre.
Aşa că dorinţa mea cea mare este ca atât copiii mei cât şi cei cu care mă întâlnesc în biserici şi şcoli să facă această descoperire glorioasă - ceva mai mult prins decât învăţat - şi să se zidească în ea pentru toate zilele lor. Desigur acesta este şi dorinţa lui Dumnezeu, de-a vedea că în viaţa milioanelor de copii care cresc în această lume are loc o dezvoltare morală şi spirituală sănătoasă. Şi cu siguranţă una dintre uneltele pe care o dă părinţilor şi liderilor creştini pentru împlinirea acestei sarcini este unealta artei de a povesti. A folosit-o Isus şi o putem folosi şi noi - o unealtă care ne permite să-i învăţăm pe copii - fără să le ţinem predici, să atingem punctele sensibile fără dificultate, să explorăm acţiuni şi alegeri fără risc.
Povestirile din această carte sunt împărţite pe patru capitole cu titlul: Zidirea conştiinţei, Zidirea caracterului, Zidirea dedicării şi Zidirea împărăţiei. Ele sunt scrise pentru a-i ajuta pe adulţi ca la rândul lor, ei să-i ajute pe copii să-şi înalţe un cadru moral şi spiritual solid pentru vieţile lor.
Fiecare povestire este însoţită de o verificare biblică şi un subiect de discuţie. Uneori sunt incluse note despre cum trebuie să spunem anumite povestiri, activităţi sugerate, informaţii suplimentare, sugestii din cartea de cântece editată de Children's Ministry, care a fost publicată în ianuarie, sau rugăciuni scurte. Mă rog ca această carte să se dovedească folositoare şi ca cei ce o folosesc să poată cunoaşte binecuvântarea Meşterului Constructor în timp ce-i învaţă şi-i călăuzeşte pe copiii aflaţi în grija lor.

Partea întâi POVESTIRI PENTRU MODELAREA CONŞTIINŢEI

Castelul -
serie de povestiri pentru prezentarea celor zece porunci

Aceste povestiri se pot citi cu voce tare copiilor, fie acasă, fie într-un grup la şcoală sau la biserică. Vârsta aproximativă: 6-10 ani.
Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.
Să nu te închini la idoli.
Să respecţi Numele lui Dumnezeu.
Adu-ţi aminte de ziua de odihnă.
Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta.
Să nu ucizi.
Fii credincios în căsnicie.
Să nu furi.
Să nu minţi.
Să nu pofteşti ce este al altuia.

1. Legi pentru viaţă

14

Ionatan Ionescu avea un castel în dormitorul lui. Era de jucărie, frumos lucrat, cu ziduri şi turnuri, aşezat la loc de cinste pe dulapul cu jucării. Stătuse acolo aproape patru ani. Un pod mobil ducea spre intrarea principală şi întregul zid din faţă era detaşabil ca să arate interiorul camerelor din turn, sala tronului, curtea palatului, bucătăria şi temniţa. Castelul venise cu tot personalul - patru cavaleri, un câine, un rege, o servitoare şi un clovn. Ionatan 1-a numit pe rege Arthur, pe cavaleri Eni, Meni, Mini, Mo, pe câine 1-a numit Cârnăcior iar pe clovn Coco, dar nu s-a sinchisit să dea un nume servitoarei, deoarece nu o folosea în jocurile lui.

Un alt lucru pe care Ionatan nu 1-a folosit prea mult erau creioanele colorate pe care mătuşa Jemia i le dăduse de Crăciun. Pe cutie scria „Colorează Poruncile". Când Ionatan a scos creioanele, a descoperit că fiecare avea scris pe o parte a creionului câte un verset din Biblie - Cele Zece Porunci. Nici unul din colegii lui nu avea asemenea creioane, aşa că în final creioanele colorate şi-au găsit şi ele locul sus pe dulapul jucăriilor, lângă castel.

A trecut timpul. Cutia cu creioane s-a prăfuit la fel şi castelul. Apoi, într-o zi de luni, figurinele din castel l-au auzit pe Ionatan spu-nându-i mamei că a schimbat la şcoală un poster pe nişte abţibilduri cu fotbalişti. într-o zi de marţi, băiatul a schimbat o gumă pe un actor de comedie. într-o zi de miercuri, privea prin camera lui, dorind să găsească ceva ce putea fi schimbat. Deodată a observat castelul. „Nu mă mai joc cu el în ultimul timp" murmură el. Apoi îl scoase pe regele Arthur din sala tronului, îl băgă în buzunar şi plecă.

S-a întâmplat atât de repede! Acum un minut totul era în ordine, iar acum - dezastru! Figurinele din castel cu greu puteau înţelege ce s-a petrecut. Bunul lor rege dispăruse! Smuls de la ei fără vreo avertizare. în bucătărie, servitoarea şi-a îngropat capul în şorţ şi a plâns, în timp ce în sala tronului, cavalerii stăteau şocaţi, privind cu mirare la tronul gol.

„Vai, vai, vai!" se vaită Mo, cel mai mic dintre cavaleri. „Suntem ruinaţi! Ce vom face fără regele nostru?"

Eni, Meni, Mini ridicau din umeri şi încercau să se comporte aşa cum fac cavalerii în caz de urgenţă.

„E în regulă, Mo", spuse înaltul şi dreptul Eni îndreptându-se spre tron. „Mă voi ocupa eu de aceste lucruri."

„Nu te grăbi!" i-au blocat calea Meni şi Mini. „De ce să fii tu cel care să şadă pe tron?"

„E evident", se îndreptă Eni. „Sunt cel mai înalt."

„Şi ce dacă? strigă Meni. „Eu sunt cel mai deştept."

„Dar eu sunt cel mai de temut. Tronul este al meu!" Războinicul Mini îşi trase sabia.

„Ajutor! Vor să se bată", se boci Mo.

în clipa aceea, o figurină cu nas ciudat intră în sala tronului. Era Coco, clovnul, înarmat cu un creion.

„Opriţi-vă imediat!" Cu ajutorul creionului îi despărţi pe cavaleri. „Regele nostru e plecat de numai cinci minute iar voi deja vă purtaţi ca nişte oameni obişnuiţi."

La aceste vorbe cavalerii şi-au lăsat capul jos.

„Aşa e mai bine", zise Coco. Acum, două lucruri sunt clare. Primul este că regele Arthur nu este aici, iar al doilea este că avem nevoie de cineva care să ne conducă îri mod înţelept şi curajos în zilele grele care ne stau în faţă.
16
„Eu!" strigă Eni.
„Nu, eu!" strigă Meni.
„Este o luptă pe viaţă şi pe moarte", ţipă Mini.
Clovnul îi linişti agitând creionul.
„Ascultaţi! Meşterul de jucării care ne-a sculptat, a pictat o coroană de aur pe capul regelui Arthur. El a fost făcut ca să fie rege. Mie mi s-a dat un nas pe portocală ca să fiu clovn. Voi aţi primit coif şi armură, deci aţi fost făcuţi ca să fiţi cavaleri. Iar servitoarei i s-a dat un şorţ, ca să fie făcută servitoare. Sunteţi de acord?" Cavalerii au dat din cap aprobator.
„Bine, atunci iată ideea mea. Slujirea înseamnă să faci ce este necesar, iar acum este necesar ca cineva să ia decizii până când ne primim regele înapoi. Cred c-ar trebui s-o rugăm pe servitoare să domnească peste noi."
A fost o scurtă linişte. Apoi... „De ce nu?" dădu din umeri Eni.
„Ea nu va supăra pe nimeni", zise Meni.
„Şi găteşte bine", zise Mo. „Mă duc după ea."
Aşa că a fost adusă fata din bucătărie în sala tronului. „Eu, să şed pe tron? Aţi înnebunit cu toţii?" Ochii ei rotunzi şi negri au fost plini de mirare. „Eu sunt doar o fată din casă. Nici măcar n-am un nume potrivit."
„Putem să-l schimbăm", zise Eni. „Ai putea fi Elena sau Sara sauKati..."
„Sau Dragă", zise Mo. „Pe mama lui Ionatan o cheamă Dragă."
„Nu o cheamă aşa", şopti Meni. „Numai tatăl lui Ionatan o strigă aşa. Numele ei adevărat este Laura, şi ca să ştiţi, nici numele tatălui lui nu este Dragule, ci Henry."
„Henry..." repetă Mo. „Henry. E un nume bun. Am putea-o numi pe servitoare Henry."
„Ei, Henry, ce crezi?" zâmbi Coco.
„Glumiţi!" Roşie în obrăjori, figurina îmbrăcată într-o jacheţică şi o fustiţă cu buline dădu din cap dezaprobator.
Chiar atunci Coco observă mica ştampilă. Toate figurinele aveau o asemenea ştampilă undeva pe suprafaţa lor. Acum însă îi veni o idee. Pe ştampilă scria: „Fabricat manual în China." „Ce zici, pe
17
şorţul tău scrie China, eşti fată şi de ce nu te-ai numi domnişoara China?"[1]
„Domnişoara China!" Figurina bătu din palme încântată. „Este exact numele pe care-l aşteptam."
„Minunat!" zâmbi Mo. „Acum are un nume. Avem un conducător."
Dar deja entuziasmul de pe faţa domnişoarei China dispăru. „Am nevoie de mai mult decât un nume bun dacă vreau să şed pe tron", zise ea liniştită. „Regele Arthur lua decizii înţelepte pentru că avea o coroană pe cap şi o inimă de aur. Eu nu am nimic ca ajutor."
„Ba da, tu ai", zise Coco. „Vino cu mine şi o să vezi."
Luând figurina de mână, o conduse peste podul mobil până la colţul cel mai îndepărtat al dulapului unde se afla cutia cu „Colorează poruncile". Deschise cutia cu multă dibăcie iar domnişoara China se trezi privind la şirul de creioane de culori ca ale curcubeului şi bine ascuţite. A numărat nouă. Atunci Coco a pus la loc creionul alb pe care-l folosise ca să-i despartă pe cavaleri. Acum erau zece în total. Zece creioane, toate având scrise pe ele cuvinte cu litere de aur. „Acestea sunt legi pentru viaţă scrise pe creioane", zise Coco. „Legi date oamenilor de către Creatorul lor. Când ai nevoie de ajutor, aceste creioane te vor călăuzi."
Câteva clipe mai târziu s-au întors în sala tronului.
„Ei, domnişoara China, care este răspunsul tău?" întrebă Eni.
„Tu ştii să faci prăjituri minunate. Spune te rog că poţi lua şi decizii!" se rugă Mo.
Suspinând, figurina s-a întors spre tronul gol. De fapt, tot ce dorea era să se întoarcă în bucătărie. Dar putea simţi şase perechi de ochi aţintiţi asupra ei, îndemnând-o să se hotărască.
„Bine, o voi face." S-a căţărat pe tronul cel mare. „Voi ştiţi bine că eu nu sunt obişnuită să conduc. Trebuie să fim uniţi şi să facem tot ce e mai bine." Mo veni cu o idee care după părerea lui era strălucită, referitor la ce spuse China. Dar nu era ceea ce ea dorea şi de aceea i-a explicat mai bine că ea dorea ca toţi să se ajute unul pe altul până la întoarcerea regelui."

[1] N.T. Joc de cuvinte: "Made in China" (fabricat în China) este transformat în "Maiden China" (Domnişoara China)

„Oh, bine... înţeleg." Micuţul cavaler părea puţin dezamăgit. „Ei, şi asta e o idee bună, presupun." Aşa că întrebarea referitoare la cine va sta pe tron a fost rezolvată în mod paşnic. Totuşi, până în momentul întoarcerii de la şcoală a lui Ionatan, domnişoara China simţea că totul e doar un joc. „Curând Ionatan îl va scoate din buzunar pe regele Arthur, se gândea ea, şi lucrurile vor reveni la normal." Dar nu s-a întâmplat aşa. Ionatan a scos ceva din buzunar dar nu pe rege. Era o gogoaşă pudrată cu zahăr. O gogoaşă! Figurinele s-au mirat. îl schimbase pe regele lor pentru o gogoaşă!
în timp ce se îndopa cu gogoaşa, Ionatan observă că cutia cu creioane „Colorează cu Poruncile" zăcea deschisă pe dulap. „Hm", bolborosi băiatul ci gura lipicioasă. „Sunt sigur că n-am lăsat cutia deschisă. Mama o fi fost aici şi s-o fi jucat cu creioanele mele."

Subiect de discuţie

înainte de-a spune povestirea, arată-le copiilor ilustraţiile celor opt personaje. (Toate ilustraţiile trebuiesc fotocopiate pentru folosirea la grup.) Apoi referă-te la ilustraţia creioanelor folosind textele. Vorbeşte despre cele zece porunci, explicând cum le-a dat Dumnezeu lui Moise. Spune-le că acestea au fost scrise prima dată pe table de piatră. Cu copiii mai mari, căutaţi în Biblie Exodul 20:1-17 ca ei să ştie unde se găsesc scrise cele Zece Porunci.

Text biblic

Exodul 20:1-17

Rugăciune *

Doamne Tată, îţi mulţumim că în Biblie găsim legi care să ne călăuzească. Ajută-ne să fim atenţi la poruncile tale. Amin.

2. Creionul albastru

(Nici un alt Dumnezeu în afara Mea.)

Ziua următoare, Cârnăcior, câinele, a avut un accident. Se afla la vânătoare pe dulap, când o musculiţă albastră zumzăi în calea lui. A încercat s-o ocolească şi s-a lovit de perete. Deîndată i-a apărut o crăpătură în jurul burţii. Cu o pocnitură uşoară, picioarele din spate i-au căzut şi au dispărut în spatele dulapului. Era cel mai mare coşmar al oricărei jucării. „Oh, nu! M-am spart", schelălâi Cârnăcior. Nu putea umbla. Nu putea să se scarpine. Nu mai avea nici coadă. Şi ceea ce-1 îngrijora cel mai mult era că cea mai recentă regulă a indienilor spunea că jucăriile sparte trebuiesc aruncate.
Tremurând de frică, câinele s-a târât înapoi la castel şi a încercat să treacă podul fără să fie văzut. Dar n-a fost de nici un folos. Nu putea ascunde faptul că jumătate din el lipsea. într-o clipă, Eni, Meni, Mini şi Mo au fost lângă el.
„Unde-s sunt picioarele din spate?" întrebă Eni. „Nu trebuie să fii un geniu ca mine ca să vezi că le-ai pierdut", zise Meni.

„Cunoşti noua regulă, zise Mini prinzându-l de blana de pe gât. Cowboii şi indienii nu ne vor lăsa să adăpostim o jucărie ruptă.
Va trebui să te aruncăm afară." Era tocmai de ceea ce se temea Cârnăcior. „Nu! Nu! Nu-i voi lăsa pe indieni să mă vadă. Vă rog, lăsaţi-mă să stau", urlă el.
Urletul lui făcu ca domnişoara China şi Coco să alerge acolo din sala tronului.
„Domnia Ta, trebuie să scăpăm de câinele Cârnăcior. S-a spart şi asta e regula", strigă Eni.
„Nu asculta de ei, domnişoara China!" zise Coco. „Regele Arthur n-a fost niciodată de acord cu o astfel de regulă. El nu se temea de Indieni. Locul lui Cârnăcior e aici."
„Acum nu mai este" zise Eni. „Dacă îl păstrăm, vom fi atacaţi."
„Şi învinşi!" Mini îşi trase sabia din teacă. „Gândeşte-te numai! Peste cincizeci de indieni împotriva a şase şi jumătate câţi suntem noi."
„Ce să facem, Domnia Ta?" întrebă Coco.
Era primul mare test al Domnişoarei China. „Să vedem..." Mintea ei lucra. Trebuia să dea un ordin. Dar prima dată trebuia să se gândească ce să spună. Bineînţeles că nu voia să se scape de Cârnăcior, dar nu dorea nici un război. Să se scape de câine ca să salveze castelul? Sau să rişte castelul ca să salveze câinele?
Deodată îşi aminti de cutia cu creioane colorate.
„înainte să iau o hotărâre, trebuie să citim legile", zise ea. „Mo, mergi te rog şi adu un creion." Câteva minute mai târziu, era înapoi. Avea o privire foarte confuză şi un creion albastru sub braţ. „Domnia Ta, ţi-am adus primul creion, dar nu cred că vei înţelege ce scrie pe el. Legea nu are nici un sens. Ea spune: „Mine înainte dumnezei alţii să nu ai."
„Mine înainte dumnezei alţii să nu ai", repetă Meni rar. „Mine înainte dumnezei alţii să nu ai... ah da, aşa este. Cuvintele acelea nu au sens pentru o minte cum ai tu, dragă Mo, dar pentru mine sunt pline de înţeles."
„Chiar?" Mo puse jos creionul iar ceilalţi se strânseră în jurul lui.
„Permiteţi-mi să explic", zise Meni umflându-şi pieptul plin de importanţă. „Această lege are două părţi. Prima parte, „Mine (Eu)

înainte dumnezei" descrie modul cum se poartă mulţi oameni în lumea de azi. Se pun pe sine pe primul loc - înaintea tuturor. Eu primul. Acesta este motoul lor. Cred că sunt cei mai mari." Respiră adânc şi continuă cu aroganţă. „Apoi în partea a doua, vedem rezultatul unei astfel de comportări: «alţii nu ai». Când oamenii se pun pe sine pe primul loc, unii primesc totul, iar alţii «nu au». Cu alte cuvinte ei nu primesc nimic. Foarte simplu, dragă Mo, această lege descrie ce se întâmplă când oamenii sunt egoişti."
In timp ce Meni îşi ţinea discursul, domnişoara China încercase să vorbească. Până la urmă reuşi. „îmi pare rău Meni, dar tu şi Mo citiţi poruncile de la coadă la capăt. Această lege nu spune: «Mine înainte dumnezei alţii să nu ai.» Ci spune: «Să nu ai alţi dumnezei înaintea Mea.»
„Ai dreptate", zâmbi cu satisfacţie Coco. „Despre asta vorbeşte Marele Creator - le spune oamenilor că El este cel mai măreţ şi că nimeni şi nimic nu poate fi pus înaintea Lui."
„Oh, desigur. Ce prostănac sunt! Şi tu, Meni! Acum înţeleg", zâmbi Mo.
Meni bolborosi. „Aşa cum spuneam, această lege este plină de înţeles oricum am citi-o. Ne spune că oamenii nu trebuie să acţioneze în mod egoist şi că trebuie să-L pună pe Creatorul lor pe primul loc."
A urmat un moment de linişte şi apoi Cârnăcior a scâncit: „Dar ne spune ea cine decide ce se întâmplă cu un câine rupt în două?"
în timp ce câinele vorbea, Domnişoarei China îi veni o idee. Dacă oamenii trebuiau să pună pe Creatorul lor pe primul loc, atunci cu siguranţă jucăriile trebuie să pună pe primul loc pe proprietarul lor.
„Acest creion mă face să mă gândesc că trebuie să lăsăm pe Ionatan să decidă ce va face cu Cârnăcior, zise ea încet.
„Dar abia se mai joacă cu noi acum", se încruntă Eni. „S-ar putea să treacă luni înainte ca el să observe că cârnăcior e rupt."
„Atunci trebuie ca noi să-i atragem atenţia", strigă Mo. Ce-ar fi să sărim în sus şi-n jos, cu toţii, când îşi face temele. Atunci, sigur ne va observa.

„Va crede c-a înnebunit", zise Meni. „Şi dacă le va spune şi altora ce i s-a întâmplat şi ei vor crede c-a

înnebunit.
Domnişoara China privi în jurul cămării căutând un loc potrivit. „Ştiu," zise ea deodată. „Ştiu cum să-1 facem pe Ionatan să observe ce s-a întâmplat fără să-1 înfuriem. Mergi în castel, Meni şi adu sulul cu pânza de păianjen pe care o ţinem în colţul curţii palatului."
Meni aduse pânza de păianjen pusă pe un sul ca aţa iar domnişoara China o duse în colţul dulapului. A legat capătul liber în jurul unei aşchii de lemn iar restul sulului 1-a aruncat pe podea. „Iată planul" zise ea. Ne vom coborî de pe dulap pe covor cu ajutorul firului de păianjen. Coco, tu eşti bun la acrobaţii aşa că poţi să-1 iei sub braţ pe Cârnăcior. Cavaleri, odată ce aţi ajuns jos, trebuie să colectaţi picioarele din spate ale lui Cârnăcior din spatele dulapului şi să le puneţi lângă câine. Apoi ne vom culca cu toţii la pământ şi vom aştepta ca Ionatan să se întoarcă acasă."
„Vrei să zici că vom sta acolo ca şi când am fi căzut?" ziseră cavalerii cu vocea întretăiată. „Şi dacă vor ieşi indienii şi ne vor ataca?"
„N-o vor face." Domnişoara China părea mai curajoasă decât era în realitate.
„Mai niciodată nu se scoală înainte de ora ceaiului - iar până atunci Ionatan ne va fi ridicat deja şi va fi putut să ia o hotărâre."
„Şi ce se va întâmpla dacă va hotărî să mă arunce afară?" scheună Cârnăcior.
Chiar, ce se va întâmpla atunci? Domnişoara China ridică de jos câinele rupt şi-1 mângâie. „Nici să nu ne gândim la asta", şopti ea. Totuşi, ea gândea. De fapt, se mai gândea şi la altceva în timp ce zăceau pe covor în aşteptarea lui Ionatan.
în final, uşa dormitorului se deschise şi intră proprietarul lor. Aruncă o privire la covor, apoi îşi trecu degetele mâinii prin părul blond dezordonat care îi stătea ridicat ca un semn de exclamaţie. Ce s-a putut întâmpla? Figurinele castelului erau împrăştiate pe covor iar câinele maro era rupt.
Totul era din vina mamei, hotărî băiatul. Ieri ea a folosit creioanele lui iar azi probabil că a deschis geamul ca să aerisească

23

în cameră ca să scape de mirosul de picioare transpirate. Dar nu numai că a scăpat de miros dar de data asta a făcut şi mare dezordine.
Cu o mişcare exasperată a umerilor, băiatul a mers la masa lui de lucru. A scris pe o bucată de hârtie „NU INTRA" şi a lipit hârtia pe uşa dormitorului. Apoi a început să facă ordine. A ridicat figurinele şi a pus cavalerii, clovnul şi servitoarea înapoi în castel. „Acum ce să fac cu ăsta?" Stătea legănând într-o mână partea din faţă iar în cealaltă partea din spate.
Domnişoara China îşi ţinea respiraţia. „Ionatan nu este egoist", zise ea ca pentru sine. „El este tipul de băiat care-1 pune pe primul loc pe Creatorul lui. Sunt sigură că pot să am încredere în el."
Şi spre marea ei uşurare, Ionatan nu 1-a aruncat pe Cârnăcior la coşul de gunoi. în schimb a mers la masa lui şi a scos din sertar tubul de super-glue. Punându-şi ochelarii pe nas, a strecurat puţin lipici în picioarele lui Cârnăcior. A presat picioarele de restul trupului. „Aşa. Am scos-o la capăt" zise el.
A reuşit.
Lipiciul s-a întărit. Iar Cârnăcior era ca nou.
în noaptea aceea a avut loc o petrecere la castel. Cârnăcior sărbătorea reprimirea picioarelor lui. Şi fiecare sărbătorea succesul planului domnişoarei China.
Când petrecerea era în toi, Mo s-a strecurat în sala tronului. A arătat spre creionul albastru pe care scria „Să nu ai alţi dumnezei în afara Mea" şi care zăcea la picioarele domnişoarei China.
„Domnia Ta, legea de pe creion ne reaminteşte că noi, oamenii ,nu trebuie să fim egoişti şi că trebuie să-L punem pe Marele Creator pe primul loc. Aşa este?"
„Aşa este." Domnişoara China se întreba ce va urma acum?
„Bine, Domnia Ta, am două întrebări - una mare şi una mică", zise Mo. „Numărul unu: mă întrebam ce trebuie să facă oamenii ca să ţină legea?"
„Doamne, Mo!" Se chinuia să găsească un răspuns domnişoara China. „Bănuiesc că ei trebuie s-o ţină învăţând despre Marele Creator. Şi încrezându-se în El şi încercând să facă ce vrea El. Dar cum ai spus şi tu, este o întrebare foarte mare."

24

„Oh, păi aceasta este întrebarea mică", zâmbi Mo. „întrebarea mea mare este... mă întrebam... ei bine, mă întrebam..." Micul cavaler respiră adânc. „Mă întrebam cine va duce înapoi creionul pe partea cealaltă a dulapului."
„Ar trebui să fiu eu. Sunt cel mai mare", strigă Eni.

„Nu, eu! Sunt cel mai deştept", strigă Meni.
„Eu sunt cel mai de temut", îşi fâlfai el sabia. Domnişoara China ridică creionul albastru. „Am hotărât că acest creion să fie dus înapoi de cavalerul care l-a adus."
„Hei! Ăsta sunt eu!" chiţăi Mo.
„Aşa este" zise domnişoara China dându-i creionul. Apoi împreună cu el, merse în partea cealaltă a dulapului iar Mo puse la loc creionul în cutia „Colorează Poruncile."

Subiect de discuţie

Vezi dacă copiii îşi amintesc de culoarea creionului din povestire (albastru). Apoi poţi să le dai câte o ilustraţie cu creioanele şi să le spui să coloreze primul creion. Explică-le cum, cu mulţi ani în urmă, poporul lui Dumnezeu fusese în robie în ţara Egiptului, înconjuraţi de egiptenii care se închinau altor dumnezei. Izraeliţii continuaseră să creadă în singurul Dumnezeu adevărat - iar El îi ajutase să scape. Vorbeşte-le, spune-le ce înseamnă să creadă în Dumnezeu şi să-L pună şi azi pe El pe primul loc.

Text biblic

Exodul 20:1-3

Rugăciune

Doamne Tată, îţi mulţumim că eşti mai mare şi mai măreţ decât ne putem imagina noi vreodată. Ajută-ne să Te punem pe primul loc, pe Tine şi voia Ta, în vieţile noastre. Amin.

3. Creionul roşu

(Să nu ai idoli)

Domnişoara China se trezi dimineaţa următoare simţindu-se îngrijorată. Pentru o clipă nu-şi putu aminti de ce. Apoi şi-a amintit. Iubitul lor rege dispăruse iar ea era acum cea care răspundea de toate. Inima ei se împovăra. Faptul că ea era la conducere făcea totul atât de diferit. Ionatan încă mai dormea în patul lui, având pe faţă un zâmbet: trebuia să folosească aceste câteva minute ca să se gândească ce ar trebui să lucreze cavalerii. Să-i pună să facă curăţenia de primăvară la castel? Nu, ar fi prea riscant, Ionatan - sau mai probabil, mama lui Ionatan - ar putea observa că a dispărut praful. Domnişoara China suspină. Cât de mult dorea ca adevăratul conducător să se întoarcă.
Se gândea încă la rege când s-a alăturat celorlalţi pentru micul dejun. „Cred că ar trebui să trimitem o scrisoare regelui Arthur ca să-l mai înveselim", anunţă ea. „O vom trimite pe adresa Cătălinei. Mama ei este cofetară aşa că scrisoarea va ajunge la destinaţie."
„Nu înţeleg", se încruntă Mo.
„Ba da" zise Coco. „Cătălina e în clasa lui Ionatan la şcoală. Mama ei are o cofetărie. Gândeşte-te ce mănâncă cu siguranţă fata unei cofetărese."
„Gogoşi!" zâmbi Mo. „Ştiu acum. Să trimitem scrisoarea pe adresa Cătălinei. Ea este persoana din clasa lui Ionatan care după toate probabilităţile are regele."
„Bine făcut, Mo!" clipi Coco.
Aşa că domnişoara China şi Coco au mers la cutia cu creioane colorate. Au scos creionul roşu şi se gândeau ce să scrie.
„Ce poţi să scrii unei persoane care a fost schimbată pe o gogoaşă?" se gândi domnişoara China.
Coco se scarpină în cap. „Nu sunt sigur. Ce zici despre: Dragă Rege, îţi ducem lipsa. Sperăm că vei fi

schimbat din nou şi că te vei întoarce curând." „Asta sună bine. îi ducem lipsa foarte mult", dădu din cap domnişoara China în semn de aprobare.
între timp la castel sosise un vizitator cu blană maro. Era Miki, maimuţoiul împăiat şi era plin de tristeţe, aducând veşti rele.
„Veţi avea probleme", îi avertiză el. „Vin indienii, vor să facă săpături ca să caute aur prin părţile acestea. Vor preface dulapul cu jucării în Vestul Sălbatic;"
La gândul a ceea ce însemna asta, cavalerii au pălit. „Vor construi ferme de animale" zise Meni.
„Şi vor conduce căruţe puternice" zise Eni.
„Şi vor avea animale mari care vor foşni ca frunzele", zise Mini.
„Vrei să zici că vor face vacile să foşnească în loc să mugească, zise Mo. Dar e un lucru urât! Să faci vitele să foşnească deşi ele trebuie să mugească!"
„Aşa este", zise Miki. „Dar ştiu cum să-i opresc."
„Cum?" strigă Mo.
„Vă arăt. Veniţi afară." zise Miki.
Lăsându-1 pe Cârnăcior de pază, Eni, Meni, Mini şi Mo l-au urmat pe maimuţoi în afara castelului. Acolo rezemaţi de zid, au văzut ceva ce semăna cu un buştean de culoarea smântânii.
„Ce-i aia?" arătă Meni spre acel lucru.
„Nu! Nu! Nu arăta spre el", îl prinse Miki de braţ.

27

„Trebuie să te închini în faţa dintelui de elefant."
„Vrei să zici că lucrul acela de culoarea smântânii este dintele unui elefant?" zise cu voce ascuţită Mo.
Miki dădu din cap aprobator. „Aşa este. Vărul meu din junglă mi-a trimis un dinte din gura marelui elefant alb. Acum onoraţi-1 în mod respectuos - aşa." Se întinse la pământ. „Şi voi. închinaţi-vă."
Cavalerii s-au întins la pământ. „Acum spuneţi cuvintele", porunci maimuţoiul. „Oh dinte, oh mare dinte al junglei, protejează acest dulap, te rugăm." „Oh, dinte, mare dinte al junglei, protejează acest dulap, te rugăm", repetară cavalerii. „Spuneţi din nou", zise Miki. Iar ei repetară cuvintele. „Acum vă puteţi ridica", zise Miki.
Cavalerii se ridicară şi se şterseră de praful care se pusese pe ei. „Acum tot dulapul este în siguranţă", rânji satisfăcut Miki. „Indienii nu se mai pot lua la întrecere cu puterea junglei."
„Huh!" îşi şterse Mo fruntea de sudoare. „Ce uşurare!" „Ei, facem afacerea?" îşi frecă labele Miki. „Eu nu pot să vă dau dintele de elefant doar aşa. Marele dinte protector al dulapului vă costă şase pietricele de marmură."
Cavalerii au privit unul la celălalt. „Bine", dădu din cap aprobator Eni. „încheiem afacerea." Tocmai când cavalerii erau gata să-i întindă cele şase pietricele de marmură, sosi acasă domnişoara China şi Coco. Scrisoarea către rege fusese scrisă iar domnişoara China adusese creionul roşu ca fiecare s-o poată semna. A fost surprinsă să-1 vadă pe Miki şi chiar mai surprinsă să vadă dintele de elefant.
în mod solemn, folosind cuvinte impresionante cum ar fi „ameninţare majoră" şi „precauţii necesare", Meni transmise ameninţarea despre cowboi şi indieni adusă de Miki.
„Totuşi, totul e în ordine" termină el liniştitor. „Tot ce trebuie să facem este să ne închinăm acestui dinte şi ne va ţine în siguranţă."
„Dintele vă ţine în siguranţă", aprobă Miki.
„Toată siguranţa pentru şase pietricele de marmură."
Domnişoara China privi la faţa rânjitoare a maimuţoiului. Regele Arthur n-a avut niciodată încredere în Miki, ştia şi ea. Dar au ajutat-o şi cuvintele scrise pe creionul de la picioarele ei - „Să

nu ai idoli", ziceau ele. „îmi pare rău, maimuţoiule. Eu conduc acum. Iar porunca ne spune să nu avem de-a face cu astfel de lucruri." Merse lângă dinte şi-1 doborî la pământ.
Cavalerii îşi pierduseră răsuflarea cuprinşi de oroare.
„Dar creionul nu spune nimic de dinte" protestă Eni, arătând spre literele de aur scrise pe el. „Aici scrie să nu ai idoli."
„Iar dintele nu este idol - este un dinte", strigă Mo. „Ascultă, Mo, această poruncă ne spune că oamenii trebuie să se închine numai Creatorului care este prea mare ca să poată fi văzut" zise domnişoara China. „Un idol poate fi orice îi ia locul. Oamenii nu trebuie să se încreadă în idoli ca să rămână în siguranţă şi nici jucăriile nu trebuie să se încreadă într-un dinte.
„Mai ales când este făcut din cretă." zâmbi Coco.

„Cretă?" se mirară cavalerii.
„Aşa este!" Coco ridică dintele şi desenă cu el un X pe podea. „Aşa zisul dinte adus de Miki este din cretă. Este o imitaţie. Şi bănuiesc că şi avertizările lui cu privire la indieni sunt şi ele false."
„Ei, Miki, ce ai de spus?" Domnişoara China se întoarse spre maimuţoi. De îndată Miki căzu la pământ la picioarele ei. „Bine, recunosc că eu am inventat povestea. Am crezut că pot să-i păcălesc pe cavaleri. Dar cavalerii sunt înţelepţi. Clovnul este înţelept. Şi tu eşti înţeleaptă. Eu sunt supărat pe mine. Sunt un maimuţoi rău şi prost." Miki se pocni peste cap. „Ridică-te Miki", zise domnişoara China. „Şi niciodată să nu mai încerci aşa ceva."
„Ai dreptate." zise Miki şi se ridică în picioare. „Nu voi mai încerca să adun pietricele de marmură niciodată... niciodată... Acum sunt un maimuţoi cuminte. La revedere." Ridică creta de pe jos şi o aruncă de pe dulapul cu jucării pe podea. Eni, Meni, Mini şi Mo erau furioşi. „El şi dintele lui nenorocit!" urlară ei. „Imaginaţi-vă că am fi putut fi atât de stupizi încât să cădem pentru o asemenea păcăleală!"
Puţin mai târziu, când cavalerii s-au mai liniştit din tulburarea lor, domnişoara China a scos scrisoarea pentru rege. La ora când ceasul deşteptător al lui Ionatan a sunat, scrisoarea era semnată, gata să fie aruncată în ghiozdanul lui. Stăteau cu toţii pe marginea

dulapului privind cum, flutura scrisoarea pe care o aruncaseră de pe dulap şi cum ea a căzut printre cărţile din ghiozdan. „Presupun", zise Mo, „că atunci când Ionatan va ajunge la şcoală, învăţătoarea lui va spune: Acum băieţi şi fete, vă rog să vă deschideţi ghiozdanele şi să scoateţi scrisorile pe care jucăriile voastre vor să le trimită." „Eşti atât de neştiutor, Mo", suspină Meni. „Bineînţeles că învăţătoarea nu va spune aşa ceva.
„Um... atunci cum va primi regele scrisoarea?" întrebă Mo. „Nu o va primi. Ne pierdem vremea" bolborosi Meni. „Nu, nu ne-o pierdem", zise domnişoara China. „închinarea la un dinte a fost o pierdere de timp, dar acum facem un lucru bun - iar când faci ce e bine, nu e niciodată timp pierdut."

Subiect de discuţie

Copiii colorează cu roşu creionul şi privesc la cuvintele scrise pe el. Intreabă-i la ce se gândesc când văd culoarea roşie (pericol). Vorbeşte despre diferite lucruri pe care le facem ca să ne simţim în siguranţă- încuiem uşile, dormim cu lumina aprinsă, etc. Atrage-le atenţia asupra faptului că uneori oamenii fac lucruri superstiţioase - cum ar fi purtarea de amulete sau credinţa în horoscop - acestea fiind asemănătoare cu închinarea la idoli. A doua poruncă ne aminteşte de faptul că ne putem încrede în Dumnezeu că se va îngriji de noi şi ne va ţine în siguranţă.

Text biblic

Exodul 20:4-5

Rugăciune

Doamne Tată, îţi mulţumim că deşi nu Te vedem, ştim că eşti cu noi. Oricând ne cuprinde îngrijorarea sau teama, ajută-ne să ne punem încrederea în Tine. Amin.

30

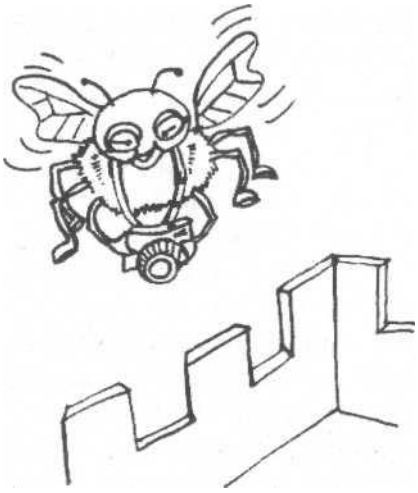

4. Creionul negru

(Să respecţi Numele lui Dumnezeu)

Primul lucru într-o dimineaţă de sâmbătă a fost acela că o vrăbiuţă a sărit pe pervazul geamului şi a adus veşti bune. „Regele a primit mesajul vostru", ciripi ea. „Scrisoarea se mai afla încă în ghiozdanul lui Ionatan, dar a fost citită de un gândac, care a dat mesajul mai departe unei albine. Albina la rândul ei a transmis mesajul unui păianjen care locuia în casa Cătălinei şi acesta a promis că-1 va duce regelui."
Domnişoara China era captivată de veste. Faptul că au reuşit să transmită un mesaj regelui Arthur îi dădea sentimentul că într-un fel era mai aproape de ei. „Suntem foarte îndatoraţi acelor insecte", zise ea. „Aş dori să le putem arăta cât suntem de recunoscători faţă de ele." „Am putea să le trimitem o felicitare albinelor. Albinele sunt bune. Fac miere", zise Mo. „Sau ce-ar fi să invităm toate insectele la o petrecere cu cântece?" zise Coco. „Insectelor le place să fredoneze sau să zumzăie." „Mai ales albinelor", zise Mo. „Am o idee mai bună", zise Eni. Să le oferim un tur al castelului, cu ghid."
„Să le facem pe toate trei", zise domnişoara China.
„Să scriem o felicitare invitându-le pe insecte la un tur al palatului încheiat cu un concert de cântece."
Aşa că Mo a adus creionul negru din cutia „Colorează Poruncile" şi a scris un bileţel.
TURUL CLĂDIRII
DUPĂ MICUL DEJUN BÂZÂIŢI
„Mi-ar place ca albinele să ştie că sunt în mod deosebit binevenite", zise Mo.
„Toate insectele sunt foarte binevenite, Mo", zise domnişoara China. Dar invitaţia sună bine. Mergi şi pune-o pe iarba din faţa castelului ca prietenele noastre insecte s-o poată vedea din aer." Au pus invitaţia, dar timpul trecea şi nu se vedea nici un vizitator. „Ăsta e necazul cu insectele" mormăi Mini, „lor le place doar să roiască în jurul picnicurilor". Coco dădu din umeri. „Mo trebuia să menţioneze în invitaţia concertul de cântece. Asta le-ar fi îndemnat să vină."
Chiar atunci se auzi un bâzâit la uşă. Era un ţânţar cu picioarele lungi şi două muşte. Am venit să facem turul micului dejun", bâzâiră ele.
„Vreţi să ziceţi turul castelului", zâmbi Eni.
„Bine, şi turul castelului. Dar pe invitaţia voastră scrie Turul micului dejun - După clădire, aşa că noi am crezut că pe primul loc este micul dejun."
„Oh!" Mo se simţea vinovat. „Poate că n-ar fi trebuit să schimb locul cuvintelor."
„Bineînţeles că nu trebuia: nu doar sunetele contează ci şi înţelesul cuvintelor: trebuia să te gândeşti la înţeles", şuieră Coco.
Insectele au fost împărţite pe trei grupe pentru turul castelului: grupul A - ţânţari, grupul B - albine şi grupul C - muşte. Grupul A urma să înceapă turul din temniţă continuând apoi drumul sus până la turn. Grupul C urma să înceapă din turn şi să se coboare apoi până la temniţă.
32
Planul a funcţionat bine. Ţânţăroiul era un musafir perfect - politicos, binecrescut, niciodată nu s-a încurcat în propriile-i picioare lungi. Muştele însă erau foarte gălăgioase. De fiecare dată când cavalerii i-au dus într-o altă aripă a palatului, ele se întreceau ca să vadă cine ajunge mai repede. Cea care ajungea ultima era numită „slabă" (Meni). Prima dată când s-a întâmplat Meni cavalerul s-a uitat le ei urât. A doua oară când s-a întâmplat, s-a uitat şi mai urât. A treia oară când s-a întâmplat, ieşi furios cu o faţă ca trăsnetul.
Când au plecat insectele, domnişoara China îi chemă pe toţi în sala tronului ca să le spună c-au făcut o treabă bună. Dar înainte . să poată deschide gura, Meni izbucni: „Vreau să-mi schimb numele."
„îţi voi aduce ac şi aţă", se oferi Mo. „E rău de tot când vrea să-ţi cadă numele."
Ceilalţi cavaleri îşi pierdură răsuflarea. Era ultimul lucru la care se aşteptau din partea lui.
„Dar de ce?" întrebă domnişoara China.
„Deoarece nimeni nu-1 respectă", strigă Meni. „Le-ai auzit pe muştele acelea. Tot felul de creaturi se numesc unele pe altele „slabe" (Meni) şi niciodată nu se gândesc la mine. Aşa că m-am hotărât că nu mai vreau să mă numesc Meni. De-acum mă veţi numi Einstein."
La aceste cuvinte obrazul lui Mo începu să tremure. „Nu permite aşa ceva, domnişoara China. Ar fi îngrozitor dacă s-ar numi Einstein. Noi nu vom mai fi atunci Eni, Meni, Mini, Mo."
Domnişoara China se încruntă. „Mo are dreptate. Eni, Meni, Mini, Mo se potrivesc atât de bine, pe când Eni, Einstein, Mini, Mo nu se potrivesc.
„Domnia Ta, vrei să aduc un creion?" întrebă Coco, văzând că ea se află în faţa unei decizii dificile.
„Te rog", răspunse domnişoara China. Creionul negru pe care 1-a folosit Mo ca să scrie invitaţia e şi acum acolo în colţ." Coco aduse creionul.

„Aici scrie: «Respectă numele lui Dumnezeu.»" zise Eni care a citit ce scria pe creion.
33
„Aceasta înseamnă că numele Măreţului Creator este special iar oamenii nu trebuie să-1 folosească fără să se gândească", zise Coco.
„Aşa este. Ei trebuie să-1 folosească doar când îi vorbesc Lui sau vorbesc despre El" zise domnişoara China.
„Dar ce înseamnă creionul pentru mine?" întrebă Meni.
„Cred că ne aduce aminte de faptul că numele sunt importante, zise domnişoara China. Numele pe care ţi 1-a dat Ionatan a fost un nume special. Sunt sigură că el nu ar vrea ca tu să-1 schimbi pentru bâzâitul prostesc al unor muşte."
Cu toţii îşi ţineau respiraţia în timp ce Meni se gândea la cele spuse.
„Oh, bine", aprobă el. „îmi voi păstra numele."
„Ura! S-a rezolvat!" strigă cu veselie Mo. Domnişoara China ridică creionul.
„îţi voi spune ceva bun", zise ea lui Coco, în timp ce puneau creionul înapoi în cutie. „Niciodată nu l-am auzit pe Ionatan folosind în deşert, în mod nerespectuos numele Marelui Creator."
„Da, este bine că el încearcă să ţină poruncile", fu de acord Coco. „Chiar dacă nu colorează mult cu creioanele colorate."
Subiect de discuţie
Copiii să coloreze creionul negru şi să privească la textul de pe el: „Să respecţi numele lui Dumnezeu." Asigură-te de faptul că folosirea în mod nerespectuos a Numelui lui Dumnezeu înseamnă să spui „Dumnezeu" sau „Isus" când nu vorbeşti despre El. Vorbeşte despre propriile lor nume, despre cum le place sau nu le place să fie numiţi. Modul cum cineva foloseşte numele nostru poate arăta atitudinea lor faţă de noi. Modul cum folosim numele lui Dumnezeu va arăta atitudinea noastră faţă de El.
Text biblic
Exodul 20:7
34
Rugăciune
Doamne Tată, îţi mulţumim că toţi suntem speciali şi că fiecare din noi avem un nume al nostru pe care Tu îl cunoşti. Te rugăm să ne ajuţi să nu folosim numele Tău într-un mod jignitor. Ajută-ne în mod deosebit să nu folosim în deşert numele Tău. Amin.
35
ft !:i"

5. *Creionul galben*

(Adu-ţi aminte de Sabat.)
într-o duminică dimineaţa, Mini şi Mo erau nerăbdători să arate unui nou grup de insecte castelul. însă Eni şi Meni n-au fost entuziaşti. N-aveau nimic împotrivă să deschidă castelul o dată sau de două ori pe săptămână, dar nu zi de zi, în continuu.
„Stricaţi distracţia! Vrem castelul deschis" strigă Mini.
„Sunteţi negustori de sclavi! Vrem castelul închis", se certă i Eni.
„Deschis."

„închis."
„Deschis."
„închis."
Domnişoara China putea vedea că nu va fi pace până ce ea nu va lua o decizie, aşa că l-a rugat pe Coco să aducă un creion.
Câteva clipe mai târziu Coco se întoarse cu mâinile goale anunţând că creioanele nu se aflau în locul lor obişnuit.
„Nu sunt în locul lor obişnuit!" strigă domnişoara China. „Vrei să spui că au dispărut?" Coco dădu din cap aprobator iar domnişoara China îşi frământă şorţul. „Asta e groaznic. Nu pot decide lucruri fără creioanele mele."
„Creierul meu superior îmi spune că ele n-au dispărut aşa simplu în aer", zise Meni. „Cred că ar trebui să mergem afară şi să le căutăm." Alergară cu toţii afară şi începură să caute.
„Aici sunt." strigă deodată Eni. „Uitaţi, cutia e în buzunarul lui Ionatan, jumătate atârnă afară din buzunarul jachetei lui." Jacheta lui Ionatan atârna pe speteaza scaunului iar cutia cu creioanele „Colorează Poruncile" era în buzunar. Domnişoara China numără creioanele. E Duminică. Ionatan probabil va lua creioanele la Biserică."
„Nu te îngrijora, Domnia Ta", strigă Mo. „Mă voi ascunde în buzunar şi voi învăţa pe de rost ce scrie pe creioane. Astfel chiar dacă Ionatan lasă creioanele la Biserică, ne vom aminti ce scrie pe ele."
Cu aceste cuvinte el coborî de pe dulap, îşi făcu vânt şi ateriza direct în buzunarul jachetei lui Ionatan.
Tocmai atunci se auziră paşi pe scări.
„Repede! Toată lumea să intre în castel", strigă Coco „Vine Ionatan." Nu mai puteau face nimic.
Domnişoara China, cei trei cavaleri, Coco şi Cârnăcior se căţărară pe ziduri. Priveau neputincioşi cum Ionatan intră ca vântul în cameră, ştergând ciocolata de pe faţa lui, cum îşi ia jacheta şi pleacă. A urmat un moment de linişte. Apoi Cârnăcior urlă, Eni gemu iar Meni suspină. „S-a dus... s-a dus... s-a dus... murmură Eni.
„Prima dată iubitul nostru rege iar acum dragul şi prostuţul nostru Mo."
„Regele Arthur ne-a spus întotdeauna să avem grijă de Mo", suspină Meni. „Iar acum domnişoara China a lăsat ca el să fie luat.
„Depinde de noi să pornim în căutarea lui" gemu Mini. „Haideţi fraţi. Formară un rând şi porniră în pas de marş. Stângul... drept... stâng... drept.

37

„Asta este o nebunie, Domnia Ta", şuieră Coco. „Trebuie să-i opreşti."
„Da... da... ştiu asta." Domnişoara China îşi ridică puţin fustele şi alergă după cavaleri, cu Cârnăcior lătrând în urma ei. îi ajunse din urmă la pod. „Intoarceţi-vă pe ziduri", porunci ea. „Sunt sigură că Ionatan îl va aduce pe Mo acasă de la Biserică cu bine. Trebuie doar să avem răbdare." „Nici o şansă", se încruntă Mini. „Haideţi fraţilor..."
„Intoarceţi-vă pe ziduri", repetă cu fermitate domnişoara China, „Vom avea... un... spectacol al talentelor." Un spectacol al talentelor! Aceasta era o idee nouă. De fapt, domnişoara China nici măcar nu era sigură de unde i-a venit o astfel de idee. I-a venit aşa dintr-o dată în timp ce se străduia să găsească un mod de a-i opri pe cavaleri de la crearea unei situaţii de o sută de ori mai rea.
Dar trucul ei a reuşit. Cavalerii s-au întors pe ziduri şi au început spectacolul talentelor. Prima dată Cârnăcior le-a arătat ce bine poate merge pe picioarele care i-au fost rupte. Apoi Coco a cântat câteva cântece. Apoi Eni a spus câteva glume (nu au fost prea amuzante, dar fiecare râdea din politeţe). A urmat Mini cu o demonstraţie strălucită de joc cu sabia. Apoi a venit rândul lui Meni.
„îhâm" îşi drese vocea cu importanţă şi zise: „Vreau să ţin o scurtă cuvântare. îhâm. Despre clasificarea insectelor. îhâm. Ieri am oferit insectelor un tur de succes. îhâm. Dar, în realitate cât de mult cunoaştem noi despre ele? De exemplu v-ar surprinde să aflaţi că ţânţarul uriaş care a venit aici era un soi de muscă macara - nu confundaţi cu cocorul care străbate apele... nici cu macaraua din construcţii, folosită pentru ridicarea pereţilor de beton..." Cavalerul îşi continuă iar ceilalţi cavaleri deveniseră tot mai neliniştiţi. Deodată, Mini izbucni: „E o pierdere de vreme. Ar trebui să fim afară în căutarea lui Mo."
„Ionatan se poate întoarce în orice clipă", zise domnişoara China repede. „Şi oricum, vrem cu toţii să auzim poezia lui Coco."
„Ce poem?" Coco păru surprins.

„Poemul pe care ni-1 vei spune acum." Domnişoara China privi la el rugător.

38

„Oh, poemul acela." Clovnul îşi cercetă memoria şi reuşi să-şi amintească câteva strofe din poezia citită în cartea de povestiri biblice a lui Ionatan. Se ridică în picioare şi începu să le recite.

„La început nu prea era nimic de văzut.
Pământul era fără formă, întunecat şi gol.
Atunci, Dumnezeu - Creatorul a zis: «Să fie lumină!»
Lumea s-a luminat. Era atât de strălucitoare!
Şi Dumnezeu a numit lumina zi iar întunericul noapte.
A doua zi Dumnezeu a petrecut-o lucrând la o întindere
Care să separe apele unele de altele.
Acoperitoarea a numit-o cer. Era atât de albastru!
Era o plăcere să priveşti la el - şi era şi folositor.
în ziua a treia lucrurile au început să se întâmple cu adevărat.
Dumnezeu a făcut pământul, marea şi vegetaţia.
în ziua a patra a început să lucreze la spaţiul cosmic,
în apropierea pământului a pus soarele şi luna la locul lor.
A făcut milioane şi milioane de puteri cereşti,
Până când cerul s-a umplut de stele.
în ziua a cincea au apărut peştii din ape şi păsările care zboară -
vulturi şi delfini, papagali şi păstrăvi
Dumnezeu a creat atâtea feluri de vietăţi care au umplut aerul şi
marea, şi mai plănuia şi altele,
Ziua a şasea au apărut animalele: maimuţe şi lilieci,
lei şi tigri, cobai şi şobolani,
cămile şi cameleoni, crocodili şi pisici
până când pământul a mişunat de viaţă. Era atâta veselie!
Dar Dumnezeu ştia că binele urma să vină -
cea mai minunată creatură din planul glorios al Maestrului.
S-a întâmplat în ziua a şasea - Dumnezeu a creat bărbatul
(şi femeia bineînţeles) la fel cum era El, doar că ei erau oameni.
Erau atât de speciali şi Dumnezeu i-a iubit.

39

Totul era perfect, totul era binecuvântat.
A şaptea zi s-a ivit şi ea. Iar Dumnezeu s-a odihnit.

Cumva poemul şi-a făcut efectul. în timp ce Coco vorbea, Mini s-a liniştit şi a ascultat la fiecare cuvânt. „Mulţumesc Coco" bătu din palme domnişoara China. „E bine să ştim că oamenii n-au apărut la întâmplare, aşa cum nici noi." Cu aceste cuvinte aşteptarea s-a terminat.

„Ascultaţi! S-a întors Ionatan!" strigă Eni. Apoi Ionatan dădu buzna în cameră. îşi aruncă jacheta pe dulapul cu jucării şi ţâşni afară ca să pregătească masa pentru prânz.

De îndată ce închise uşa în urma lui, Mo sări afară din buzunarul jachetei. „Salut, băieţi! Aţi avut vreun tur al castelului cât timp eu am fost plecat?" zâmbi el.

Domnişoara China vroia să-1 îmbrăţişeze şi-n acelaşi timp să-1 scuture puţin. „Tururi de castel! Mo, am petrecut întreaga dimineaţă îngrijorându-ne pentru tine." Mo părea mai satisfăcut cu sine decât a fost vreodată. „Ei, eu am petrecut toată dimineaţa învăţând pe de rost culoarea creioanelor", zise el cu mândrie. „Creionul cu prima poruncă este albastru, al doilea este roşu, al treilea este negru, al patrulea este verde... sau poate este portocaliu... vai, mai bine să verific..." înainte ca vreunul să poată scoate un cuvânt, el dispăruse din nou în buzunar şi ieşi afară cu un creion. „îmi pare rău! M-am cam încurcat. Al patrulea creion cu poruncă este galben", zise el.

Cavalerii izbucniră în râs. „Mo, culorile nu contează. Cuvintele îi spun domnişoarei China ce să facă."

„Of, ce prost sunt", zise Mo privind la creionul galben. Am uitat să învăţ cuvintele. Dar avem creioanele aşa că totul e în ordine. Acest creion ne vorbeşte despre spălare"[1] Se urcă pe ziduri şi-i dădu creionul lui Coco. „Am dreptate, nu-i aşa? A patra poruncă le spune oamenilor să-şi aducă aminte de ziua în care fac baie."

„Adu-ţi aminte de Sabat", citi Meni cuvintele cu voce tare.

„De fapt, Mo", zise Coco, ziua sabatului înseamnă ziua de odihnă nu de spălare. Creionul ne reaminteşte că Măreţul Creator

[1] N.T. (ultimele patru litere în engleză ale cuvântului Sabbath - „bath" înseamnă baie)

a făcut totul în şase zile şi apoi în ziua a şaptea S-a odihnit. El vrea ca şi oamenii să aibă o zi de odihnă."

„Probabil de aceea oamenii noştri merg la biserică iar Ionatan nu-şi face temele Duminica", zise Eni.

„Aşa cred, aprobă domnişoara China. „Ba mai mult cred că înseamnă pentru noi faptul că trebuie să ţinem castelul deschis şase zile pe săptămână iar în a şaptea zi să facem ca Ionatan şi să ne odihnim."

Subiect de discuţie

După ce copiii au colorat în galben creionul şi după ce aţi citit textul de pe el „Adu-ţi aminte de Sabat" află câte dintre porunci şi le amintesc. Explică-le că în vremurile de demult, când poporul Israel ţinea Sabatul, a fost un mod ca popoarele din jurul lor să vadă că îi aparţin lui Dumnezeu. Vorbiţi despre lucrurile pe care le fac oamenii azi - cum ar fi mersul la biserică - aceasta arătând altora că pentru ei Dumnezeu e important.

Text biblic

Exodul 20:8-11

Rugăciune

Doamne Tată, îţi mulţumim pentru lumea minunată pe care ai creat-o. Ajută-ne să vedem mâna Ta în creaţie. îţi mulţumim pentru zilele de şcoală şi pentru vacanţe. Ajută-ne întotdeauna să ne facem timp pentru Tine. Amin.

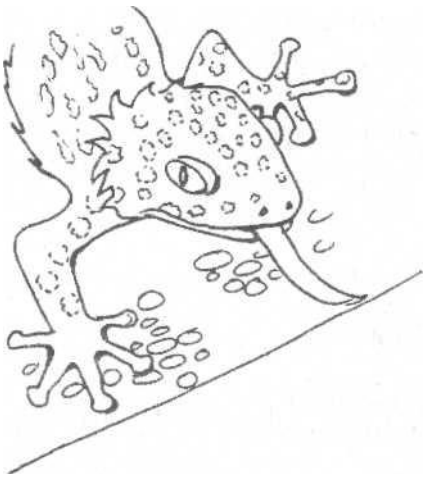

6. Creionul verde

(Cinsteşte-ţi părinţii)

Luni dimineaţa mama lui Ionatan zise „Nu!" Ea şi cu Ionatan vorbiră în baie iar discuţia lor au auzit-o şi jucăriile din dormitor, aşa că n-au auzit prea clar la ce a zis ea nu, dar a zis-o de trei ori iar a treia oară a zis cu voce tare: „Ascultă, Ionatan. Răspunsul este NU."

Câteva clipe mai târziu, Ionatan intră în dormitor ca o vijelie în uniformă de şcoală. „Nu e drept. Voi avea oricum acel animal preferat", îl auziră mormăind în timp ce-şi lua ghiozdanul şi pleca la şcoală.

„Se pare că Ionatan vrea un animal favorit iar mama lui nu este de acord", zise Meni.

„Dar îl va avea oricum", zise Mini.

„Mă întreb ce animal poate fi?" zise Mo.

„Mă gândesc vom afla când vine acasă." Domnişoara China privea peste zidurile castelului. „Chiar acum ne vin musafiri. Un grup de furnici sunt pe cale de-a urca pe dulapul cu jucării."

Cavalerii au coborât podul mobil şi atunci au văzut că furnicilor li s-au alăturat patru gândaci şi un bondar.

„Zuntem în ziguranţă dacă vizităm caztelul de aici?" bâzâi nervos bondarul. „Ieri am făcut turul unei pedale de bicicletă şi aproape că am fozt lovit." Mini a ieşit înainte cu sabia. „Aveţi la dispoziţie un gardian, D-le Bondar. Nici o insectă care a venit vreodată sub acest acoperiş nu a păţit nimic rău."

„Oh, mulzumezc, mulzumezc", zise bondarul şi porni în urma celorlalte insecte. Astfel avu loc un nou

tur de succes al castelului. De data aceasta terminară turul cu un program muzical în curtea palatului. Coco a pregătit un cântec special pentru acea ocazie.
Chelner, chelner, e o muscă în tocăniţa mea, un gândac în supa mea şi un ţânţar uriaş. Şi uite, văd şi un păianjen păros în plăcinta mea. îmi vine să plâng...
Bondarului i-a plăcut mult acest cântec şi-1 cânta cu entuziasm, cât putea el să bâzâie de tare.
„Acezt tur m-a ajutat zăă mă aerizesc cu adevărat" bâzâi el în timp ce pleca. „Caztelul voztru ezte un zanctuar pentru inzecte."
„Un sanctuar pentru insecte - aţi auzit asta?" zise Mini, fluturându-şi mândru sabia. „Un sanctuar este un loc sigur, Mo - în caz că te gândeai ce înseamnă."
„Nu mă gândeam", zise Mo. „Mă gândeam la Ionatan. în curând va fi acasă. Abia aştept să-i văd animalul favorit."
Câteva minute mai târziu, Ionatan intră în cameră. Ducea în mână o cutie pe care scria „Cărţi cu cântări pentru şcoală."
„Priviţi, băieţi! Şi-a cumpărat ca animal favorit o carte de cântări", şopti Mo.
„Nu fi scrântit", şuieră Mini.
In clipa următoare, mama lui Ionatan băgă capul pe uşă. Observă cutia şi întrebă: „Ajuţi şi tu la punerea de coperţi noi pe cărţile de cântări, dragă? Bine faci!" Ionatan n-a răspuns nimic iar când capul mamei lui a dispărut, figurinele au văzut de ce. A băgat mâna în cutie şi a scos de acolo un acvariu cu pereţii de sticlă.

43

„Ce carte de cântări ciudată!" şopti Mo.
„Nu este o carte de cântări", bolborosi Meni. „Este un acvariu - pentru şopârle. El a primit o reptilă."
Băiatul a deschis acvariul de sticlă şi a scos o creatură slabă, pătată cu ochii strălucitori şi negri cu o faţă ca o despicătură. „Acum, Frumuseţe", şopti băiatul trecând degetul peste spatele ei „Orice ai face, nu lăsa ca mama să te găsească. Ea urăşte reptilele. Aşa că dacă o femeie cu numele Laura intră în dormitor, stai culcată. Merg să caut un greier pentru tine. Puse la loc creatura şi ascunse acvariul în spatele castelului.
Figurinele au trecut cu grijă zidurile ca să-şi examineze noul vecin.
„Ce fel de şopârlă este?" întrebă domnişoara China.
„Un gecko, cred eu" zise Coco.
„Ele mănâncă greieri", zise Meni. „Şti ce înseamnă asta. Partea de sus a dulapului nu va mai fi un loc sigur pentru insecte. Această creatură ne va distruge afacerea."
„Ce-ţi pasă!" zise gekoul ameninţător şi scoase limba.
Mo îşi şterse fruntea de sudoare. „Vai de mine, ce vom face? Domnişoara China trebuie să scăpăm de şopârlă."
„Ce-ţi pasă! Ce-ţi pasă!" repetă gekoul cu o privire sălbatică.
„Mo are dreptate, Domnia Ta", Eni. „Probabil că nu vom putea trăi cu creatura aceasta lângă noi pe dulap. Trebuie să deschidem acvariul şi să eliberăm geckoul.
„Dar... dar... ce se întâmplă dacă acesta va coborî scările şi va intra în bucătărie?" strigă domnişoara China. „Dacă-1 vede doamna Ionescu, Ionatan va avea mari probleme."
„Ce-ţi pasă! Ce-ţi pasă!" sâsâi geckoul.
„Sau Ionatan sau noi, Domnia Ta", zise Eni. Acum cinci zile, domnişoara China şi-ar fi frământat şorţuleţul la luarea unei decizii atât de mari. Acum însă ea învăţase să rămână calmă.
„Creioanele ne vor ajuta să facem ce este cel mai bine", zise ea. „Mergi te rog şi adu un creion." Eni merse la cutia cu creioanele „Coloraţi Poruncile". Se întoarse şi puse un creion verde la picioarele domnişoarei China. Pentru câteva clipe ea studie cuvintele scrise pe el „Cinsteşte-ţi părinţii" repetă ea încet cuvintele. Apoi zâmbi. „Cred că ştiu cum poate rămâne dulapul un
loc sigur, fără ca să-i creem probleme lui Ionatan, zise ea. „Eni, vreau ca tu să mergi pe ziduri cu creionul şi să-1 împingi afară de acolo. Iar tu, Mo, te urci pe umerii lui Coco şi îndrepţi creionul spre capacul acvariului."
„Dar cum ne poate scăpa de geckoul Frumuseţe creionul de pe capac?" se întrebă Mo.
„Acum nu-ţi pot explica. Ionatan se va întoarce curând", zise domnişoara China. „Te rog, grăbeşte-te."
Aşa că Eni luă creionul verde şi-1 trecu peste ziduri. Mo se urcă pe umerii lui Coco şi aşezară creionul pe capacul acvariului. „Hei, eu ştiu de ce facem asta" chiţăi el. „Creionul spune: Cinsteşte-ţi părinţii.

Dar stai puţin, geckoul nu ştie să citească bine şi poate va înţelege altceva, de genul: «pe pământul nostru vei plăti chirie.» Odată ce-şi dă seama că punem chirie pe dulap, el nu va mai dori să rămână. îl facem să înţeleagă că nici măcar un greier nu poate primi în mod gratuit."
„Am dreptate, nu-i aşa, domnişoara China?" întrebă el odată întors pe ziduri. „Am pus creionul pe acvariu pentru ca geckoul să ştie că trebuie să plătească chirie."
„Nu, Mo", zâmbi domnişoara China. Creionul nu e acolo pentru geckoul Frumuseţe ci pentru Ionatan... Acum şşşt, vine el."
Desigur creionul a fost primul lucru pe care 1-a observat Ionatan când a venit să-şi hrănească animalul favorit. Surprins, ridică creionul. „Cinsteşte-ţi părinţii" - cuvintele de pe creion îi atraseră atenţia. Roşii se uită la creionul verde, apoi la geckoul pătat, se uită din nou la creion - ca şi când încerca să decidă ce să facă. Deodată, zise cu hotărâre: „îmi pare rău Frumuseţe, nu poţi rămâne aici" şi oftă. „Nu te pot păstra fără permisiunea mamei." Puse acvariul înapoi în cutia de carton şi plecă.
„Uraa!" strigară cavalerii. „Bine ai făcut, Domnia Ta!"
„Vrei să zici, bine a făcut Ionatan, zâmbi domnişoara China.
„Creionul cu versetul «Cinsteşte-ţi părinţii» ia reamintit că copiii trebuie să asculte de părinţii lor. Mă bucur atât de mult că s-a decis să facă ce este bine."
„El nu va regreta", zise Mini. „Geckoul acela era urât. N-ar fi fost niciodată potrivit pentru un animal favorit."
„Pe când doamna Ionescu este o mamă bună" zise Eni.
44
45
„Da, poate că ea urăşte reptilele dar în realitate ea îi poartă de grijă lui Ionatan", aprobă Coco. Iar copiii nu regretă niciodată că au ţinut legile Marelui Creator."
Subiect de discuţie
Copiii colorează cu verde creionul şi privesc la text: „Cinsteşte-ţi părinţii." Atrage-le atenţia asupra promisiunii din a doua parte a versetului: „pentru ca să ţi se lungească zilele în ţara, pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău." Dumnezeu a ştiut că dacă poporul Israel vrea să trăiască în siguranţă în ţara promisă, trebuiau să construiască familii puternice unde copiii să-şi trateze părinţii cu respect. Vorbeşte-le despre ce înseamnă cuvântul „cinsteşte" - despre cum pot ei azi să-şi cinstească părinţii.
Text biblic
Exodul 20:12
Rugăciune
Doamne Tată, îţi mulţumim pentru oamenii care au grijă de noi, mai ales mamele şi taţii. Ajută-ne să-i iubim şi să-i respectăm, să facem ce ne spun ei. Amin.

7. *Creionul maro*

(Să nu ucizi)
După amiaza următoare, jucăriile au avut un şoc. în dormitor a intrat o fetiţă cu părul roşcat, lung şi s-a făcut comodă. Apoi a mers la masa lui Ionatan şi a ridicat de acolo medalia de aur pe care el o câştigase la săritura de la 100 metri. Apoi a făcut ceva cu totul ciudat. A dus-o la buze şi a sărutat-o.

„E nebună", murmură Meni.
„E şi îndrăgostită", spuse Mo cu răsuflarea întretăiată. „E îndrăgostită de o medalie!"
în clipa următoare se auziră paşi pe scări. Fata îşi aranja părul şi se aşeză pe scaun cu faţa spre uşă şi cu obrajii între palme, când Ionatan năvăli în cameră.
Băiatul rămase surprins când o văzu.
"Cătălina! Cine te-a lăsat să intri? N-ai văzut semnul de pe uşă „NU INTRA?" strigă el.
"Da, sigur. Tu vrei ca toată lumea să-ţi respecte intimitatea", dădu din umeri Cătălina. „Dar am ştiut că semnul nu se referă la mine!"
46

„Deci, ce vrei?" zise Ionatan punându-şi ochelarii pe nas.
Un zâmbet vag apăru pe faţa fetei. „Am nevoie de temele primite azi." Scoase din buzunar o pungă cu caramele, desfăcu una, şi-o puse în gură şi aruncă hârtia pe covor. „Am lipsit de şcoală în după amiaza asta, pentru că am fost la dentist."
„Trebuie să scriem o compunere despre alimentaţia sănătoasă", zise Ionatan. „Este un subiect despre care tu nu ştii nimic."
Cătălina medita puţin la cele spuse de Ionatan. „Pariez că nici tu nu te-ai hrăni în mod sănătos dacă ai locui într-o brutărie cu mama şi cu mine", murmură ea drăgăstos. „Gândeşte-te numai. Ai putea servi gogoşi pudrate cu zahăr la micul dejun, gogoşi cu ciocolată la prânz şi gogoşi cu frişca la cină... mmmm... Apropo, ţi-am lăsat câţiva cu budincă în bucătărie."
„Chiar?" o privi Ionatan cu mai multă căldură.
Fata se ridică de pe scaun şi privi în jurul camerei. Ochii ei de culoare închisă se opriră asupra castelului."Hei, figurina ce mi-ai dat-o - regele - n-am ştiut că face parte dintr-un set." Se aplecă puţin şi ridică de pe ziduri pe Eni şi pe Meni.
„Oh, nu ! Are de gând să ne sărute!" Mo căzu jos pe loc iar fata îl ridică şi pe el.
„Mi le dai mie - în schimbul gogoşilor?" zise ea arătându-i lui Ionatan cele trei figurine.
„Dar de ce? De ce eşti atât de interesată de ele?" întrebă Ionatan. Cătălina îl privi în ochi. „Nu ghiceşti?"
„Nu", dădu din umeri Ionatan.
„Le vreau pentru că..." Vroia să spună ceva dar se răzgândi brusc. „Vreau să decorez torturile cu ele. Ideea mea este să le tai capetele şi să le lipesc pe un chec cu unt. Cred că ar arăta foarte, foarte bine."
înainte ca Ionatan să poată răspunde, se auzi un clinchet mic şi ascuţit. Cătălina puse jos figurinele.
„Ops! Scuză-mă!" Scoase din buzunar telefonul mobil şi-l puse la ureche. „Oh, salut, mami... Cum merg lucrurile?... Ce!... S-a schimbat în roşu vineţiu!... Nu!... Nu, rămâi acolo unde eşti... Vin acasă...!" închise telefonul şi-i zâmbi lui Ionatan.
48
„Mama are nevoie de mine. Are probleme cu părul!" Porni spre uşă, aruncând pe jos hârtiile de la caramele. „Pe curând!" zise ea.
„Din partea mea poate să nu fie curând", murmură Ionatan supărat.
„Aş putea s-o omor pe fata asta", adăugă el ca pentru sine, după ce Cătălina trânti uşa de la intrare.
Figurinele între timp au îngheţat de spaimă. Bineînţeles, n-au putut vorbi până când Ionatan nu şi-a terminat lecţiile şi a mers jos să-şi bea ceaiul. Dar în clipa în care el a părăsit camera vocile lor răsunară cu groază.
„Cum a putut Ionatan să dea pe bunul rege Arthur unui asemenea... asemenea monstru?" icni Eni.
„îi va tăia capul!" se vaită Meni.
„Trebuie s-o oprim", strigă Mo.
Toată seara şi-au stors creierii ca să găsească o soluţie, dar veni ora somnului şi încă nu au găsit nici una. Ionatan, totuşi părea foarte încântat de sine. Intră în cameră lingându-se pe buze. „Am mâncat şase gogoşi cu budincă", se lăudă el. „Şi nici măcar nu mă simt rău."
Curând în cameră se făcu întuneric iar băiatul adormi buştean. Până dimineaţa nu se putea face nimic pentru a-l ajuta pe rege. Ca să treacă timpul, domnişoara China a propus să scrie o altă scrisoare.
„Bună idee! Voi merge să aduc un creion", a zis Mo. Mo plecă. Figurinele aşteptară şi aşteptară, dar el nu se întorcea.
„Ca şi când n-am fi avut destule probleme! Acum lipseşte şi Mo", se vaită domnişoara China. „Mai bine să mergem să-l căutăm."

De fapt Mo nu a mers până departe. Figurinele l-ai localizat sub masa lui Ionatan - o figură mică, tainică, ascunsă după coşul cu hârtii.
„Ce faci acolo jos, Mo?" strigă la el Coco.
„Păi, şterg hârtiile de la caramele", veni răspunsul lui superficial.
„Are ceva ascuns la spate", atrase atenţia Mini.

„Un alt lucru de aruncat la coş", zise Mo.
„Seamănă mai mult cu unul din creioanele speciale ale lui Ionatan", zise domnişoara China. „Mo, întoarce-te imediat pe dulap.
„Acum, vreau o explicaţie", continuă ea, în timp ce, cu timiditate, Mo, puse la picioarele domnişoarei China creionul maro din cutia „Colorează Poruncile."
„De ce vroiai să scapi de el?"
Mo lăsă capul în jos. „L-am scos ca să scriem scrisoarea", murmură el, „dar apoi am citit cuvintele de pe el „nu ucide". M-am gândit că dacă vede Ionatan cuvintele s-ar putea să se răzgândească şi să nu mai vrea s-o omoare pe Cătălina. Iar eu vreau ca el s-o omoare pentru că ar fi o lecţie pentru ea. Trebuie să înveţe să nu arunce hârtii pe jos şi să nu înspăimânte jucăriile."
„Mo, ai vreo idee ce înseamnă în realitate să omori pe cineva?" întrebă domnişoara China.
„Păi... indienii tot timpul fac asta", zise Mo. „Cei buni îi omoară pe cei răi. Iar cei răi cad jos morţi. Apoi se ridică şi încep să se lupte din nou."
„Ei doar pretind că se omoară, Mo." Domnişoara China ridică creionul. „în lumea reală, oamenii morţi nu se mai ridică. Odată ce viaţa lor s-a sfârşit, ei nu mai pot face nimic ca s-o primească înapoi. De aceea spune porunca să nu se omoare oamenii între ei. Marele Creator care dă viaţă este singurul care are dreptul s-o ia înapoi."
„Ce?" Mo privi şocat. „Eu am crezut că moartea este un joc. Repede! Dă-mi creionul acela." Smulse creionul cu „Nu ucide" din mâna domnişoarei China.
„Voi pune creionul pe patul lui Ionatan", zise el şi fugi cu el. „Trebuie să cunoască adevărul despre moarte."
„Aşteaptă, Mo. Ionatan ştie deja acest lucru. în realitate el nu vrea s-o omoare pe Cătălina. E doar o vorbă prostească pe care o spun oamenii", zise domnişoara China chemându-1 înapoi.
Dar Mo insistă să lase creionul pe plapuma lui Ionatan.
Se crăpase de ziuă când a ajuns el pe dulap. Au avut timp suficient ca domnişoara China să poată scrie un bilet regelui şi să-1

arunce în ghiozdanul lui Ionatan, înainte ca ceasul deşteptător să-1 trezească. „Dragă rege", scria în bilet. „Ştim că eşti în pericol. Dar nu te teme. Vom găsi o soluţie ca să te salvăm..."
Desigur, băiatul nu a văzut bileţelul de pe fundul ghiozdanului său, dar a putut găsi creionul maro de pe plapuma lui. „Hei, cum a ajuns creionul aici?" se încruntă el. Apoi observă urmele de zahăr de pe treningul lui. Şi-1 perie şi zise în sinea lui: „Probabil Cătălina a scos creionul ca să-mi reamintească să nu mă omor (îndop) cu gogoşi." Lămurind misterul, şi-a şters mâinile de zahăr pe spatele pantalonilor de şcoală şi a pus la loc creionul în cutia „Colorează Poruncile".

Subiect de discuţie

După ce copiii au colorat cu maro creionul şi au citit versetul biblic „Nu ucide", vorbeşte-le despre lucrurile necesare rămânerii în viaţă, cum ar fi mâncare, apă, aer. Aceste lucruri vin de la Dumnezeu, dar cel mai mare dar de la El este însăşi viaţa. Dacă toată lumea ar ţine cea de a şasea poruncă a lui Dumnezeu, nimeni nu şi-ar pierde vreodată viaţa, fiind omorât.

Text biblic

Exodul 20:13

Rugăciune

Doamne Tată, îţi mulţumim pentru darul vieţii şi pentru toate lucrurile bune de care ne bucurăm. Ne rugăm pentru cei răniţi prin violenţă. Ajută-i pe oamenii de pretutindeni să nu se urască, să nu se omoare şi să-şi amintească de faptul că toată viaţa îţi aparţine. Amin.

8. Creionul portocaliu

(Fii credincios în căsnicie)

După ce Ionatan a plecat la şcoală, domnişoara China a adunat granulele de zahăr căzute jos şi le puse în şapte castronaşe. Apoi zise: „Micul dejun este pregătit."

Cavalerii, Coco şi Cârnăcior s-au strâns în jurul mesei dar nici unul nu avea poftă să mănânce. Se gândeau cu toţii la acelaşi lucru. în orice clipă Cătălina poate transforma capul regelui lor într-o decoraţie de tort. Gândul acesta era atât de groaznic că nici nu puteau discuta despre el. Aşa că şedeau în tăcere privind posomorâţi la castronaşele lor... când o bubuitură bruscă pe dulap îi făcu pe toţi să sară în picioare.

Mo alergă la fereastră.

„E Miki maimuţoiul!" strigă el.

„Spune-i să plece", strigă Eni. El e un iubitor de marmură şi un făcător de rele."

Mo scoase capul pe fereastră. „Miki! Eni zice să-ţi spun că eşti un iubitor de marmură şi un făcător de rele."

„Nu, nu", bolborosi Eni. „Am zis să plece."

Dar a fost prea târziu. Miki intra deja pe uşă.

„BINE, BINE, ascultaţi" zise maimuţoiul ridicându-şi labele. „Eu aici ca să ajut pe voi salvaţi regele vostru. Eu aduc mesaj de la şerif."

„De la cine?" întrebă Meni.

„De la şerif, repetă Miki. „Ştiţi - el Şeful indienilor."

„Mai bine nu ne spune, Miki", îl avertiză domnişoara China.

„Nu, nu e o născocire, vă spun sincer. Mesajul este că şeriful pune indienii din casa Cătălinei să facă un raid prin camera ei şi să-1 elibereze pe rege."

„Sunt indieni în casa Cătălinei?" zâmbi Coco.

„Eu îi cunosc pe toţi indienii de peste tot", zâmbi Miki. Indienii din casa Cătălinei locuiesc în pod."

„Bine, merită să încercăm!" strigă domnişoara China. „Spune-i şerifului că-1 ajutăm cu plăcere.

Miki băgă degetul într-unui din castronaşele de pe masă şi apoi linse zahărul. „Şeriful pune o condiţie...."

Coco îşi ridică privirea. „Aş fi putut să-mi dau seama. Câte pietricele de marmură vrea?"

„Oh, pe şerif nu interesează marmura", zise Miki. El are un plan mare şi fericit. Mergem afară iar eu arăt la voi.

Figurinele îl urmară cu grijă pe maimuţoi în afara castelului. Miki îi duse la marginea din faţă a dulapului şi arătă spre cameră. „Şeriful spune viaţa aici foarte plictisitoare. Acelaşi covor de lână, ... acelaşi pat cu arcuri slăbite... Aşa că are un plan mare ca să înveselească jucăriile.

„Un concert?" întrebă Coco.

„Nu este un concert", răspunse Miki.

„Un joc de a v-aţi ascunselea?" întrebă Mo.

„Nu v-aţi ascunselea", răspunse Miki. „Eu spun la voi. E vorba despre o nuntă".

„Dar este o nebunie. Ionatan este mult prea tânăr ca să se însoare", strigă domnişoara China.

53
„Oh, nu Ionatan mirele", râse Miki. „Mirele este fiul şerifului, Boboc." Cu aceste cuvinte duse două degete la gură şi fluieră cu putere.
Clop - trop, clop - trop, clop.
Figurinele auziră sunetul loviturilor de copită iar în clipa următoare pe un cal negru zăriră un indian tânăr şi vânjos venind călare spre dulap. Indianul galopa nebuneşte. încetini când ajunse la ştergător, apoi îşi învârti lasoul pe deasupra capului înainte să se îndrepte spre partea de sus a dulapului. Prinse de hăţuri şi se opri chiar sub locul unde stăteau figurinele. „Prinţesă, el este Boboc. Indianul îşi ridică pălăria în faţa domnişoarei China.
„Salută", zise Miki.
Domnişoara China îşi ridică mâna şi-i făcu un semn discret lui Boboc.
Indianul zâmbi. „Ah, pariez că mâna micuţă ştie sute de reţete pentru prăjituri", vorbi el tărăgănat. „Acum mai bine mă întorc acasă la prânzul meu. Dă-i drumul, Ciupercuţă!" Şi dus a fost.
„Ei, l-ai întâlnit pe mire", zâmbi Miki. „Ce părere ai?"
„Păi... are un cal frumos", zise domnişoara China. „Şi cine e fericita mireasă?"
„încă nu ţi-ai dat seama?" privi la ea Miki cu ochii strălucind.
Domnişoara China dădu din cap că nu ştie. „N-am nici cea mai vagă idee."
„Mireasa cineva tu cunoşti bine", zâmbi Miki.
Domnişoara China părea mai zăpăcită ca oricând.
„Are Ionatan vreo păpuşă ascunsă pe undeva?" şopti ea lui Coco.
„Ăă nu, Domnia Ta", îi şopti clovnul. „Cred că Miki vorbeşte despre tine. "
„Despre mine?"
„Exact!" Bătu Miki din lăbuţe. „Şeriful aduce indieni prieteni să salveze rege dacă cea mai drăguţă domnişoară China spune că se mărită cu Boboc.
„Vrei să spui că ea ar fi atunci soţia unui văcar!" exclamă Eni.
„Şi că va trăi într-un dulap!" strigă Meni.
54
Miki dădu din cap aprobator. „Aşa este. Gândeşte-te. Mă întorc după prânz după răspuns."
Maimuţoiul sări de pe dulap iar figurinele au fost lăsate să privească unele la altele înspăimântate.
Nimeni nu ştia ce să zică. Una câte una s-au aşezat jos în cerc. După câteva minute Coco a mers la cutia „Colorează Poruncile" şi s-a întors cu un creion portocaliu, în tăcere puse jos creionul în cerc ca toată lumea să poată citi cuvintele de pe el. Aici scria: „Fii credincios în căsnicie".
în final, domnişoara China zise încet: „Presupun că asta înseamnă că trebuie să mă căsătoresc cu Boboc."
Coco dădu din cap dezaprobator. „Eu nu cred că asta înseamnă", zise el. „Această poruncă este pentru oameni. Marele Creator le spune că o căsătorie trebuie păstrată. Mama şi tatăl lui Ionatan, au fost uniţi aşa că ei aparţin unul altuia, ca două părţi ale unui set."
„Aşa este", fu de acord domnişoara China.
„Dar tu faci deja parte dintr-un set", zise Coco, privind în jur la cavaleri şi la Cârnăcior. „Creatorul tău te-a desemnat să fii împreună cu un rege, patru cavaleri, un clovn şi un câine. Acest creion spune că seturile de căsătorie nu trebuiesc rupte, iar eu spun că nici seturile de jucării nu trebuiesc rupte."
„Aşa e! Aşa e!" fură de acord cavalerii.
„Mulţumesc, Coco, mi-a fost de mare ajutor." Domnişoara China ridică creionul. „îi voi scrie o scrisoare lui Boboc şi-1 voi ruga pe Miki să i-o ducă."
Dar înainte ca domnişoara China să poată pune creionul pe hârtie, apăru Boboc însuşi, călărind. Galopă pe mijlocul covorului şi strigă. „Ce zici, prinţesă? Ne unim?"
Domnişoara China dădu din cap dezaprobator. „Boboc, eu sunt făcută să fiu parte a unui set şi nici nu e bine dacă cineva merge împotriva planului creatorului său", zise ea. „Răspunsul meu este, nu."
Boboc urcă pe cal. „Asta e veste rea pentru regele vostru!" strigă el. „Dar nu voi plânge. Merg să-mi iau ca soţie o buburuză mică. Dă-i drumul, Ciupercuţă." Dădu pinteni calului şi plecă.
55

„Ei, sunt sigur c-a fost cea mai bună decizie." zise domnişoara China, dând creionul portocaliu lui Coco." „Dar nu suntem mai aproape în salvarea regelui nostru."
„Ai dreptate" zise o voce obraznică. „Dar avem o idee strălucitoare pentru un nou plan de salvare."
Figurinele întoarseră privirea şi-l văzură pe Miki, maimuţoiul aşteptându-i lângă castel.

Subiect de discuţie

în ziua de azi, mulţi copii sunt afectaţi de divorţul părinţilor sau ai prieteni ai căror părinţi au divorţat. E important să fim sensibili la problema lor.
După ce copiii au terminat colorarea cu portocaliu a creionului „Fii credincios în căsnicie", întreabă-i dacă ei au experienţe de la nunţi şi alte ocazii speciale. Atrage-le atenţia că atunci când doi oameni se căsătoresc, planul lui Dumnezeu este ca ei să sărbătorească multe aniversări ale căsătoriei şi să rămână căsătoriţi pentru totdeauna. Uneori, totuşi lucrurile merg rău iar căsătoriile se termină cu tristeţea divorţului. Explică-le că şi atunci Dumnezeu se îngrijeşte şi vrea să ajute familiile.

Text biblic

Exodul 20:14

Rugăciune

îţi mulţumim, Doamne Tată, că o căsătorie face parte din planul Tău bun pentru oameni. îţi Mulţumim că Tu oferi mângâiere familiilor care trec prin tristeţea divorţului. Fii aproape mai ales de copii. Ajută-i să înţeleagă că mamele şi taţii lor încă îi mai iubesc iar ei nu trebuie să-i critice. Amin.

9. *Creionul mov*

(Nu fura)

Figurinelor le-a venit greu să creadă că Miki avea cu adevărat o idee genială pentru salvarea regelui, dar deoarece alte idei proprii nu aveau, s-au hotărât să asculte ce are de spus maimuţoiul. Necazul era doar că Miki refuza să spună ceva în castel. „Mergem afară la aer curat!" A arătat emoţionat spre fereastra deschisă de deasupra mesei de lucru a lui Ionatan. Apoi el se urcă pe fereastră şi de acolo sări afară. în drumul lui luă medalia de aur a lui Ionatan, câştigată la ora de sport. „Urmaţi-mă! Urmaţi-mă!" Ţinând medalia între labe, lăsă ca panglica să atârne spre interiorul camerei şi să se legene deasupra mesei ca o frânghie. „Eu ridic pe voi!" zise el. Domnişoara China părea îngrijorată. „Dar sunt sigură că e prea periculos. Lui Ionatan nu i se permite să se aplece în afară, darmite să şadă pe pervaz."
„Te rog lasă-mă să merg, domnişoară China" se rugă Mo. Ar fi minunat să vedem lumea din afara dormitorului. Şi dacă nu ne alăturăm lui Miki pe pervazul ferestrei nu vom auzi niciodată ideea lui de salvare a regelui."

„Grăbiţi-vă. Nu pierdeţi vremea", zise Miki sărind în sus şi-n jos cu nerăbdare. Celelalte figurine priveau la ea atât de rugător încât domnişoara China simţi că nu le poate refuza.
„în regulă, venim, Miki" zise ea. „Asigură-te de faptul că nu vom cădea."
Aşa că una câte una figurinele îşi legară panglica de talie. Miki le-a ridicat pe pervaz şi de acolo afară prin fereastra deschisă. Domnişoara China a mers prima, apoi Coco cu Cârnăcior sub un braţ. Nici una din figurine nu fusese afară până atunci. „Nu pot să cred!" zise uimită domnişoara China când păşi afară în lumina soarelui. „Pot să văd la multe mile depărtare.
Curând restul figurinelor se afla lângă ea, sorbind peisajul. Chiar sub ei era o grădină cu pâlcuri de brânduşe galbene şi purpurii împrăştiate pe toată pajiştea. La capătul grădinii, se deschidea o poartă galbenă, spre o cărare de-a lungul căreia erau plantaţi pomi. Cărarea ducea cotind în jos spre o îngrămădire de case şi magazine mici.
„Hei! Ştiu de ce este numită casa noastră Casa de pe deal" zise Mo. „E pentru că e construită pe vârful unui deal."
„Cum ţi-ai dat seama de asta, Mo?" clipi Meni.
„Priveşte, acolo locuieşte Cătălina", arată Miki cu degetul lui osos spre o căsuţă cu verandă, din cărămidă roşie.
„Ştiu! Ştiu!" chiţăi Mo cu emoţie. Casa ei se numeşte Casa de la poalele dealului, pentru că e zidită la poalele unui deal."
„Figurinele priviră în acea direcţie. Deci aceea era casa la care fusese dus regele lor. Domnişoara China privi spre ea tânjind. Se gândea la faptul că regele Arthur se afla în spatele uneia din ferestrele acelea... într-una din acele camere. Se întoarse către Miki. „Te rog Miki, spune-ne planul tău!"
„Priviţi!" zâmbi maimuţoiul. Ţinea în mână medalia lui Ionatan
îndreptată spre soare aşa că lumina soarelui dansa pe suprafaţa ei.
, Apoi o mişcă încât lumina ei licări. O dată... de două ori... de trei
ori. „Este un semnal", explică el. Semnaliza din nou. Flaş, flaş,
flaş... flaş, flaş, flaş. Trimit semnal lui Corbuleţ."
Şi cu aceasta se auzi un fâlfâit de aripi şi apăru lângă ei pe pervaz o pasăre neagră lucioasă, cu ochi cenuşii care cârâi încet.

„Cu ce pot să vă ajut?"
„Jucăriile de aici au nevoie de ajutor pentru salvarea regelui", zise Miki. Pasărea îşi înclină într-o parte capul lucios. „Vreţi să ziceţi că un rege are nevoie de salvare. Da, am ceva informaţii cu privire la asta. El se află închis la o depărtare de mai puţin de-o milă în casa fiicei brutăresei, bănuiesc."
„Este casa aceea" arătă domnişoara China spre căsuţa cu verandă. „Crezi că-1 poţi scoate de acolo?"
„Nici o problemă dragă doamnă. Spune-mi să pornesc şi în scurt timp şi trei ciocănituri de corb îl veţi avea înapoi pe rege", zise Corbuleţ.
„Prima ciocănitură - bat uşor în geam. A doua ciocănitură -scot prizonierul pe pervaz. Ciocănitură a treia - îl prind în cioc şi-1 duc în siguranţă.
„Du-te, nu mai sta", strigă domnişoara China. „Te rog porneşte chiar acum." Dar Corbuleţ rămase pe loc. „Am o mică întrebare, referitor la plată, stimată doamnă." O fixă pe domnişoara China cu ochii de oţel. „Agenţii speciali, cum sunt eu, cer plata înainte."
„Plată! Dar noi nu avem bani", zise domnişoara China.
„Nu va alarmaţi, vă rog. Puteţi să-mi plătiţi pentru serviciu cu orice strălucitor. De fapt, această bucată de aur ar fi foarte bună", zise el ciocănind medalia de aur dintre labele lui Miki.
„Vrei medalia. Iat-o. Ia-o." Miki întinse medalia.
„Stai o clipă!" Domnişoara China prinse panglica.
„Medalia îi aparţine lui Ionatan."
La aceste cuvinte, Corbuleţ îşi zburli penele iar ochii îi străluciră cu lăcomie. „Cra, era! O vreau!" Smulse medalia şi fâlfâind din aripi se ridică în aer. „Nu!" ţipă domnişoara China, prinzând cu toată puterea de unul din capetele panglicii. Curând avea loc o adevărată luptă. La capătul panglicii se afla Corbuleţ făcând tot ce putea ca să obţină medalia iar de cealaltă parte erau domnişoara China şi celelalte figurine. Puterea lor combinată nu se potrivea cu puterea corbului. Curând fură traşi tot mai aproape de marginea pervazului. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă Miki n-ar fi rupt în două panglica cu dinţii. Dar a facut-o şi de îndată figurinele căzură înapoi în timp ce Corbuleţ făcu o tumbă în aer. „Cra! Cra!"

cârâi el şocat iar medalia căzu jos în grădină licărind. Pasărea zbură în copac iar figurinele se ridicară.
„V-am salvat!" zâmbi Miki.
Domnişoara China era prea obosită ca să mai discute. Se mulţumi doar să-i arunce o privire maimuţoiului - o privire care exprima faptul că pentru Miki e mai bine să nu mai apară la castel mult timp de acum înainte.
întorşi în sala tronului, totuşi, ea se consideră a fi cea mai vinovată.
„Am luat o decizie prostească" îi zise lui Coco. „Regele Arthur nu ne-ar fi lăsat niciodată să ieşim pe pervazul ferestrei. Puteam foarte uşor să fim zdrobiţi.
„Dar ai procedat bine în ce priveşte medalia, Domnia Ta", arătă Coco creionul mov.
„Priveşte, aici scrie „Nu fura!" Asta înseamnă că e rău să iei lucruri care nu-ţi aparţin. Cum ai spus, medalia aceea aparţinea lui Ionatan. Nu aveam dreptul s-o dăm altcuiva."
„Chiar şi aşa, eu sunt vinovată că am pierdut-o", suspină domnişoara China. „Ionatan va fi foarte supărat."
în timp ce ea vorbea, se auzi o voce emoţionată, strigând: „Mamă, priveşte ce am găsit zăcând pe cărare!" şi câteva minute mai târziu Ionatan intră în dormitor. Merse direct la masa lui de lucru, privi la locul gol unde fusese medalia lui şi strigă. „Hei, se pare că mi-am găsit propria medalie! Cum a ajuns ea în grădină?" Apoi observă creionul „Nu fura" pe care Coco 1-a lăsat lângă cutie şi surprinderea lui crescu.
„Probabil s-a petrecut vreo maimuţărie cât timp am fost plecat", murmură el.
Maimuţărie. Câtă dreptate avea!
Domnişoara China îl înghionti pe Coco şi zâmbi.
seşte ocazia pentru a discuta acele temeri şi pentru a-i linişti cu cuvinte mângâietoare.
în mod alternativ, după ce copiii au colorat creionul pe care scrie „Nu fura" cu mov, spune-le să se gândească la ocazii în care au fost ajutaţi de cinstea cuiva sau mărturiseşte-le o experienţă de a ta. Atrage-le atenţia că cei mai mulţi oameni văd importantă păzirea legii lui Dumnezeu care zice „Să nu furi". încheie rugându-i pe copii să-ţi spună ce înseamnă pentru ei ţinerea acestei legi.

Text biblic

Exodul 20:15

Rugăciune

Doamne Tată, ne rugăm pentru poliţişti şi toţi aceia care lucrează pentru prevenirea infracţiunilor. Ajută-i să-şi facă bine treaba. Mulţumim pentru mulţimea de oameni cinstiţi din lume. Ajută-ne să fim întotdeauna cinstiţi. Amin.

Subiect de discuţie

Gândul că hoţii pot pătrunde în casele lor îi îngrijorează uneori pe copii - mai ales noaptea. Şii că asta e o problemă pentru ei, folo-

10. Creionul gri

(Nu minţi)

Vineri la şcoală, la ora de sport, Ionatan pară un şut puternic ce se îndrepta spre gol. în clipa următoare fu cuprins de o durere puternică la încheietura mâinii.
„Au! Mă doare. Mă doare încheietura mâinii", urlă el de durere.
Pe Ionatan îl durea atât de rău încheietura mâinii încât învăţătoarea lui, gândindu-se că poate fi vorba de o fractură, o sună pe mama lui Ionatan. Laura Ionescu era tipul mamei care rareori se impacienta dar fu de acord că încheietura ar trebui controlată la spital. Acolo, Ionatan a băut fericit şase pahare de răcoritoare la automatul din sala de aşteptare, înainte de consultaţie. „Nu este o fractură, doar o luxaţie afurisită. într-o săptămână sau două sigur se va face bine", zise medicul.
O săptămână sau două! Asta părea o veşnicie pentru Ionatan. A ajuns în dormitor obosit şi necăjit.
„Nu tu fotbal. Nu tu tenis de masă. E un dezastru", mormăi el.
„Nu te necăji", zise mama lui. „Teme ai?"
Deodată faţa lui Ionatan se lumină. „Nu tu lecţii", zise el. „Nu pot scrie."
„Despre asta vom mai vorbi", doamna Ionescu se încruntă puţin. Pentru un anume motiv părea mai preocupată de lecţiile lui Ionatan decât era el. L-a instalat confortabil în pat cu braţul pe o pernă şi a coborât la parter.
O clipă mai târziu s-a întors, părând foarte încântată de sine. „I-am spus tatei despre încheietura ta iar şeful lui i-a zis că ţi-ar putea aduce un computer vechi de la birou", anunţă ea. „Asta e minunat! Acum temele tale nu vor mai avea de suferit. Poate că nu vei putea scrie, dar poţi apăsa pe clape."
„Un computer! Uau!" străluci de bucurie Ionatan.
„Pot să-1 ţin în camera mea?"
„Unde să-1 putem pune? Nu e nici un pic de spaţiu."
Ionatan privi în jur şi văzu şi el acelaşi lucru. Spaţiul era o problemă. Singurul mod de a găsi un loc era acela de a scăpa de ceva mobilă. De pat sau de masa de lucru nu se putea lipsi. Biblioteca trebuia să rămână, la fel şi dulapul cu haine... „Ştiu", zise el, brusc. „Am putea scăpa de dulapul cu jucării. Am putea face curăţenie în el şi să dăm toate jucăriile mele vechi licitaţiei de la biserică."
„Curăţenie!" Ochii doamnei Ionescu se luminară iar degetele începură să i se mişte, ca şi când Ionatan ar fi apăsat un buton în creierul ei.
„E o idee minunată. Voi curăţa jucăriile din el după ceai."
Ea coborî scările iar Ionatan se ridică din pat şi se puse în genunchi lângă dulap. îşi folosi braţul bun ca să pescuiască din dulap câteva din jucăriile lui preferate - un Batman, câteva animale de fermă din plastic, o mână plină de indieni.
„Adio", le şopti el celorlalte jucării.
Adio. Acest cuvânt străpunse inima domnişoarei China, ca un cuţit. Adio. Zilele lor în dormitor erau numărate.
Băiatul ieşi s-o caute pe mama lui iar Mo izbucni în lacrimi.
„Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?" se văita el.

„Vom fi daţi unei licitaţii", zise Coco în mod aspru.
„Dar... dar... noi aparţinem acestui loc", suspină Mo.
„Aici va dori să ne găsească regele. Nu-i poţi lăsa să ne dea unei licitaţii, domnişoară China. Te rugăm, trebuie să facem ceva."
O clipă mai târziu cele şapte figurine mici s-au strâns în jurul cutiei „Colorează Poruncile".
Domnişoara China scoase creionul gri şi studie cuvintele scrise pe el. A noua poruncă este „Nu minţi", zise ea.
Imediat, Mo îşi şterse lacrimile pentru că el înţelese altfel versetul şi anume: „Nu vom fi daţi de ruşine atâta timp cât rămânem în picioare."
„Nu fi ridicol, Mo" zise Coco. Porunca nu se referă la culcare. E vorba despre a nu minţi. Marele Creator vrea ca oamenii să spună adevărul."
Faţa lui Mo se posomori. „Dar atunci ce ne va salva?"
Domnişoara China îl privi tristă. „Habar n-am", zise ea.
„Spun eu la tine! Spun eu la tine!" strigă o voce. Apăru Miki maimuţoiul, ţopăind mai tare ca oricând. Deoarece el locuia pe pat şi nu pe dulap, el nu avea grija licitaţiei.
„Vă puteţi salva folosind cel mai inteligent truc pentru mămicuţa Ionescu", zise el cu un glas subţirel.
„Priviţi." Le arătă un bileţel pe care scria PĂSTREAZĂ.
„Ce scrie aici", îi întrebă el pe ceilalţi.

„PĂSTREAZĂ", zise Mo.
„Ai dreptate", zâmbi Miki. „Acum puneţi bileţelul pe vârful castelului. Apoi vine mămicuţa Ionescu. Ea vede cuvântul PĂSTREAZĂ şi va gândi:
„Ah, Ionatan vrea să păstreze castelul." Şi atunci nu vă va mai trimite la licitaţie."
Figurinele priviră unele la altele. „Ideea este că noi vom pune bileţelul cu „PĂSTREAZĂ" pe castel, ca Doamna Ionescu să creadă că este un mesaj de la Ionatan", zise Mini. „De fapt s-ar putea să meargă."
„Adevărat", sări Miki în sus şi în jos cu entuziasm.
„Este o idee extraordinară."
„Atunci haideţi. Nu e timp de pierdut", zise Meni.
64
„Să punem de îndată bileţelul pe castel." Luă bileţelul din mâna lui Miki.
„Staţi!" strigă domnişoara China. Faţa ei era palidă iar mâna în care ţinea creionul tremura. „Nu pot să permit aşa ceva."
„Dar... dar... Domnia Ta... de ce nu?" se bâlbâi Eni.
„Pentru că e o minciună", zise Domnişoara China.
„Ionatan n-a zis că vrea să ne păstreze. El a zis... " vocea ei şovăi. „El a zis: Adio!" înghiţi ea. „De aceea îţi spun acum ţie, Miki: Adio!"
„Ia frumos biletul şi pleacă!"
„Tu nu vorbeşti serios?" bâigui Miki.
"Ba da", zise domnişoara China cu fermitate. „Vorbesc serios."
Cu coada între picioare, maimuţoiul părăsi dulapul.
„Dar trebuie să minţim, este singura noastră şansă. Vom fi aruncaţi afară dacă nu minţim", se vaită Mo.
„Domnia Ta, te rog", Coco se întoarse spre ea în mod rugător. „Gândeşte-te încă o dată." Pentru domnişoara China era cel mai greu lucru să rămână neclintită în hotărârea ei. Dar şi-a amintit de regele Arthur. îşi imagina faţa lui înţeleaptă şi iubitoare cu ochi mari şi blânzi. „Regele Arthur n-ar fi minţit şi sunt sigur că n-ar fi vrut ca noi să minţim", zise ea. Apoi, fără vreun alt cuvânt, merse înapoi la castel. Restul figurinelor o urmară în linişte. Liniştea continuă şi atunci când şi-au ocupat locurile obişnuite pe ziduri şi în tot timpul ceaiului liniştea plutea deasupra camerei ca un nor prevestitor de furtună. Apoi se auziră paşi pe scări şi izbucni furtuna. Laura Ionescu năvăli în cameră. „Nebunia curăţeniei" numea Ionatan asemenea năvăliri în cameră ale mamei sale - cu părul lins legat la spate şi cu o pungă neagră de plastic în mână. Deschise dulapul cu jucării scoţând afară tot ce se afla în el. Barmani, camioane, cuburi de plastic, indieni - punga de plastic continua să le înghită pe toate, ca un monstru, până când s-a umplut. Când dulapul s-a golit pe dinăuntru, doamna Ionescu s-a întors spre partea de sus.
A pus creionul gri cu „Nu fura" înapoi în cutia „Colorează Poruncile" şi a mutat cutia în sertarul mesei de lucru a lui Ionatan. Apoi a ridicat castelul.
65
Clic... clic clap, toate figurinele căzură în interiorul zidurilor. „Asta este", gândi domnişoara China. „Suntem pe cale de a fi înghiţiţi. Nu vom mai vedea niciodată dormitorul." Dar în mod uimitor, n-au fost daţi ca hrană monstrului. Doamna Ionescu nu a aruncat castelul în pungă ci 1-a pus cu atenţie pe un raft aflat deasupra mesei de lucru a lui Ionatan.
A fost primul lucru pe care 1-a observat Ionatan când s-a întors în camera lui.
„Hei, mamă, ce face castelul aici sus pe raft? De ce nu l-ai dat pentru licitaţie?" strigă el.
Doamna Ionescu a privit la el în mod ciudat. „Păi... ă... castelul acela e deosebit, e făcut cu mâna - e un fel de lucru pe care oamenii îl transmit din generaţie în generaţie."
„Din generaţie în generaţie?" strigă Ionatan. „Vrei să zici că-1 păstrezi pentru nepoţii tăi?!"
Mama lui se juca cu o şuviţă de păr care se desfăcuse din coada de cal. „Păi, da... vreau să zic... nu... "
Ionatan simţi că e ceva la mijloc. „Tu-mi ascunzi ceva. Hai, spune-mi adevărul. De ce l-ai păstrat?"
„îţi spun adevărul", strigă doamna Ionescu. „Vreau să-1 dau generaţiei care urmează. De fapt este... "
Dar înainte să poată spune alt cuvânt, se auzi un strigăt de pe scări. „Hei, am nevoie de ajutor cu computerul acesta."
Ionatan sări de îndată în picioare. „A venit tata acasă. A adus computerul. Hai! Repede!
în seara aceea, căzute acolo unde au nimerit, figurinele auziră zgomotul făcut de familie când duceau

unele lucruri afară şi aduceau altele înăuntru. L-au auzit pe Ionatan trăncănind entuziasmat cu tatăl lui. Au auzit lovituri, clicuri, mai multe discuţii, apoi deodată au auzit un târâit electronic. „Computerul funcţionează", strigă Ionatan.
„E vremea să mergi la culcare", zise mama lui.
„A... încă zece minute. Te rooog. De abia l-am pus în funcţiune."
Cele zece minute s-au lungit la douăzeci, apoi până la urmă l-au auzit pe Ionatan pregătindu-se de culcare. „Nu durează mult",

Şopti domnişoara China. Aşa a şi fost. în câteva minute lumina s-a stins iar băiatul a adormit.
„Ţărmul este liber", zise Coco. Dar nimeni nu se mişcă. Era ca şi când ar fi vrut să rămână legaţi de trecut - de amintirile lor, ale dormitorului aşa cum a fost înainte.
„Veniţi. Trebuie să privim." Fără tragere de inimă, domnişoara China se ridică şi conduse figurinele pe marginea raftului. Pentru un moment lung, ele priviră.
„Oh! Oh! Oh!" Văicăreala lui Mo, rupse liniştea. Totul era exact atât de rău cum s-au aşteptat. Desigur, s-au aşteptat să vadă o schimbare dar asta ca şi când ar fi privit la o lume diferită.
„Nu mai e camera unui copil", se vaită Mo, şi deodată toţii au fost de acord cu el. Vechiul dulap de jucării familiar dispăruse. Iar în locul lui şedea un scaun rotativ negru, o masă specială şi un calculator elegant, de culoare crem.
„E ca un birou", zise Eni.
„Sau ca un aeroport", zise Meni. „Dulapul cu jucării a fost luat, a fost adusă această maşinărie crem, iar noi am fost mutaţi în turnul de control... cu excepţia faptului, desigur", adăugă el „că noi nu controlăm nimic."
„Asta nu e adevărat." Domnişoara China scutură din cap dezaprobator. „Noi controlăm ceva foarte important. Ne controlăm pe noi înşine. Corbuleţ n-a reuşit să ne facă să furăm şi nici Miki nu ne-a putut face să minţim."
„Dar nimeni nu se va juca cu noi o veşnicie. Am fost puşi deoparte pentru nişte nepoţei jucăuşi", mormăi Mini.
„Poate că este vis urât", zise Mo. „Poate dacă mergem în castel şi tragem un pui de somn, ne vom trezi şi maşinăria va fi dispărut iar noi ne vom putea întoarce pe dulapul cu jucării."
„Nu cred c-ar fi aşa, Mo", privi în jos domnişoara China cu tristeţe. „Dar e o idee bună să mergem să ne odihnim. Lucrurile aproape întotdeauna par mai bune dimineaţa."

Subiect de discuţie
Coloraţi creionul „Nu minţi" cu gri. Apoi întreabă-i pe copii pe cine ar respecta: o persoană care face o greşeală şi încearcă să dea vina pe altcineva, sau o persoană care greşeşte şi-şi asumă vina? A noua poruncă ne aminteşte de faptul că Dumnezeu vrea ca noi să spunem adevărul. Uneori putem fi ispitiţi să minţim ca să ieşim dintr-o încurcătură, dar dacă spunem adevărul, câştigăm respect.
Text biblic
Exodul 20:16
Rugăciune
Doamne Tată, ori de câte ori suntem ispitiţi să minţim, dă-ne dragoste pentru adevăr. Ajută-ne să ne recunoaştem greşelile şi să nu dăm vina pe alţii. Amin.

ÎL Creionul alb

(Nu pofti)

Figurinele se întoarseră in castel şi adormiră de îndată toate - toate cu excepţia domnişoarei China. Ea aşteptă până ce toţi ceilalţi adormise apoi se strecură afară şi alunecând pe draperii coborî pe masa lui Ionatan. Acolo ea privi în jur căutând creioanele. Dorea să scrie o altă scrisoare lui Arthur. Trebuia să-i împărtăşească vestea groaznică - să-i spună cum a câştigat calculatorul inima lui Ionatan şi cum a luat locul lor în dormitor.

„Ştiu că cutia e pe aici undeva." Privi în jur, amintindu-şi că doamna Ionescu le mutase din dulap pe masa de lucru. Da! în întuneric ea putu vedea doar formă plată a cutiei „Colorează Poruncile" aşezată sub pălăria lămpii de masă. Să treacă masa la acea oră din noapte era mai rău ca orice obstacol. Domnişoara China continuă să se poticnească în lucruri, prima dată într-o gumă de şters, apoi într-un dicţionar - dar în final ajunse la lampă. Apăsă pe întrerupător. Se făcu lumină şi totul părea mai puţin fantomatic. Domnişoara China stătea în cercul de lumină a lămpii. Deschise

cutia „Colorează Poruncile" şi-şi delecta ochii pe creioane. Era unul alb pe care Coco îl folosise atunci când a vrut să oprească încăierarea din ziua în care regele lor fusese luat.

„Nu pofti ce nu este al tău" scria pe creion. Pentru că nu era foarte sigură asupra înţelesului acestui cuvânt, îl căută în dicţionar şi-1 găsi. Descoperi atunci că a pofti înseamnă a dori să ai ceva ce nu este al tău, a invidia persoana ce are acel lucru.

„Presupun că noi, figurinele castelului, poftim atenţia lui Ionatan şi de aceea urâm computerul", gândi ea cu tristeţe. „Dar n-ar trebui. Creionul spune că e rău să procedăm aşa.

Ridică creionul şi era pe punctul să înceapă scrisoarea regelui când auzi un sunet ciudat - un foşnet, un clic, un sughiţ. Privi în sus şi văzu în partea cealaltă a camerei, lumina strălucitoare a ecranului computerului. Fâşş... fâşş... clic. . . clic... hic... hic, zgomotul continuă până când maşina făcea un zgomot atât de mare încât a trezit toate figurinele din castel şi le-a adus pe toate alunecând pe draperie lângă domnişoara China care se afla pe masa de lucru.

„Maşinăria asta nu are nici o consideraţie pentru cei din jur", mormăi Eni.

„Face un zgomot mai urât decât magnetofonul lui Ionatan", zise Meni.

„Niciodată n-am avut astfel de probleme cu indienii", zise Mini.

„Hei, maşinărie! Las-o mai încet, vrei te rog?" strigă Mo.

Fâş... fâş... clic... clic... hic... hic. Computerul îi ignoră.

„în timp ce figurinele încercau să decidă ce să facă, Miki maimuţoiul sări pe masă.

„Am o veste bună", anunţă el. Computerul bolnav. Computerul foarte, foarte bolnav".

„De unde şti asta, Miki?" întrebă Coco.

„Pentru că scrie mesaje pe ecran iar eu le citesc", anunţă Miki. „Spune că hardul e slăbit. Este pe punctul să se defecteze."

„Vrei să zici că va înceta să funcţioneze?"

„Aşa este", zise Miki. „Este o veste bună, nu-i aşa? Eu vreau ca computerul să se defecteze cât mai

repede."
„Bravo! Bravo! zise Eni. Cu toţii urâm computerul. Este zgomotos şi-l împiedică pe Ionatan să se joace cu noi. Cu cât se defectează mai repede cu atât mai repede ne va lua jos de pe raft."
Domnişoara China oftă şi privi la creionul alb.
„Voi ştiţi că asta nu se va întâmpla. Ionatan este în creştere, începe să prefere jocurile pe calculator în locul jucăriilor. Va fi foarte supărat dacă mâine dimineaţă când se scoală, computerul nu va funcţiona."
„Ce vrei să spui?" întrebă Coco.
„Dacă ceea ce spune Miki e adevărat iar computerul este bolnav, vreau să spun că ar trebui să încercăm să-l facem să funcţioneze."
„Vrei să zici, să-l reparăm?" exclamă Meni. „Dar cum?"
„Nu vom şti cum să-l reparăm până când nu ştim ce s-a defectat", zise domnişoara China. „Miki, vrei să ne cari până la masa computerului?"
Miki se scarpină în cap făcu un mic salt şi zise:
„Bine, încheiem afacerea. Eu vă car la masa computerului. Apoi mâine voi mă invitaţi la cel mai delicios ceai cu farâmituri de prăjitură."
„Eşti invitatul nostru", aprobă domnişoara China. „Acum să mergem."
Câteva minute mai târziu cele şapte figurine se aflau în faţa tastaturii computerului.
Fâşş... fâş... clic... clic... hic... hic. Computerul părea mai bolnav ca oricând. Ecranul avea pe el o umbră verzuie nesănătoasă iar dacă s-au apropiat şi mai mult au putut vedea de ce. Pe ecran era o listă cu plângeri.
VREAU PROPRIA SECRETARĂ VREAU SĂ LUCREZ PENTRU ŞEFUL NU-MI PLAC JOCURILE PE CALCULATOR NU VREAU SĂ RĂMÂN AICI
„Poţi să crezi aşa ceva!" exclamă Coco. „Ionatan a scăpat de toate jucăriile lui ca să facă loc acestui computer, iar el vrea să se întoarcă la birou."
70
71
„Acest obiect nerecunoscător merită un pumn în întrerupător", zise Mini scoţându-şi sabia.
„Nu, nu", îl reţinu domnişoara China. Ne aflăm aici ca să-l reparăm, ţine minte."
„Bine, dar cum repari un computer nefericit?" întrebă Meni.
Domnişoara China se gândi o clipă apoi zise: „Folosind tastatura, aşa cred eu."
„Dar noi nu ştim să dactilografiem!" obiectă Eni.
„Ba da, ştim. Tot ce trebuie să facem este să sărim pe tastatură", zise domnişoara China. „Eni tu stai pe clapa aceea. Meni tu mergi pe aceea, cu două rânduri după el. Mini vreau ca tu să stai pe clapa a cincea, din stânga, primul rând, avându-l pe Mo cu două rânduri în spatele tău, clapa a cincia din dreapta. Coco tu stai cu două clape mai încolo de Meni, la dreapta. Iar clapa ta Cârnăcior este la o clapă distanţă de Eni. De fiecare dată când vă auziţi numele, vreau ca să săriţi în sus şi în jos".
în timp ce ea vorbea computerul a ajuns într-o stare disperată. Nu a mai sughiţat ci a scos doar un geamăt lung şi slab.
Nu era timp de pierdut.
„Repede! Pe poziţie", strigă domnişoara China, iar figurinele alergară pe clape.
„Eni, Meni, Mini, Mo, Cârnăcior, Coco, Meni, Cârnăcior." Figurinele săreau pe rând când îşi auzeau numele strigate. „Coco", strigă a doua oară domnişoara China. Apoi săltă peste tastatură şi ateriza pe o clapă mare din capăt.
De îndată geamătul încetă. A urmat un scurt semnal muzical iar ecranul computerului şi-a schimbat culoarea de la un verde bolnăvicios la un albastru strălucitor.
„Uraaa!" strigă domnişoara China. „A mers."
„Computerul arată cu siguranţă mai bine şi sună mai bine", zise Coco. Dar ce am făcut?"
„Ei bine, am ştiut că nu are rost să argumentez cu un computer", zise domnişoara China. „Aşa că am bătut o poruncă. Două cuvinte. Vedeţi dacă puteţi ghici care au fost ele."
„Eu am stat pe F", zise Eni.
„Eu am fost pe I", zise Meni.
72
„Eu am sărit pe M", zise Mini.
„Eu am fost pe U", zise Mo.

„Fii mul... ştiu...ştiu..." latră Cârnăcior.
„I-am spus computerului să fie mulţumit."
începuse să se lumineze când figurinele s-au întors la masă (au trebuit să facă drumul pe jos pentru că Miki maimuţoiul fusese prea obosit ca să mai facă pe taxiul). N-au mai avut timp să scrie o scrisoare regelui, aşa că domnişoara China i-a înmânat lui Mo creionul alb „Nu pofti", rugându-1 să-1 pună înapoi în cutie.
„Da, Domnia Ta. Cu plăcere, Domnia Ta. De îndată, Domnia Ta." zise Mo plin de încântare.
„E un sfat bun să fi mulţumit şi să nu pofteşti", zise el privind la ce scria pe creion.
„Da, este un sfat bun, aprobă şi domnişoara China repede. „Marele Creator nu vrea ca oamenii să se simtă bolnavi şi mizerabili ca acest computer. A pofti este opusul lui a fi mulţumit."
„E greu să fii mulţumit cu viaţa pe un raft", oftă Coco.
„Eu voi fi mulţumit", se lăudă Mo. „Voi fi mulţumit toată ziua de azi şi mâine. Şi apoi, probabil ziua următoare, doamna Ionescu va avea nepoţi."
„Nu fi ridicol, Mo. Asta se va întâmpla doar peste mulţi ani... nu înainte ca Ionatan să devină adult şi să aibă copiii lui", zise Meni.
Cu aceasta, se auziră paşi pe scările din hol. De abia s-au căţărat la loc pe draperie că însăşi doamna Ionescu intră în cameră.
Pentru un motiv oarecare, a hotărât să-i aducă lui Ionatan micul dejun la pat. A pus un pahar cu lapte şi două felii de pâine prăjită pe noptiera de lângă pat şi-1 scutură blând pe băiat. „Trezeşte-te Ionatan. Trezeşte-te. Trebuie să stăm de vorbă.
Ionatan şi-a frecat ochii somnuros. „Mamă e sâmbătă" mormăi el. „Putem vorbi mai târziu."
„Prefer să vorbim acum." Mama lui se aşează pe plapumă, simţindu-se stingherită. „Tu... ă... îţi aduci aminte ce ţi-am spus ieri că păstrez castelul ca să-1 transmit generaţiei următoare..."
„Pentru nepoţii tăi", căscă Ionatan. „Tot mai cred că e o prostie."

„Da, bine, problema este că nu m-am gândit doar la nepoţii mei.
Vezi, tu nu vei mai rămâne mult timp singurul copil, Ionatan. „Poftim!? " Ionatan sări din pat. „Vrei să zici că... " „Vreau să spun că", zise doamna Ionescu blând, „vei avea un
frăţior sau o surioară".

Subiect de discuţie

Coloraţi cu alb creionul „Nu pofti". Atrage-le atenţia ce greu se vede creionul alb pe o foaie de hârtie albă. Spune-le că expresia „a pofti" este greu de înţeles. Pune-i pe copii să-ţi spună ce înţeleg ei prin acest cuvânt. Ţelul tău să fie acela de a le explica ideea că acest cuvânt înseamnă a dori ceva cu putere. Atrage-le atenţia asupra faptului că porunca a zecea ne spune că e rău să fim invidioşi şi nemulţumiţi, dorind mereu ce au alţii. Nu are sens, deoarece chiar dacă obţinem ce dorim, după un timp vom dori altceva.
Incurajează-i pe copii să se gândească la lucruri care sunt cu adevărat importante pentru ei putând chiar să le deseneze (familie, cămin, hrană, haine) şi să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru ceea ce El le-a dat.

Text biblic

Exodul 20:17

Rugăciune

Doamne Tată, îţi mulţumim pentru toate lucrurile bune pe care ni le-ai dat. Ajută-ne să fim mulţumiţi şi să nu devenim nefericiţi invidiindu-i pe alţii. Amin.

12. Coroana de aur

Mama lui Ionatan aştepta un bebeluş. Figurinele castelului aproape au căzut de pe raft şocate de această veste. Ionatan părea şi el şocat.
„Glumeşti!" zise el cu răsuflarea întretăiată. Apoi se lăsă din nou cu capul pe pernă şi bolborosi: „Dar mie îmi place familia aşa cum este!"
Doamna Ionescu petrecu următoarele câteva minute explicând de ce bebeluşul era o veste bună.
„Desigur, el nu va lua niciodată locul tău, Ionatan. Te vom iubi la fel de mult", termină ea. Ionatan nu a răspuns nimic. Stătea culcat cu capul pe pernă şi ţinea ochii închişi. „Doar că ai nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu ideea", zise doamna Ionescu. Apoi ieşi din cameră.
Câteva minute mai târziu, băgă capul pe uşă zicând: „plec la licitaţia de la biserică. Dacă sună telefonul, tatăl tău este în grădină."
Când a fost sigur că mama lui a plecat, Ionatan s-a sculat din pat. N-a mers direct la computer. S-a chinuit cu o mână să

se îmbrace (folosindu-şi mâna dreaptă) şi părea nenorocit. Mai şedea încă pe marginea patului când auzi că cineva aleargă în sus pe scări, sărind tot peste doua trepte deodată. „Salut, Ionatan. Eu sunt."
Se deschise uşa şi năvăli în cameră Cătălina. Azi părul ei era împletit tot, în şuviţe subţiri care se legănau încolo şi-ncoace când ea îşi mişca în mod sălbatic capul.
„îmi pare foarte, foarte rău pentru braţul tău", începu ea. „Ştiu că treci prin clipe grele şi nu vreau să-ţi fac situaţia şi mai grea. Dar trebuie totuşi să ştii ceva." îşi dăduse şuviţele la spate şi respiră adânc.
„Totul s-a terminat."
Pentru o clipă, Ionatan se gândi că ea vorbeşte despre fotbal. O echipă a şcolii lui juca cu o altă echipă locală în acea dimineaţă. „Nu se poate", obiectă el. „Meciul a început la 9.30. încă nu s-a terminat nici prima repriză."
„Vreau să zic..." Cătălina se aşeză lângă el, cu şuviţele de păr săltând încolo şi-ncoace. „între noi doi totul ş-a terminat."
Totul s-a terminat între noi! Ionatan privea la ea uimit. Brusc se simţi prins într-o secvenţă de film văzut la televizor. „între noi totul s-a terminat" era ce spuneau acolo băieţii fetelor, sau fetele băieţilor. Dar el nu avea o prietenă. El nu vroia o prietenă. Şi dacă vreodată ar fi mers la plimbare cu o fată, în nici un caz n-ar fi fost Cătălina. „Să fie cum vrei tu", zise el dând din umeri.
„Ştiu. Aceasta este o lovitură", zise Cătălina, părând că îi e milă de el.
„Eşti un băiat extraordinar, Ionatan şi te mai iubesc, doar că voi merge la ore de balet, voi pregăti prăjituri, voi merge la baschet şi tocmai acum am adoptat un pui de elefant, eu şi cu mama. Aşadar, cum ţi-atn spus, tu eşti cu adevărat un băiat extraordinar şi în afară de elefant nu mai este nimeni între noi, dar nu am timp pentru un prieten. Am nevoie de spaţiu..." Pentru o clipă ea îl privi cu ochii aproape înlăcrimaţi. Apoi băgând mâna în buzunarul pantalonilor, şopti. „Ţine palma."
Ionatan îşi trase mâna nebandajată la spate.
„Te rog... vreau să iei asta", zise rugător Cătălina. „E ca şi când ţi-aş înapoia inelul de logodnă. Vreau să zic că acum că totul

s-a terminat, nu mai pot dormi cu ceva ce mi-ai dat tu, pus sub pernă."
„Eu nu ţi-am dat nimic", zise Ionatan.
„Cum să nu, prostuţule. Mi-ai dat acest rege de jucărie. îţi aminteşti?" Iar Cătălina puse pe regele Arthur pe plapumă lângă Ionatan.
Pentru o clipă, Ionatan privi lung la figurina din lemn. „Dar asta a fost un schimb", zise el. „Ai vrut figurina pentru decorarea tortului!"
„O vroiam pentru că era a ta", zise Cătălina. „Credeam că tu ştii asta."
„Nu", răspunse Ionatan. „Habar nu am avut. " Se ridică şi puse figurina de lemn pe masă.
Cătălina îi aruncă o privire plină de admiraţie. „Ştii, eu cred că tu accepţi situaţia foarte, foarte bine. Vreau să zic că trebuie să fie foarte greu pentru tine... să-ţi luxezi braţul şi să-ţi pierzi prietena. Dar ai fost extraordinar. Vreau să zic că probabil eşti foarte supărat dar n-o arăţi. Eşti supărat?"
„Nu prea", zise Ionatan.
„înţeleg. Te simţi împietrit", zise Cătălina. „Toată treaba a venit ca un şoc total. Dar nu mai trebuie să te ascunzi, altfel nu vei reuşi să uiţi. Trebuie să te scoli şi să ieşi afară. Hei, ştiu ce vom face. Hai cu mine la licitaţia de la biserică. Pe drum intrăm la brutărie şi luăm gogoşi."
„Gogoşi." Simţi ceva ciudat în stomac. Era semn că trecuse o oră de la micul dejun.
„Da, gogoşile par o idee bună."
„Bine. Atunci ce mai aşteptăm? Hai să mergem."
Cu asta, Ionatan şi Cătălina părăsiră camera.
Abia au părăsit camera că figurinele s-au şi trezit la viaţă. în sfârşit! în sfârşit! în sfârşit! Domnişoara China plângea de bucurie, în sfârşit, zilele întunecate s-au terminat. Se întorsese regele.
Acum stătea pe cutia de creioane colorate „Colorează Poruncile" calm şi maiestuos, cu lumina soarelui scăldându-i faţa într-o lumină aurie. îşi puse mâinile la gură pâlnie şi strigă înspre castel: „E cineva acasă?"
77
Auzindu-1, cavalerii, Coco şi Cârnăcior alergară spre draperii. Doar domnişoara China rămase la locul ei, lângă zid. îşi mai permise câteva minute ca să-1 privească pe rege - timp suficient ca să-1 vadă îmbrăţişându-i pe cavaleri, pe Coco şi mângâindu-1 pe cap pe Cârnăcior. Apoi se grăbi la bucătărie.
"Nu mergi şi tu jos cu ceilalţi?" întrebă o muscă ce trecea pe acolo.
„Nu am timp", răspunse domnişoara China. "Trebuie să fac curat în sala tronului şi să-i pregătesc regelui o prăjitură de bun venit pentru ora ceaiului."
între timp, jos pe masă avea loc o ceremonie solemnă.
în onoarea loialităţii lor, regele Arthur dădea cavalerilor nume noi.
începu cu Cârnăcior. „De acum te vei numi Cârnăcior care s-a lipit la loc." S-a înclinat şi 1-a mângâiat pe spate. „Doar cei ce s-au rupt în două ştiu ce înseamnă să fii dintr-o bucată."
Urmară cei patru cavaleri.
„Eni, mi-au spus insectele că ai fost un frate mare care s-a îngrijit de fraţii mai mici, de Meni, Mini şi Mo", zise regele. „De acum înainte te vei numi Eni bătrânul."
„Meni, am auzit că tu ţi-ai păstrat sângele rece când muştele şi-au bătut joc de numele tău. De acum te vei numi Meni Atotştiutorul."
„Mini, ştiu că adesea eşti ispitit să-ţi foloseşti sabia, dar n-o faci - ceea este un semn al puterii tale. De acum te vei numi Mini cel Mare."
"Iar Mo... " se opri regele Arthur.
„Da, Domnia Ta", zise Mo îngenunchind la picioarele lui.
„De acum numele tău va fi Mo cel mai cel."
„Presupun că e un nume prea scurt pentru Mo cel mai prostuţ", zise Mo cu smerenie. „M-am purtat prosteşte cât aţi fost plecat."
Regele Arthur zâmbi. „Din contră, dragă, Mo!" Regele îl ridică în picioare pe cavaler. „Mo se va numi Mo cel mai iubitor."
Mo zâmbi. „Mo cel mai iubitor! Oh, mulţumesc, Domnia Ta. Acest nume mă face fericit să fiu eu însumi."
Trecu la locul lui şi urmă Coco.

„Dragă Coco", zise regele Arthur, „vreau să te onorez pentru toate sfaturile bune pe care le-ai dat. De

azi te vei numi Coco Sfetnicul."
„Ura! Ura! Glasul celor care ovaţionau ajunse până sus la castel. O făcu pe domnişoara China să zâmbească în timp ce pregătea aluatul. Castelul era curat iar prăjitura urma să fie gata curând. Era pe punctul să pună aluatul în tavă când Miki dădu buzna în bucătărie.
„Vino, te duc afară!" Maimuţoiul o prinse de talie cu labele. „Regele vrea să te vadă în modul cel mai iubitor."
„Poftim?!" Domnişoarei China îi căzu lingura din mână. N-a avut nici atâta timp să-şi cureţe şorţul că Miki o şi luă cu el.
Aşa că la câteva minute după aceea, cu un şorţ şifonat, domnişoara China apăru în faţa regelui. De acum masa era plină de insecte care bâzâiau iar la fereastră se adunase un cor de vrăbii. Dar domnişoara China nici nu i-a observat pe spectatori.
„Domnişoara China", privi la ea regele cu încântare. Ea îl privi la fel. Faţa lui părea înţeleaptă şi mai iubitoare ca oricând.
„Domnia Ta", zise ea cu curtoazie. „Ne-aţi lipsit foarte mult."
„Şi tu mi-ai lipsit mie." Regele Arthur o luă de mână. „Scrisorile tale pline de gânduri bune m-au înviorat. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut cât timp am fost plecat."
„Nu eu, Domnia Ta. Au făcut-o cuvintele de pe acele creioane." Domnişoara China arătă spre cutia de sub picioarele regelui. „Ele m-au ajutat să pot deosebi binele de rău. Dar acum v-aţi întors la noi. Iar eu mă bucur că pot fi din nou servitoare."
O umbră de deznădejde trecu peste faţa regelui.
„îmi pare rău să aud aşa ceva", zise el cu blândeţe.
„Eu am sperat că vei rămâne pe tron ca regina mea."
Domnişoara simţi că-şi pierde răsuflarea. Niciodată nu s-a gândit că regele Arthur va spune aşa ceva. Să fie regină! Regina lui! Apoi privi la cutia „Colorează poruncile" şi ştiu că acest lucru nu este posibil.
„Chiar că nu pot, Domnia Ta", zise ea cu tristeţe.
„De la creioane am învăţat că nu putem face cum vrem noi. Ştim cu toţii că jucăriile trebuie să fie ceea ce au fost făcute. Iar eu

am fost făcută servitoare. Atâta timp cât port acest şorţ, ar fi greşit să mă consider regină."
„Are dreptate", ciripi o păsărică pe pervazul ferestrei. „Măreţul Creator m-a făcut o vrabie. Eu nu pot zbura în jur numindu-mă uliu."
„Iar eu am fost făcut păianjen", strigă o voce ţipătoare. „Ar fi greşit din partea mea să mă numesc broască."
A urmat un cor de ciripituri şi bâzâituri, ca şi când tot felul de creaturi ar fi vrut să demonstreze ce erau. Regele Arthur era pe punctul să ridice mâna ca să ceară linişte, când deodată cântă un sturz.
„Păzea! Păzea! Ionatan şi Cătălina vin pe cărarea din grădină."
Ionatan şi Cătălina au intrat bucuroşi în cameră. Ionatan ţinea în mână o cutie cu gogoşi iar Cătălina avea în mână o cutie cu culori de ulei pe care le-au cumpărat la licitaţie. Din ceea ce spunea ea era clar că aflase de la Ionatan despre bebeluş. „Eşti atât de norocos", ganguri ea. „Bebeluşii sunt minunaţi. în plus sunt o sursă de venit. Gândeşte-te la toate lucrurile pe care le vei putea cumpăra dacă vei avea grijă de el. Hei! Eşti sigur că procedezi bine?"
Ionatan îşi scotea bandajul de pe umăr.
„Desigur! eu mă vindec repede." Băiatul aruncă bandajul şi-şi îndoi încheietura.
„Tu alegi culorile, iar eu aduc castelul."
Aduci castelul? Un fior plăcut trecu peste figurinele castelului.
în clipa următoare, Ionatan ridica de pe raft castelul şi-1 puse pe masă lângă rege.
„Castelul este pentru frăţiorul meu sau surioara mea", îi zise Cătălinei. „Trebuie să le pictăm din nou ca să arate ca şi când ar fi noi."
„Mirosul culorilor de ulei umplu camera. Ionatan şi cu Cătălina lucrau unul lângă altul fericiţi că reînnoiau figurinele castelului, oprindu-se din când în când ca să discute cu ce culoare să vopsească o mantie, o tunică sau o coadă.
Cătălina a reparat-o pe domnişoara China.
„O schimb puţin", îi zise ea lui Ionatan, în timp ce lucra la capul figurinei. „îţi place ce-am făcut?" arătă ea figurina gata pictată.

80
„Desigur", zise băiatul. „Am terminat. Acum putem să mâncăm."
Lăsând figurinele puse în şir sub lampa de pe masă, Ionatan şi Cătălina coborâră în bucătărie.
Dacă s-ar fi oprit câteva minute în faţa uşii, ar fi auzit un sunet ca atunci când cineva coace floricele de porumb. Erau figurinele, care săreau în sus de bucurie. „Priviţi! Priviţi! "alergă Mo la cutia cu creioane colorate „Colorează Poruncile". „Am fost pictaţi în toate culorile creioanelor. Eu am culoarea albastră. «Să nu ai alţi dumnezei în afara mea» la tunică şi ghete roşii cu «Să nu ai idoli.»
Cârnăcior zise: „Mi-au dat pete negre cu «Respectă numele lui Dumnezeu.»
„Iar eu am pantaloni galbeni cu «Adu-ţi aminte de Sabat», şosete verzi cu «Cinsteşte pe părinţii tăi», bretele maro cu «Nu ucide» şi un nas portocaliu cu «Fii credincios în căsnicie»", râse Coco Consilierul. „Regele are o mantie cu «Nu fura». Cavalerii au armură gri cu „Nu minţi..."
„Iar eu am un şorţuleţ alb cu «Nu pofti», termină domnişoara China, cu un zâmbet fericit.
în timp ce ea vorbea, toate figurinele au privit la ea. A urmat o clipă de tăcere după care Mo izbucni în lacrimi de încântare. „Iertaţi-mă. E atât de minunat încât nu mă pot abţine să nu plâng", zise el.
„Ce e minunat? Despre ce vorbeşti?" întrebă domnişoara China mirată.
„Mini cel Mare, adu Domniei Sale o oglindă", zise regele.
Deoarece nu era o oglindă potrivită pe masă, cavalerul aduse medalia lui Ionatan.
„Domnia Ta îşi poate vedea faţa pe dosul medaliei", zise el îngenunchind respectuos în faţa ei.
Şi mai uimită, domnişoara China privi în faţa netedă a medaliei. Privi o dată, apoi încă o dată şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Apoi, rămasă fără grai din cauza uimirii, permise regelui Arthur s-o conducă în sala tronului. Mai era încă servitoare dar era şi
81
regină - deoarece Cătălina i-a pictat o coroană strălucitoare în jurul capului.

Subiect de discuţie

Vezi câte din porunci au fost memorate de copii şi căutaţi-le în Biblie. Apoi desenează un cerc pe o foaie de hârtie. Spune-le că Dumnezeu a dat Izraeliţilor aceste legi. Când le-au ţinut a fost ca şi când ar fi trăit într-un cerc de binecuvântare şi siguranţă. Cele Zece Porunci sunt importante pentru noi deoarece ne reamintesc de faptul că Dumnezeu a stabilit graniţe. Sunt foarte multe lucruri pe care le putem face dar sunt şi lucruri pe care nu trebuie să le facem, deoarece dacă le facem ajungem în afara cercului de siguranţă al voii lui Dumnezeu.

Text biblic

Exodul 20:1-17

Rugăciune

Doamne Tată, îţi mulţumim că Tu ştii ce este cel mai bine pentru noi, copiii Tăi. Ajută-ne zi de zi să descoperim voia Ta şi să facem alegeri bune. Amin.
82

I

13. Din jurnalul lui Ionatan

Au trecut câteva luni. în aprilie, Cătălina i-a adus lui Ionatan un ou de Paşte. în mai, Ionatan a câştigat

o nouă medalie de aur la alergări. în iunie i-a ajutat pe părinţi să pregătească o cameră pentru bebeluşul care urma să vină.
în iulie toată familia a mers la Devon s-o viziteze pe mătuşa Iasmina, iar în august, Cătălina şi mama ei au trimis familiei Ionescu o vedere cu un elefant din Kenya. în septembrie, Ionatan s-a întors la şcoală şi a început să ţină un jurnal.
în săptămâna dinaintea celei de a unsprezecea aniversări a zilei lui de naştere, băiatul a scris despre ceva ce s-a întâmplat la şcoală.
LUNI *Astăzi am avut recapitulare şi domnul învăţător ne-a dat test oral. Prima întrebare a fost: „ Câte porunci a dat Dumnezeu lui Moise? "*
Eu, cunoscând foarte bine Biblia, am ştiut răspunsul, aşa că am ridicat mâna. „ Da, Ionatan ", a zis domnul învăţător.
„ *Zece, Domnule învăţător ", am zis eu. Apoi dintr-o dată Cătălina zise: „Ionatan a primit o cutie cu creioane colorate pe care sunt scrise cele Zece Porunci.*
Aici Ionatan se opri din scris şi privi la cutia de creioane colorate „Desenează Poruncile." Apoi continuă să scrie.
Dacă domnul învăţător ar fi fost un lup înfometat căruia Cătălina i-arfi aruncat un os cu carne, cred că nu se bucura mai mult.
„ Ce idee minunată cu creioanele colorate!" a zis el, şi-a început să dovedească că viaţa ar fi de un milion de ori mai bună dacă oamenii ar ţine poruncile...
Acum toate fetele din clasă vor să ştie cum ar putea primi şi ele creioane colorate ca ale mele. Câţiva băieţi ar dori şi ei. Aşa că acum trebuie s-o sun pe mătuşa Iasmina...
Se pare că mătuşa Iasmina comandase creioanele prin poştă, dintr-un catalog. Dar înainte ca el să fi putut face ceva pentru comandarea lor, în familie a avut loc un mare eveniment. Mama lui Ionatan a mers la spital. Bebeluşul era pe cale să sosească.
Marţi, după ceai, Ionatan s-a aşezat din nou în faţa jurnalului său. De data aceasta a scris puţin.
Ieri mama a mers la spital iar noaptea trecută s-a născut surioara mea, Rozi - pentru că are pielea de culoare roz. Cătălina zice că e minunată.
Mama lui Ionatan şi Rozi s-au întors acasă două zile mai târziu. Mulţi prieteni de la biserică au telefonat şi au adus cadouri bebeluşului - hăinuţe iar pentru ei tocăniţă de pui. Poştaşul a adus câteva felicitări, printre care era şi una de la mătuşa Iasmina. Când tatăl lui Ionatan a deschis plicul, a găsit o felicitare muzicală cu un cântec de leagăn şi o voce care spunea un verset din Biblie: „Ca prunci de curând născuţi însetaţi după laptele duhovnicesc curat care vă va ajuta să creşteţi."

Domnul Ionescu a fost atât de surprins că aproape s-a înecat cu fulgii de porumb pe care îi mânca. Ionatan a trebuit să-1 lovească puţin la ceafă. între timp, doamna Ionescu le arătă o felicitare pe care era un copilaş, iar sub copilaş era scris acelaşi verset. „E frumos", zise ea zâmbind. „Ne reaminteşte de faptul că trebuie să bem cuvântul lui Dumnezeu ca să creştem din punct de vedere spiritual, la fel cum Rozica bea lapte ca să crească din punct de vedere fizic."
Vineri dimineaţa, înainte ca Ionatan să fi plecat la şcoală, poştaşul le-a adus un pachet mare. La expeditor scria clar: Iasmina T.
„Din nou mătuşa Iasmina", zise tata. „De data aceasta este pentru Ionatan."
„Probabil a trimis un cadou de ziua lui", zise mama lui gândin-du-se că anul trecut mătuşa i-a trimis un trening.
Dar anul acesta Ionatan a fost cu adevărat fericit cu cadoul lui. Iată ce a scris în seara aceea în jurnal.
JOI
Azi mătuşa Mina mi-a trimis 28 de cutii cu creioane colorate „Colorează Poruncile" - câte o cutie pentru fiecare copil din clasă. Au sosit tocmai înainte să plec la şcoală. Le-am dus iar domnul învăţător a zis că mătuşa Mina este o comoară. Jumătate din clasă a hotărât să facă noua lucrare cu creioanele colorate, despre cele Zece Porunci. S-au apucat să taie articole din ziare ca să arate că lumea ar fi mai bună dacă oamenii ar ţine poruncile.
Ionatan a petrecut seara de vineri pregătind propriul lui cadou pentru Rozi. A fost atât de ocupat încât n-a avut timp să scrie în jurnal. Sâmbătă 1-a vizitat Cătălina şi 1-a ajutat la pregătirea cadoului. Au înaintat cu treaba dar n-au terminat. De fapt, aşa cum recunoaşte Ionatan în jurnal, vor mai trece luni până când îl va termina.

Cătălina a venit azi la noi. Am petrecut toată după amiaza lucrând la castel. îl pregătesc pentru Rozi. Ea încă nu se va
85

putea juca cu el. Asta e bine pentru că eu şi Cătălina găsim mereu lucruri pe care să le mai facem la el. L-am mutat de pe raft pe o masă ca să facem loc pentru o seră (dintr-un acvariu vechi). Acum Cătălina vrea să facă sala tronului iar eu vreau să fac o piscină. Când vom fi gata va fio capodoperă...
în timp ce Ionatan citea ce a scris, s-a întâmplat un lucru ciudat. Ar fi putut jura că a auzit un sunet ca de ovaţii din castel. îşi frecă urechile şi merse la masa pe care se afla castelul. Luă în mână pe regele Arthur. Ciudat! Zâmbetul figurinei era mai frumos ca înainte. ZZZZZZ. O muscă mare bâzâi în jurul zidurilor castelului. Ah, asta era. Ionatan puse la loc regele pe tron. Bâzâit a fost ce a auzit el, nu ovaţii.
Ziua următoare era duminică. Ca de obicei Ionatan a mers la biserică - doar că de data aceasta, duminica era diferită de celelalte. în această duminică erau patru în familie. Având lângă el, la biserică o surioară, îi dădea sentimentul că e adult, iar în seara aceea a încercat să scrie în jurnal ceea ce simţea - în timp ce încerca să alunge musca mare care iarăşi bâzâia.
DUMINICĂ
Mă simt ca un adult. La biserică m-am gândit că, dacă vârsta mea şi a lui Rozi ar fi scrise ca un scor la un meci de fotbal, atunci ar fi Ionatan 11 (aproape), Rozi - 0.

ZZZZ ZZZZZ ZZZZ
La ora biblică am vorbit despre creşterea spirituală. Am spus învăţătoarei de şcoală duminicală de creioanele colorate cu cele Zece Porunci scrise pe ele şi de faptul că toţi copiii din clasă le-au primit. A zis că e minunat.
ZZZZZ ZZZZ ZZZZZ
învăţătoarea a zis că cei care păzesc poruncile cresc mai mari şi mai puternici. A zis că are încrederea că Dumnezeu ne va ajuta să ne împăcăm cu El. Ea zice că Isus vrea să ne umple cu dragoste ca să putem ţine poruncile. E adevărat căci dacă iubeşti pe cineva cu adevărat nu vei minţi, nu vei fura de la el, nu-l vei înşela şi nu-l vei omorî...
86
ZZZZZZZZZ. Musca vru să intre în urechea lui Ionatan. „Hei! Ieşi afară!" O goni afară iar ea bâzâia acum pe fereastră.
ZZZZZZZZZ
La început se gândi s-o lovească cu jurnalul dar tocmai când a vrut să-1 ridice s-a mai gândit o dată. Ştia desigur că porunca „Nu ucide" nu se referea la muşte... dar de ce să murdărească masa cu o muscă zdrobită?
Băiatul deschise fereastra. ZZZZZZZZ. Musca zbură de îndată afară în aerul plăcut al serii...
Şi deodată Ionatan simţi că zboară şi el cu ea - zboară peste acoperişul casei albe, peste acoperişul bisericii din pietre gri şi peste şcoala din cărămizi roşii - zboară spre o aventură cu totul nouă.
Mâine el, Ionatan, va împlini unsprezece ani. Era începutul unei noi vieţi.
Subiect de discuţie
Pune-i pe copii să copieze cele Zece Porunci. Apoi citeşte pasajul din Deuteronom şi întreabă-i pe copii de ce cred ei că Dumnezeu a vrut ca poruncile şi legile să fie scrise pe porţi şi pe ramele uşilor. Ajută-i să înţeleagă faptul că prin aceasta îi încuraja pe oameni să păstreze instrucţiunile lui Dumnezeu la îndemână, pe primul loc în mintea lor, în activitatea lor zilnică. Când făceau astfel, o duceau bine. Spune-le că, pentru ca şi vieţile noastre să meargă bine, trebuie să creştem spiritual iar aceasta se întâmplă când meditäm la Cuvântul lui Dumnezeu iar Isus şi dragostea Lui se află pe primul loc în inimile noastre.
Text biblic
Deuteronom 6:1-9
87
Rugăciune
Doamne Tată, îţi mulţumim pentru toată învăţătura şi călăuzirea ce-o avem în Biblie. Mulţumim că-L putem cunoaşte şi urma pe Isus. Ajută-ne să putem creşte în dragostea Ta. Amin.

Partea a doua ZIDIREA CARACTERULUI

Povestiri inspirate din înţelepciunea proverbelor

Majoritatea acestor povestiri pot fi folosite interactiv într-o situaţie de grup. Sunt incluse sugestii de cuvinte cheie şi răspunsuri de grup. Vârsta aproximativă sugerată: 6-10 ani. Povestirile 17, 19, 23, 24 şi 25 se potrivesc copiilor peste 9 ani.

88

14. Visul împăratului Solomon

(Pune-Lpe Dumnezeu pe primul loc)

Solomon e împărat, Ce mare agitaţie! Cum se va purta de-acum, în noua sa poziţie? "Experienţă nu prea am..." Zice el cu glas scăzut. "Sunt cam tânăr, nu-i aşa? Ce am, oare, de făcut?"

Plin de teamă şi-ntrebări, Apăsat de slujba sa, Solomon aduce-o jertfa: "Domnul Se va bucura!" Iar în noapte, într-un vis, Domnul însuşi îi vorbeşte: "Spune-mi tot ce îţi doreşti Şi dorinţa-ţi se-mplineşte!"

"O, dar nu e minunat? Dumnezeu e credincios: Ce promite împlineşte, O fi vis? E prea frumos!"

(Glasul celui rău şopteşte:) "Cere-I multe bogăţii, Vistieria-ţi va fi plină. Cere-i aur şi argint, Să nu simţi că ai vreo vină!"

Glasul celui rău insistă: "Cere-I slavă, faimă multă! Oamenii să ţi se-nchine! Cere-I! Sigur te ascultă!"

(Şi continuă şiret:) "De victorii n-ai nevoie? Să îţi dea puteri, mărire, Să învingi oastea duşmană, Spaimă bagă-n omenire!"

însă Solomon n-ascultă Glasul, căci el ştie bine Cel rău vrea să-1 păcălească. Gândul de la Diavol vine. Ce doreşte el acum Nu-i nici faimă, nici puteri, Nu-i nici slavă, adorare, Nu-i nici aur, nici averi. Ce-şi doreşte el acum Este multă-nţelepciune Pe popor să îl conducă Prin decizii drepte, bune. "Doamne, fa-mă înţelept, Să conduc poporul bine, Să aleagă-n orice ceas Să asculte doar de Tine!"

91

Dumnezeu Se bucură: "Solomon ştie ce cere. Am să-i dau ce Mi-a cerut Şi în plus... îi dau şi-avere!' în decizii înţelepte, în proverbe şi-n cântare, Solomon îmi va da slavă, Cinste, glorie, onoare!"

Subiectul lecţiei

Când îl punem pe Dumnezeu pe primul loc, El ne dă înţelepciunea să luăm hotărâri bune.

Textul biblic

Proverbe 9:10a 2 Cronici 1:7-12

Povestirea lecţiei

Lecţia (povestirea) poate fi interpretată, cu copiii interpretând rolul Bogăţiei, al Gloriei şi al Victoriei. Foloseşte un reflector ca să-L reprezinţi pe Dumnezeu, lăsând ca lumina lui să se odihnească pe Solomon când primeşte darul înţelepciunii.

Cântece

Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu înţeleptul şi-a zidit casa pe stâncă

15. Ocrotitorul

(Nu te duce împreună cu mulţimea)

Vreau să vă spun copii, povestea Cu doi băieţi ce-au fost cuminţi Şi lumea-n sat îi lăuda C-ascultă de ai lor părinţi.

Iar la şcoală când mergeau Ţi-era drag să îi asculţi. Lecţiile şi le făceau Şi la note-i luau pe mulţi.

Dar cel mai mic, nu-i spun pe nume, într-una dintre zile, ce-a făcut? S-a dus cu un copil ce-avea renume De om la multe rele priceput.

92

i

Şi-l întrebă, cu admiraţie-n glas: "Ascultă-un pic, n-ai vrea să-mi spui ceva?" "Ba da! răspunse el. Te simţi atras De ceea ce se-ntâmplă-n gaşca mea?!"

"Da, iată, vreau să îţi mărturisesc Că ori de câte ori sunt umilit De cei mai mari ce-adesea mă-ncolţesc, Aş vrea să fiu de tine ocrotit."

"O, nu-i nimic, vom rezolva problema! Dar fac cu tine-un târg de vei voi! în fiecare vineri îmi vei face tema La matematica. Şi-atunci, te-oi ocroti!"

"Mă leg, a zis cel mic, ce-am de pierdut? La mate-s bun, nu-i nimenea ca mine. E târgul încheiat. Deci, s-a făcut? Voi fi de-acuma prieten bun cu tine?!"

"Se înţelege, poţi sta liniştit. Tu de protecţie te vei bucura." Şi-aşa, cei doi s-au despărţit: Dar să vedeţi acum ce va urma.

Cel mic se duse 1-al său frate Şi vestea bună i-o dădu. Acesta zise însă: "Nu se poate!" Şi-ndată el pe gânduri greu căzu.

"Noi altfel fost-am învăţaţi, nu ştii? Cu cei ce-s răi n-avem a ne-nsoţi." "Dar nu e însoţire! Ah, prostii! Of, tot mereu morală tu îmi ţii!"

94

Şi zilele treceau şi totul era bine. Cel mic făcea la teme cu mult spor. "Ah! Nimeni nu se ia acum de mine! Sunt cineva cu-aşa ocrotitor!"

Dar într-o zi, ocrotitorul spune: "Ţi-am câştigat încrederea, greşesc? De-acum suntem tovarăşi şi, pe bune, Cu mine-alături duci un trai regesc!

Dar mâine am să-ţi cer şi eu ceva. Şi ştiu că nu ai cum să mă refuzi... De ajutor nevoie voi avea. Şi dacă nu m-ajuţi, serios te-nfunzi!

în cancelarie vei sta de şase-un pic: Eu am de scris ceva în catalog. Te-asigur, nu ai să păţeşti nimic, îmi pun cuvântul meu zălog."

"Dar dacă ne va prinde, ce va fi?" întreabă-atunci cel mic înfricoşat. "Nu ne va prinde, ce, nu ştii, Am fost vreodată prins când am furat?'

Ce a urmat e inutil a spune. Căci planul lor defel n-a izbutit. Şi tot ce trebuia a fi "pe bune" A fost eşecului amar sortit.

Şi rezultatul nu e greu de-aflat. Cel mic, alături de "ocrotitor", Din şcoală a fost dat afară-ndată Şi ce-a păţit... vezi episodul următor!

95

Subiectul lecţiei

Când oamenii încearcă să te convingă să faci un rău, spune „nu".

i

Textul biblic
Proverbe 1:10 Matei 7:15
Povestirea lecţiei
împarte-i pe copii în trei grupe. Ori de câte ori fratele mai mare deschide gura, toţi copii vor spune: "Corect! Corect!" Când cel mic vorbeşte, cei din cea de-a doua grupă se jelesc: "Of! Of!" Iar când "ocrotitorul" ia cuvântul, cei din grupa a treia strigă: "Te rog! Nu-1 asculta!"
Cântece:
M-am hotărât să-1 urmez pe Isus
Mai un pas cu Isus
Deşi lumea L-a uitat pe Dumnezeu

16. Micuţa Adelina

(Fii atent cu cei din jur)
în clasă toţi se-nţelegeau şi-ndată Ce unu-avea nevoie de-ajutor, Sărea sau un băiat, ori poate-o fată Ca să îi fie braţ ocrotitor.
Aşa le-a spus mereu învăţătoarea: Să fie buni şi săritori oricând. Aşa-şi vor dovedi cu toţi iubirea Faţă de cel ce suferă, plângând.
Dar Adelina, cea mai mică dintre fete Făcea excepţie şi pozne tot făcea. Şi n-arăta nicicând, defel, regrete Când pe-unul sau pe altul supăra.

Colega ei de bancă, iubitoare, De multe ori a încercat, cumva, S-o facă pe-Adelina înţelegătoare, însă micuţa-n seamă nu o prea băga.
Atunci colega, necăjită foc Plângând ajunse-acasă. "Ce-i cu tine?" întreabă mama. "Haide, nu iei loc, Să-mi spui ce ai păţit, ce nu-ţi convine?"
"Pe Adelina tu o ştii, o, mamă, Cât de ţâfnoasă e. Nu mai suport. Orice i-aş spune, nu mă bagă-n seamă. Oricât de gingaş eu cu ea mă port!"
"N-ai vrea să ne rugăm?" întreabă mama. "O săptămână, două, chiar mai multe, Şi poate va începe să ia seama Şi într-o zi de tine o s-asculte."
Şi-aşa făcură. Da, în fiecare seară Cu drag pentru-Adelina s-au rugat. Şi-ncet-încet schimbarea-avea s-apară, Căci Domnul rugăciunea lor a ascultat.
Şi Adelina, cum nimeni nu ar fi crezut,
Ajunse-n clasă cea mai silitoare
Şi gata să ajute în orice-ar fi cerut
Să facă vreun copil sau doamna-nvăţătoare.
Subiectul lecţiei
Dumnezeu vrea ca noi să fim atenţi cu oamenii din jurul nostru.

Textul biblic
Proverbe 27:14
Povestirea lecţiei
Aşează-i pe copii în cerc. Pune un scaun în mijlocul cercului. Alege doi copii, care vor sta în interiorul cercului. La fiecare strofă pe care o vei spune, cei doi copii îşi vor ceda locul pe scaun. Astfel, ei îşi vor dovedi grija şi bunăvoinţa faţă de colegii lor. Poate vei vrea să spui poezia de două sau trei ori, ca şi alţi copii să poată sta în cerc.
Variantă: Numără câţi copii sunt în clasă şi pregăteşte un număr de scaune egal cu jumătate din numărul copiilor. Astfel, vor fi doi copii la fiecare scaun. Ei îşi vor ceda locul pe rând, la începutul fiecărei strofe.
Cântece
Vă dau o poruncă nouă Dumnezeu te iubeşte şi eu te iubesc
99

/ 7. *Alfred şi prăjiturile*

(Păstrează-ţi calmul)
Din istorie multe lecţii aş avea de învăţat
De nu m-aş crede prea deştept şi chiar prea educat.
Despre Alfred însă, o istorie-am auzit,
Căci prin calmul lui acest bun rege a ajuns şi mai vestit.
Când danezii Anglia au vrut să cucerească, Peste tot în ţară au purces să prăpădească. Multe pagube danezii au adus în ţară Şi poporul a avut de suferit o mare-ocară.
Astfel, Alfred se gândeşte: "Oare nu ar fi mai bine Dacă m-aş retrage-o vreme, să-ngrijesc un pic de mine? Hăituit şi urmărit, eu mă simt ca un sărman Care vrea doar să găsească drag al inimii alean.
Şi-astfel, Alfred se retrage, părăsind castel şi gloate, Şi sperând c-o să găsească linişte-n singurătate.
Şi-aşa umblând, ajunse într-un sat sărac, umil: Iată, la o poartă bate: şi-apoi, cu glas servil,
El cere găzduire, spunând că de folos va fi De oamenii aceia un sărman vor găzdui. Bărbatul fiind acasă şi-n sărman recunoscând Pe rege, uşa i-o deschide, plecăciune el făcând.
"Voi merge-ndată, spuse el, ceva vânat să prind, Căci bunului nost' rege o masă curând vreau să-i întind." Iar mai apoi, veni femeia, neştiind pe cine are-n casă. "Ei, ia te uite, nepoftit un oaspete avem la masă.
Hai, nu fi leneş, apucă-te pe dat4 de treabă!
Eu pun plăcinta-n tavă şi-n curte am să plec degrabă.
Tu vezi să nu se ardă plăcinta-aceasta-acum.
Căci soţu-mi se va-ntoarce flămând din al său drum!"
Şi Alfred, singur sade. De-ndată gându-l fură
La greaua-nfrângere, amară, ce în război ai săi avură.
Mirosul din cuptor nu-l simte şi nici nu vede un gros fum,
Iar când femeia vine, ah! Dezastru! Plăcinta noastră-i toată
scrum!
"Of, tu, neghiob ce eşti, cum oare n-ai văzut? Nici nas să simţi mirosul, nici ochi nu ai avut? Eşti vrednic de ocară, un prost nepriceput! Un vierme! De-o plăcintă să vezi nu ai putut?"

Pe-aceste vorbe intră bărbatul şi-nlemneşte. Ea sigur că nu ştie cui astfel îi vorbeşte. "Femeie, taci, tu nu ştii? E însuşi suveranul Ce e la noi în casă: e ostenit, sărmanul!"
101
1
Şi gărzile-apărură, atraşi de zgomot mare S-o lege pe femeie, dar Alfred, cu-ndurare, Le spune să o lase: "Eu am greşit! Ei bine, Plăcinta-am s-o plătesc, aşa mi se cuvine..."
Da, Alfred cumpătul nu-şi pierde, e plin de-nţelepciune Căci mult prea bine ştie ce-n Scriptură spune: Doar un nebun va-ngădui mânia să-l cuprindă. Dar înţeleptul, chiar jignit, nu lasă să se-aprindă Cumplitul foc al urii şi-al vrăjmăşiei foc. Ci îndurării-n grabă el ştie a-i face loc. Şi astfel, câştiga-va un nou şi-un nou război Când lumea îl jigneşte şi-i face tărăboi.

Punctul relevant al învăţăturii
Dumnezeu ne poate da puterea ca să rămânem calmi şi să ignorăm insultele.
Textul biblic
Proverbele 12.16

Povestirea **lecţiei**
Spune-le copiilor să fie atenţi la cuvinte pe parcursul poeziei şi atunci când este amintit numele lui Alfred să facă o plecăciune: când vorbeşte bărbatul să spună: "Da! Da!", iar când vorbeşte femeia să spună: "Uh! Oh!"
102
Cântece
Fii sfânt în tot ce faci
Dă-mi ulei în lampă
Dragoste, bucurie, pace, răbdare, bunătate
103

18. Alina-haina
(Ajută când poţi)
Au fost în clasa-a treia, în şcoala dintr-un sat, Cu mai mult timp în urmă, de-atunci mai c-am uitat., Colege şi vecine, cuminţi în felul lor, Marina şi Alina. Voi ştiţi povestea lor?
Era-ntr-o zi, la clasă, la ora de desen şi-Alina Lucra de zor 1-al ei desen. în schimb, Marina, Nu reuşea să facă mai nimic. Culori nu prea avea, Şi se uita mereu la trusa nouă... "Oh, ce aş vrea
Să am şi eu o trusă aşa cum şi Alina are." Dar fiind săracă, cuprinsă fuse de-ntristare. "Alina, zise ea, nu vrei să-mi dai Din trusa ta culori, căci iată, multe ai..."
"O, nu, acum nu pot, desenu-l isprăvesc. Dar poate mâine. Azi n-am timp să povestesc. Şi mare-i fu-ntristarea Marinei înspre casă Văzând din nou că-Alinei defel de ea nu-i pasă.
Când, dup-amiază,-afară, la joc Marina este Se uită cum Alina grozav se veseleşte Cu-o prietenă de-ai ei, şi-atunci o-ntreabă: "Pot să mă joc cu voi?" "Nu vezi? Am treabă!"
Răspunde aspru-Alina. Continuă tăios:
"Dar poate mâine. Astăzi, mă joc mult prea frumos!"

Se întrista Marina. Cu-Alina ce o fi?
Purtarea sa urâtă de unde o veni?
Şi încă, înspre seară, la telefon, Marina îi cere-Alinei tema. Nu fuse a ei vina Că-atunci când tema dat-a învăţătoarea lor Trimise pe Marina să ia din coridor
O plantă. Iar acum, Marina nu prea ştie Ce temă le-a fost dată atunci la geografie. "N-am timp acum, de-acasă acuma voi pleca. Doar ştii că am program. Acum voi alerga!"
Şi tristă stă pe prispă Marina cugetând: "Alinei cu ce oare din nou i-oi fi greşind? Frumos mă port cu ea, şi-i sar mereu în ajutor. Dar ea-mi vorbeşte aspru. De fapt, chiar tuturor..."
Dar vai! Ce e? Deodată, se-aude-un strigăt tare Se-ntreabă-atunci Marina: "Ce poa4 să fie, oare?" Se-apropie cu grijă, şi iată, Alina a căzut. O groapă mare-n stradă se pare n-a văzut.
105
Marina se apleacă, cu grijă o ridică Şi astfel dovedeşte că nu îi poartă pică! Şi-acasă-o ea duce, cu grijă, căci o doare. Se-ntreabă-Alina-n sine: "Nu-i supărată, oare?"
Şi-Alina-şi zice-n sine: "De-acum n-am să amân Nicicând să fac un bine. Şi vreau mereu să spun Cum spune-oricând Marina: «Te-ajut, cu orice pot» Şi mai presus ca alţii n-am să mă mai socot!"

Textul biblic

Proverbele 3.28

Povestirea lecţiei

împarte copiii în două grupe. Prima grupă va spune, ori de câte ori va auzi numele Alinei, "Alina haina!", iar cea de-a doua grupă va spune, atunci când vor auzi numele Marinei, "Marina blajina!"

Cântece

Dragostea este răbdătoare, dragostea este plină de bunătate. Noi suntem una, suntem o familie „Ajutor! Ajutor!" strigă Jean. „Sunt căzută aici jos." „Nu te nelinişti." răspunde Grace.
106

19. Jane cea credincioasă

(învinge îngrijorarea prin credinţă)

Şicană era un demon. Jane era o fată pe care Şicană a încercat s-o ispitească în mai multe feluri. Marea ambiţie a lui Şicană era acea de a fi promovat prin câştigarea laudei din partea Demonului Şef.

Şicană: Nimicnicia ta, am ispitit-o pe fată cu succes în ultimele douăsprezece luni. înregistrările mele arată că s-a certat de 48 de ori cu cea mai bună prietenă şi a avut 1691 de neînţelegeri cu sora ei.

Demonul Şef: Da, da. Pot vedea că eşti bun la certuri. Dar fata aceasta este mult prea veselă pentru gustul meu.

Şicană: Oh, dar ştiu foarte bine cum s-o fac să se simtă mizerabil.

Demonul Şef: Atunci dovedeşte. Azi e luni. Trebuie să-i furi fericirea timp de şapte zile încontinuu.

Şicană: Plăcerea va fi de partea mea, Nimicnicia Ta.

Şicană a aruncat o privire rapidă în manualul lui ca să vadă cum ar putea fura fericirea Janei. Instrucţiunile spuneau că îngrijorarea era răspunsul la problema lui, ca să-i producă fetei supărare timp de şapte zile.

La ora opt dimineaţa, a doua zi, fără nici o avertizare, Şicană a adus mari îngrijorări în gândurile Janei. îi şoptea că este supraaglomerată, iar faţa ei de nerecunoscut, plină de pete.

Şicană: Arăţi cumplit. Zici că e cea mai rea zi din viaţa ta! **Jane:** *(privind în oglindă)* Oh, ajutor! Ce-o să mă fac? **Şicană;** Te vei îngrijora... continuă să te îngrijorezi...
Această tactică a făcut minuni. Deodată viaţa a început să pară tragică. Jane credea că s-a umflat peste noapte. La şcoală notele ei au devenit proaste. Pur şi simplu nu putea lucra bine deoarece se gândea că arată îngrozitor.
învăţătoare: Jane, poţi să-mi spui ce face ca vulcanii să erupă? Jane... Jane... Cu tine vorbesc.
Jane: Oh... păi... îmi pare rău, doamnă. Ce aţi spus?
Şicană: Vrea să ştie ce a făcut ca acele pete să apară pe fruntea ta.
Starea mizerabilă a Janei a continuat, aşa cum a plănuit Şicană, până la sfârşitul săptămânii. I-a umplut capul cu insulte, apoi chicotea văzând rezultatele obţinute, fiind sigur că-şi va atinge scopul maliţios.
Şicană: Nimicnicia Ta, m-am gândit să-ţi dau un raport rapid al progresului obţinut! Mulţumită mie, fata s-a îngrijorat non-stop datorită modului cum arăta, în ultimele şase zile. Am lăsat-o stând pe cântar, plănuind un regim sever.
Demonul Şef: Bine ai făcut, Şicană! Continuă încă douăzeci şi patru de ore şi te voi pune responsabil la o agenţie de modelare.
Duminică, când Jane s-a sculat, simţea că nu poate merge la adunare: avea atâtea îngrijorări în inimă... Dar părinţii ei au zis: "Hai, dragă. Nu te putem lăsa acasă." Aşa că a mers împreună cu ei la biserică, pentru ca ei să fie liniştiţi. Iar acolo, în timpul predicii, a început să fie atentă când predicatorul a vorbit despre îngrijorări şi teamă. El zicea că, pentru a le învinge, un creştin trebuie să folosească credinţa ca armă şi să repete Numele pe care Diavolul nu suportă să-1 audă.
Şi deodată Jane şi-a dat seama că poate chema numele lui Dumnezeu, prin credinţă, aşa cum a zis predicatorul. De îndată a simţit în mod sigur că Domnul Isus dorea s-o ajute şi să alunge grijile permanente din mintea ei.
Jane *(rugându-se):* Tată, Te rog să mă ajuţi să nu mă mai îngrijorez de modul cum arăt. Te rog, în Numele lui...
Şicană: Nu! Nu-1 spune!! Ah!
Acea rugăciune a fost ca un pumnal, făcându-1 pe Şicană să leşine, deoarece cuvintele credinţei îi forţează pe demoni să se retragă. A început să bocească cu tristeţe, iar Jane a mers acasă cu bucurie, lăsându-1 să lâncezească pe Şicană în eşecul lui.
Demonul Şef: Ah, aici eşti, Şicană. Fata de care te-ai ocupat tu tocmai a pornit spre casa prietenei, ca să-i ducă imaginea fericirii. Iar pe tine te găsesc bolborosind în colţ. Explică-te!

Şicană: Ea... ea... a încetat să mai asculte de mine. Ea are credinţă. N-am avut şanse, Nimicnicia Ta. Ea a chemat Numele lui...
Demonul Şef: Nu... nu-1 spune.
Jane: Mulţumesc, Isus! Ştiu că Tu poţi să mă ajuţi să învinge îngrijorarea şi teama.
Punctul relevant al învăţăturii
Dumnezeu ne poate ajuta să învingem îngrijorarea şi teama.
Textul biblic
Proverbele 12.25
Povestirea lecţiei
Pune-i pe copii să interpreteze rolurile din dialog sau înregistrează dialogul şi foloseşte-i părţile aşa cum este necesar.
Cântece
Fii curajos, fii tare, pentru că Domnul Dumnezeul tău e cu tine
Stai liniştit şi cunoaşte că Eu sunt Dumnezeu
Tată, pun în mâinile Tale
Sunt deosebit pentru că Dumnezeu m-a iubit

20. Găinuşa cea leneşă

(Nu căuta scuze)

A plecat ţăranul, luni de dimineaţă, Cu bani şi desagă, grăbit, pân-la piaţă. O găină bună cumva să-şi tocmească Să îi facă ouă, să se omenească.

Marţi de dimineaţa, la cuibarul ei: "Haide, că mi-e foame. Nu ai ou? Dar ce-i?" "Ei, e prea devreme, nu m-am instalat. Fânul e cam tare. Vreau mai moale-un pat!"

Miercuri vine omul: "Hai, că sunt flămând!"

"O, dar nu am ouă, zise ea plângând.

Eu sunt învăţată cu cuibarul meu...

Să fac ouă-aicea, nu-i un pic cam greu?"

110

Joi de dimineaţă: "Hei, mi-e foame, ştii? N-am dat bani degeaba... Nu te mai prosti!" "O, dar nu pot face nici un ou măcar... Cât de greu îmi este tu nu ai habar!"

Vineri, iarăşi omul. Mai că-i disperat. Ouă nu găseşte. Ce s-o fi-ntâmplat?! "Uite care-i treaba: Eu nu pot lucra. Sunt mereu stresată, treaba-i mult prea grea!"

Sâmbătă, surpriză. Iată ce-auzi: "Ei, ţărane, iată, dacă vrei să ştii Sunt cam necăjită. Când m-ai cumpărat Un alt fel de viaţă atunci mi-am visat."

Veni ziua-ceea când toţi se-odihnesc. "Hei, găină, ştii ce, nu mă mai tocmesc! Dacă mâine iarăşi scuze vei găsi Tocăniţă bună sigur tu vei fi!"

Punctul relevant al învăţăturii

Dumnezeu vrea ca noi să ne schimbăm obiceiurile trândave - nu să găsim scuze pentru ele.

Textul biblic

Proverbele 22.13

Povestirea lecţiei

înainte să spui poezia, pune-i pe copii să decupeze forma unei găini (folosiţi degetele ca să faceţi un cioc). Mimaţi cotcodăcitul găinii (deschideţi şi închideţi degetele), ciocănitul (coborând capul) şi

112

fâlfâitul aripilor (mişcându-vă braţele). Apoi, în timpul povestirii, copiii pot folosi găinile şi să mimeze atunci când vorbeşte găina.

Cântece

Fii curajos, fii puternic, pentru că Domnul Dumnezeul tău **e** cu tine

Haideţi să ne ridicăm şi să mergem

Ai poftă?

Dumnezeul meu e atât de mare, atât de puternic şi atât de măreţ

113

21. Călătorul

(Fii drept)

într-un sat, departe, călătorul ostenit
De mult drum în soare, iată c-a sosit.
O, cât s-a mai bucurat să dea peste oameni care
Poate s-o-ndura de el, să-i dea de mâncare.
De tâlhari când fu prădat, mai că îşi văzu pieirea Şi sărac era de-acum. Hainele-i erau averea. Dar în satu-n care-ajuns, "fără bani nu ai nimic!" O, de ar primi ceva de mâncare, doar un pic!
îndurare însă nimeni nu avu de călător, Fiindcă regula e clară: "Nu vrem nici un cerşetor Pe la noi să pripăşească. Fără bani nimic nu dăm! Asta-i legea şi dreptatea. Fără milă ne purtăm!"
Şi atunci, văzând o casă, călătorul se gândi: "Brutărie. Asta este! Foamea mi-o voi potoli!" "N-ai un ban?! strigă brutarul. Eu nimica nu-ţi voi da!" Şi atuncea, călătorul, dete-ndată a pleca.
Dar o clipă poposi. Doar mirosul dacă-1 simte De la pâinea care iese din cuptorul cel fierbinte Se va sătura un strop şi apoi el va pleca Milă-ntr-altă parte poate călătorul va afla.
Dar brutarul iese-afară tunete având în glas: "Hei, străine, ţi se pare că mă duci cumva de nas? Mirosita-i a mea pâine. Trebuie-acum să îmi plăteşti! Cum? N-ai bani? Mă tem, fârtate, că atunci o s-o păţeşti!
Hai acum la judecată. Tribunalu-i peste drum.
Nu am timp de stat, ia seama! Vii cu mine chiar acum!"
Şi, târât de-acel brutar, intră-n sală călătorul.
Iar judecătoru-i vede. "Cine este pârâtorul?"
"Eu! brutarul strigă tare. Iată, omul mi-a furat Chiar din faţa brutăriei! E tâlhar, da! M-a prădat!"
Judele-i priveşte-n faţă. "Ce-ai furat, hai, pune jos?" Şi brutarul se răsteşte: "Chiar al pâinii meu miros!"
"A! Judecătorul spune. înţeleg, te-a păgubit! Omu-acesta este vrednic să-ţi plătească îndoit!" Şi-apoi scoase-ndat-un sac şi într-însul, iată, pune Câţiva galbeni şi îi dă călătorului. "Ei, spune,
Tu de ce nu ai plătit?" "Nu am bani, dar sunt cinstit, Eu în viaţa mea întreagă nici un om n-am păgubit..." "Bine, judele îi spune. - Şi brutaru-atunci păli -Sacul scutură-1 spre dânsul. Haide, tare, nu te-opri!

Se cuvine să-i dai plata. Să-ndreptăm ce este rău. Liber eşti, te du acasă. Nu-mi da sacul, este-al tău..."
Călătorul pleacă vesel, că dreptate s-a făcut. Dar brutarul nu-nţelege. El nimic n-a priceput.
Judele atunci îi spune: "Dacă spui că ţi-a călcat Chiar în pragul brutăriei şi miros el ţi-a furat, Este drept să îţi plătească. Şi cu-un sunet ţi-a plătit. Nu mi-e dreaptă judecata, te mai simţi năpăstuit?!"
Coada-ntre picioare-şi pune, pleacă-umil acel brutar.
Călătoru-1 vede-afară. Milă i se face, dar
Judecata este dreaptă şi se bucură acum
De-al său dar, şi-acum spre casă pleacă fericit la drum.

Cântece

Dragostea e răbdătoare, dragostea este plină de bunătate Fă-mă un canal al păcii Tale Mai merg un pas cu lumea

Punctul relevant al învăţăturii
Dumnezeu vrea ca noi să-i tratăm pe oameni în mod corect, fie că sunt bogaţi sau săraci.
Textul biblic
Proverbele 21.3
Povestirea lecţiei
împarte-i pe copii în trei grupe. Când vorbeşte călătorul, grupul A va geme cu durere: când vorbeşte brutarul, grupul B să strige "Minciunele!", iar când vorbeşte judecătorul, grupul C va spune "Corect!"
116
117

22. Călătoria

(Fii generos)
Pregătind călătoria, Iosif, într-o bună zi
Luă mantaua, luă şi punga şi la drum el se porni.
Sabie la cingătoare nu uită Iosif să-şi pună.
"Sabia mi-o iau, desigur, nu ştiu când îmi va fi bună..."
Calul lui cel credincios Minunat era numit Fiindcă-i zise tatăl lui: "Iosif! Calul a vorbit Mai devreme, nu mă-nşel, în grădină când eram. Sigur, Minunat vorbi. Absolut că nu visam!"
Şi aşa purcese el, plin de multă bucurie, Că-şi dorea demult de tot să plece-n călătorie. Dar umbrită-i fu lui ziua, şi a doua tot la fel, Fiindcă-al său cal îndărătnic nu vorbise chiar defel!
într-o zi, pe drum e Iosif. Iată, o furtună vine. Şi pe drum, alături, iată, "Nu văd oare eu prea bine? E un călător sărman, de mâncare ar dori. Să-1 ajut eu sunt dator, preţul orişicât ar fi."
"Călătorule iubit, milă ai te rog de mine! Sunt flămând şi-aproape gol, vezi acum şi tu prea bine!" Iosif ia atunci mantaua, omului i-o dă. "Mulţam!" zise omul. "Ah, o haină eu măcar acuma am!"
Pleacă Iosif mai departe. Şi călare intră-n sat. Şi pe-o stradă, ce-o fi, oare? "Vai, cât e de disperat Omu-acela ce jeleşte..." "Ah, tot grâul mi-a pierit! N-am cu ce-mi hrăni copiii! Sunt aşa nefericit!"
Vede Iosif şi, cu milă, ia din pungă gologanii. "Uite, omule, fii vesel! Du-te la copii, sărmanii, Pâine să le cumperi, multă, chiar şi carne, s-ai o lună. Să se veselească toţi, ia şi o plăcintă bună!"
Prea uimit să mai vorbească, omul banii ia şi pleacă. Iosif merge mai departe... "Să mă odihnesc oleacă? Nu. Călătoria-i lungă, nu am timp de poposit, Dar cu calu-mi ce-o fi oare? El deloc nu a vorbit!"
Când pe câmp Iosif ajunge, vede-un om sărman plângând. "Omu-acesta, dragă Doamne, oare ce-o mai fi dorind?" "Iată, mi s-a rupt azi sapa, la cartofi n-am cum plivi..." "Uite, sabia-mi ţi-o dau. Şi-acum nu te necăji!"
Merge Iosif mai departe, nici manta, nici pungă n-are, Şi aşa cum aţi văzut, sabie n-are-n cingătoare. Merge, dar e bucuros că pe mulţi i-a ajutat. Dar să vezi minune mare. "Ce-o fi asta? Nechezat?!
119
Nicidecum, e vorbă clară! Minunatul chiar vorbeşte?" "Da, stăpâne-ascultă-mi vorba, căci pe tine te priveşte! Te-ai lăsat sărac de tot, dar ca tine nu-i ferice Nici un om, căci nimeni astăzi sigur nu ne poate zice
Că a dăruit cu drag, tot ce-avea. Tu eşti bogat Mai bogat ca mulţi în lume, căci cu dragoste ai dat,

Milostiv te-ai arătat. Sigur fără de răsplată Nu ai să rămâi, eu ştiu. Milostiv e al tău Tată!"
Punctul relevant al învăţăturii
Când dai, primeşti binecuvântare.
Textul biblic
Proverbele 11.24-25a
Povestirea lecţiei
Povestirea este potrivită ca o pantomimă.
Cântece
Mergi, şi spune munţilor Dumnezeu mi-a iertat păcatul Fă-mă un canal al păcii Tale.

23. Gura bârfitoare

(Nu bârfi)
Margareta nu-i o floare în povestea mea de-acum, Ci o fată, ca oricare, ascultaţi-mă ce spun! Ea o prietenă avea: Pe Măgduţa cea cuminte. Toţi să fiţi acum atenţi la poveste luaţi aminte.
Margareta a văzut că Măgduţa chicoteşte. "Ce se-ntâmplă oare-aici? Mie cine-mi povesteşte?" Se zburleşte Margareta. "Nu-i nimic", Măgduţa spune... "Da, nimica, nu te cred! Ceva tu-mi ascunzi!" "Anume?"
"Lasă, ştiu, doar Margareta bine ştie orice taină. Vezi tu oare-acest bilet? L-am găsit la tine-n haină! Mă gândeam că te iubeşte. Inima ţi-e-n sărbătoare!" "Ah! La nimeni să nu spui. Taina asta e prea mare!"
"Nicidecum. Secretul nostru va rămâne doar la noi. Nimeni n-o să afle-n clasă de idila dintre voi." Dar cuvântul nu şi-1 ţine Margareta-gură-spartă, Ci le spune la fetiţe de îndată ce-i la poartă...
Peste alte două zile, iar Măgduţa-i fericită, ziua fratelui o-aşteaptă şi, în ghiozdănel, pitită, Are-o trusă de culori pentru-al său frate iubit. "Margareto, să nu-i spui ce cadou i-am pregătit!"
"Nicidecum, fetiţa zice, e secret: doar noi îl ştim!" Dar când ora se termină... "Dane, hai să povestim! Ştii, Măgduţa ţi-a luat trusă nouă de culori Şi din câte-am înţeles, o să-ţi cumpere şi flori!"
Şi aşa, zi după zi, Margareta povesteşte Tot ce e "secret" la toţi imediat le-mpărtăşeşte. însă într-o dimineaţă, "Vai, ce e cu limba mea?" Se întreabă Margareta. "Oare ce s-o întâmpla?!"
Limba-i iese lung din gură, uh, ce înfiorător! Oare ce-a păţit sărmana? Ah! E înfricoşător. Ea la medic o zbugheşte. "Domnule, mă ajutaţi? Limba, uite-i foarte lungă, nu puteţi să mă scăpaţi
De asemenea povară? Ce s-o fi-ntâmplat cu ea?" "Mai nimic. Aceasta este limba ce-o numim noi «rea». Orice om care bârfeşte şi secretul nu îl ţine Mai târziu sau mai degrabă vine fuga tot la mine.
Să îl vindec, să-i scurtez limba sa cea bârfitoare. Dar reţetă nenea doctor pentru asta nu prea are. Nu-i medicament s-ajute, ci doar inima e cea Care pe un om îl scapă de-i prea lungă limba sa."
"Ah, ce vis urât!" îngaimă Margareta. "Hai, te scoală! Spune mama. Nu mai sta, că întârzii iar la şcoală!" "Mamă, ştii ce am visat? O, ce bine! Vis a fost! Uite,-acuma îmi dau seama, nu mai are nici un rost
Un secret de mi se spune, eu în grabă să-1 transport
L-alţii, ci mai bine, sigur, e în mine doar să-1 port.
Şi atunci nu voi avea niciodată limba lungă.
Ce-am păţit azi-noapte-n vis, clar că trebuie să-mi ajungă!"

Punctul relevant al învăţăturii
Dumnezeu vrea să ne folosim limba în mod înţelept.
în discuţie, arătaţi faptul că există secrete bune şi rele, iar între ele există o deosebire. Asiguraţi-vă de faptul că copiii înţeleg că dacă cineva îi bate sau îşi bate joc de ei, acesta este un lucru pe care trebuie să-1 spună părinţilor. Acestea nu sunt poveşti şi nu trebuie ţinute în secret.
Textul biblic
Proverbele 11.13
Povestirea lecţiei
în timpul povestirii, de fiecare dată când aude cuvântul "Margareta" sau "limbă", grupul de copii trebuie să scoată limba şi s-o mişte încoace şi încolo.
122
123
Cântece
Isus, atinge-mă acum
Doamne, mi-ai dat o limbă
Cine a vorbit cuvinte de înţelepciune în viaţă?

24. Adio, d-le Fulger

(învaţă să asculţi când alţii vorbesc)
Domnul Fulger e director la o şcoală mai de soi, Dar de când e el director, e cam mare tărăboi. Nimeni nu îi intră-n voie, nimeni nu-i face pe plac Şi se pare că niciunul nu găseşte al său leac.
De vorbeai cu el, degeaba, nu stătea să te asculte, Fiindcă el avea de spus oricând vorbe multe, multe.
Şi apoi îi tot certa pe profesori, pe copii. Ce mai, de el nicidecum nu puteai să te apropii.
într-o zi intră în şcoală un domn bine îmbrăcat. Domnul Fulger îl alungă: "N-am nimic de cumpărat!'
Şi-apoi zise cu mânie: "Ah, eu nu suport defel Comercianţi ce ne sufocă, cu oferte fel de fel!
124

"Ce-o fi vrând să ne mai vândă omu-acela spilcuit? Doar un pic să mai insiste... nu scăpa neciufulit!"
Şi aşa mereu ăst Fulger se purta cu toţi, străini, Sau copii, părinţi ori dascăli, de ziceai că sunt... găini!
Şi-ntr-o altă zi o doamnă se-nfiinţează: Ce-o fi vrând? Se întreabă lumea toată: „Oare asta ce-are-n gând?" Dar azi Fulger e de treabă. Astăzi e în bună zi: "Spune, tu femeie, oare ce doreşti să ne îmbii?"
Şi femeia-i dă-nainte. "Ah, copiii, sunt cuminţi Parcă-s iezi, drăguţii mamei. Şi ascultă de părinţi..."
"Sigur sunt cuminţi, dar ce vinzi? Tot ce vrei vom cumpăra, Doar să ne aduci degrabă, preţul nu-1 vom comenta."
"Chiar se poate?"-ntreabă dânsa. "Sigur! Oare te-ndoieşti?
Adu pentru fiecare câte unul de doreşti."
Nu stătu s-asculte bine despre ce doamna vorbea
Şi nici n-a băgat de seamă. Dânsa tocmai... iezi vindea!
Iar a doua zi, dezastrul: De iezi şcoala-acum gemea! Şi dezastrul nu e gata. Veţi vedea ce va urma...
Cinci inspectori se-nfiinţează. "Unde-i Fulger? Imediat Să apară, fiindcă dânsul a comis mare păcat!"

"Sunt aici, poftiţi, vă rog. Cu ce pot să vă ajut? Spuneţi-mi, căci ştiţi prea bine, eu sunt gata să v-ascult!" "Nu eşti gata. Nici n-ai fost. Niciodată nu vei fi. Şi chiar astăzi, dom41e Fulger, şcoala tu vei părăsi!
Deunăzi te-a vizitat un domn chipeş şi bogat. Dar în seamă, vezi prea bine, dumneata nu l-ai băgat. Ar fi vrut să vă doneze sume mari de bani, dar tu N-ai stat să-l asculţi o clipă. El donaţia făcu
Spre o altă şcoală, mare. Deci voi astfel aţi pierdut Tot ce-acel bărbat de seamă să doneze ar fi vrut. în schimb, când ţi se-mbiară iezi să cumperi, nu ai stat Nici un pic pe gânduri, frate. Sute tu ai cumpărat.
Iar acum, fără serviciu dacă şi-aşa ai rămas, Vei gândi care ţi-e vina ce pedeapsa ţi-a atras. Tu s-asculţi n-ai obiceiul, oricât omul ar vorbi. Iat-acum, vorbeşte singur cât de mult vei mai dori!"

Punctul relevant al învăţăturii

Importanţa de a asculta la ce spun alţii.

Textul biblic

Proverbe 18: 13

Povestirea lecţiei

Fă două grupe. De fiecare dată când Domnul Fulger vorbeşte, grupa Ava striga "Taci! Ascultă!" Când vorbesc omul bogat, vânzătoarea de iezi şi inspectorul, grupa B va striga: "Vorbiţi! Vorbiţi!" Ilustrează-l pe omul bogat din poezie, la fel şi pe vânzătoarea de iezi şi pe inspector, ca să clarifici ce se întâmplă.

Cântece

Ai văzut pisicuţa de pe zid?
Eu ascult la ce spune Dumnezeu
Doi ochişori ca să privesc la Dumnezeu

25. Episcopul şi britanicii

(Primeşte sfatul)

în istorie-am citit o-ntâmplare mai de seamă. N-am s-o spun cu amănunt, deci ascultă fără teamă.
Poate că ai auzit de Germanus, ce-a trăit Multe secole în urmă, chiar în Anglia, vestit
El episcop fu, şi-odată, când război crunt se vesti Cu saxonii ce doriră ţara-ntreagă-a cuceri, El, Germanus, credincios, i-a-ndemnat la rugăciune. Şi au ascultat de el. "Dă-ne ajutor, Stăpâne!"
S-au rugat lui Dumnezeu. Şi Germanus i-a-nvăţat Ce să facă, fiindcă teama pe toţi i-a împresurat.
Mergem toţi acum în vale. Pe saxoni îi veţi vedea Când striga-vom "Aleluia!" cum în grabă vor pleca.
"Aleluia!" au strigat toţi englezii cu glas tare. "Aleluia!" ne-ncetat. S-a produs o zarvă mare
Jos, în câmpul de bătaie, şi-a saxonilor armată Ca printr-o minune mare, părea tot mai derutată.
Iar într-un moment, minune, toţi dau dosul înfricaţi. Fug saxonii, pierd războiul. Fug aceşti înfumuraţi!
Sunt mulţumitori englezii, laudă lui Germanus dau Pentru-nvăţătura bună şi victorie că au.
Iar Germanus le-aminteşte: "Când te-ncrezi în Domnul tău, Cât de aprig e duşmanul, nu te-atinge nici un rău. Tu te-apleacă-n rugăciune când ispita va veni Şi biruitor în toate, de eşti credincios, vei fi!"

Punctul relevant al învăţăturii

Dumnezeu vrea ca noi să căutăm ajutorul şi sfatul Lui când întâmpinăm probleme.
Textul biblic
Proverbele 20.18
Povestirea lecţiei
Scrie cuvântul "Aleluia" pe un carton mare. Ridică-1 atunci când cuvântul apare în poezie. Copiii vor striga cu toată puterea "Aleluia!"
Poezia se bazează pe un eveniment istoric. St. Germanus era episcopul de Auxerre, din Franţa. Locul victoriei cu cuvântul "Aleluia!" a fost Maes Garmon, în Flintshire, nordul regiunii Wales, numit şi "câmpia lui Germanus".
129
Cântece:
Fii curajos, fii puternic, pentru că Domnul Dumnezeul tău e cu tine Sunt prea tânăr ca să mărşăluiesc cu infanteria Suntem războinici

26. Poveste cu jucării

(Nu te lăsa cuprins de descurajare)
De-1 cunoaşteţi pe Mitică, ştiţi atunci povestea lui.
De nu, iată, vă voi spune ce s-a întâmplat cu el
Când copil a fost. Odată, iată-i spune tată lui:
"Hai să mergem la plimbare. N-am mai fost de mult, defel.
Am să-ţi cumpăr o surpriză." Iar în târg cei doi s-au dus. "N-ai vrea tu o jucărie. Azi îţi cumpăr ce doreşti..." La un raft, Mitică, iată, se tot uită. "Tată, sus, Vezi, e o răţuşcă mică. Vrei tu să mi-o târguieşti?"
Bucuros, Mitică-ajunge cu răţuşca lui acasă. Jucăria cea frumoasă este pe-apă pusă-ndată. Tatăl vine, ia răţuşca, şi la fund el o apasă. Ce să vezi, ea se ridică şi pluteşte. încă-odată,
130

Amuzat, Mitică-apasă minunata jucărie Ce revine iar deasupra. Şi băiatul, bucuros, Se tot joacă. Iar tăticul, ia cuvântul: "Măi, să fie! Demult n-am văzut, Mitică, să mai fii aşa voios!"
Vremea trece şi Mitică... iarăşi este apăsat.
Nu-i bolnav, dar ceva are. Tatăl este-ngrijorat.
"Ce-i cu tine, drag Mitică? Te văd iar cam îmbufnat?"
Nu sunt, tată. N-am nimica. Poate-un pic cam surmenat."
Tatăl se gândeşte-atunci o surpriză să îi facă. Merge iar cu el la târg. "Ce să-ţi cumpăr, ce ai vrea?" "N-am idee, nu prea ştiu. Uite-acolo!" "Unde, tată" "Ce-i acela, de tot sare? Crezi că mi-1 poţi cumpăra?" "E-o păpuşă. Hopa-Sus se ridică chiar de-i pus Capu-n jos să stea. Ţi-1 cumpăr. Mai doreşti şi altceva?" "Nimic, tată, mulţumesc. Cred că asta mi-e de-ajuns." "Spune-mi, şi-am să-ţi cumpăr orice altceva ai vrea..."
Trece vremea. Şi Mitică e adolescent de-acum. Nu-i prea bine. Nu e vesel. Cel mai des e-ngândurat. I se pare mult prea aspru al vieţii sale drum. Deseori îl află tata, stând în pat, fiind îmbufnat.
Tata-atunci se roagă. "Ce-i? Ce-1 munceşte pe-al meu fiu? Doamne, dă-mi înţelepciune. Spune-mi

cum pot să-1 ajut? Dă-mi un gând bun, o idee. De folos să pot să-i fiu." Şi-atunci tatăl se-nsenină. "Ştiu acum ce-am de făcut!"
Pregăteşte tatăl, grabnic, un pachet mic şi îl ia Să i-1 ducă lui Mitică, care tot în pat era. "Uite, fiule, aicea, e răspunsul ce l-ai vrea La-ntrebarea despre viaţă şi la frământarea ta."
Şi, curios, băiatu-ndată, ia pachetul, îl desface. Şi-năuntru, ce găseşte? Oare ce poate a fi? "Tată, spune-mi, ce e asta, oare cum se poate face? Mai-nainte mă gândeam chiar la-aceste jucării!
Cum mă bucuram de ele, când se ridicau mereu. Mă gândeam, copil la minte, că în viaţă voi avea Drumuri bune sau urcuşuri, când va fi uşor sau greu, De la ele învăţat-am ce atunci eu voi făcea... Capul sus mereu voi ţine! îmi ziceam atunci, voios. Dar acum, când greul vine, când m-apasă supărarea, Văd că nu mai sunt c-atuncea, sunt mai mult morocănos. Ce să fac, acuma, tată? Iată care-i întrebarea..."
"Fă ce-ai spus atunci că faci. Ţine capul mereu sus. Şi atunci când ţi-este greu, când îngrijorarea vine, Tu îndreaptă-a ta privire, sus, mai sus, înspre Isus Şi ce poţi să faci mai mult? Să te-apleci în rugăciune.
Pace astfel vei primi în al tău suflet mâhnit. Ori de câte ori te rogi, mângâiat vei fi,-ntărit. Nu uita şi aminteşte-ţi sfatul ce azi l-ai primit. Crede că deja-ncercarea cu Isus ai biruit!"

Punctul relevant al învăţăturii

Cu ajutorul lui Dumnezeu **putem învinge eşecurile şi** dezamăgirile.

Textul biblic

Proverbele 24.16 ;
132
133

Povestirea lecţiei

Poezia se potriveşte la orice grupă de vârstă. La grupa mică şi chiar mijlocie puteţi aduce acest gen de jucării, ca ajutoare vizuale.

Cântece

Haideţi să ne ridicăm şi să plecăm Tată încredinţez în mâinile Tale Cel ce vrea să fie viteaz Ce mai prieten şi ce frate

27. *Un om de Crăciun*

(Fii blând cu animalele)

în familia Grivei totul este pregătit Sărbătoare este-n prag, fiecare e gătit. Tatăl-câine ia cuvântul: "Ascultaţi la ce vă spun! Nu am cumpărat cadouri. Nu aşa e de Crăciun!"
"Tată! zise-atuncea Frunza", ştiţi că ea era fiica, "Tocmai mă gândeau şi eu, nu mi-ai luat cadou nimica! Eu un om aş vrea să am, să mă joc cu el, să-1 cresc." "Foarte bine, zice tata, plec acum să-1 târguiesc!"
Iată,-n piaţă, la ghereta unde oameni se vindeau Patru câini stăteau la coadă, mai că se şi îmbulzeau. Să aleagă-un om pe cinste... Dumneavoastră ce doriţi?" "E mai bine un copil!" "Cred, copiii-s mai cuminţi!"
134
"Daţi-mi-1 pe-acela, doamnă! Of, dar oare ce-a păţit? Mi se pare, sau aşa e? Nu-i deloc prea răsărit! Şi

urechile, vai mie, cât îi sunt de mari, m-am dus!" "Stai un pic, îi zice doamna, că **ţi—**1 dau la preţ redus!"
Când acasă vine tata, mama se-nfioară: "Stai! Tu în cuşcă nu-1 aduci, cu cuţitul de mă tai!" "Lasă-1, mamă, fiica zice. Este doar un copilaş." "Bine, zice mama-atuncea. De era mai drăgălaş!..."
Dar a doua zi, mămica, supărată foc e-acum.
"Copilaşu-acesta este bun de aruncat în drum.
Vezi, mâncarea a vărsat, mizerabil el se poartă!
Nu-1 mai ţin în cuşcă-acum. Leagă-1 colo, chiar la poartă!"
Ana se trezeşte brusc. "Mamă, vai, ce am visat! Ce mă bucur, mamă dragă, că nu e adevărat! Dar îmi amintesc acuma, când mai mică eu eram Animalele de curte mai mereu le chinuiam.
Azi am înţeles prea bine prin acest coşmar cumplit Ce înseamnă să fii câine şi să nu fii îngrijit. Căci aşa cum mie-mi place să-am mâncare, adăpost înţeleg că de-ai un câine, trebuie să plăteşti un cost.
Animalele-s create tot de Domnul, ca şi mine.
Şi cu ele-am să mă port cum putea-voi eu mai bine
în Proverbe am citit de-animale să-ngrijesc
Dacă vreau să dau dovadă că pe Domnul îl iubesc."

Punctul relevant al învăţăturii

Responsabilitatea de a avea grijă de animale.

136

Textul biblic

Proverbele 12.10

Povestirea lecţiei

împarte-i pe copii în trei grupe, ca să interpreteze familia câinelui. De fiecare dată când este menţionat Tată-Câine, grupul A să latre de două ori. Când căţeluşa Frunza este menţionată, grupul B să latre agitat. Când este menţionată Mama-Câine, grupul C mârâie.

Cântece

Toate lucrurile frumoase şi strălucitoare Ai văzut pisicuţa de pe zid? Gândeşte-te la o lume fără flori Cine a pus culorile în curcubeu?

137

28. Cei trei zidari - scenetă

(Zideşte cu înţelepciune)

Personaje:
Bogatul
Jucăuşul
înţeleptul
Meşterul Lăcomie
Meşterul Huzur
Meşterul Dragoste

Bogatul: Hei, copii, cred că aţi auzit povestea noastră, a celor trei purceluşi.
Jucăuşul: Cum să n-o audă, cum să n-o audă, auzi la el, toată lumea ştie povestea noastră.
înţeleptul: Hei, jucăuşule, iarăşi te ţii pe pozne? Ai uitat că povestea noastră are ceva în plus faţă de

povestea pe care o ştiu toţi copiii?
Jucăuşul: Cum să uit, cum să uit?! Toată lumea ştie că povestea noastră are ceva în plus faţă de...
Bogatul: Gata, Jucăuşule, termină odată cu pălăvrăgeala ta. Nu avem timp de pierdut! Timpul este bani. Şi cine ar vrea să piardă un ban în viaţă?!
înţeleptul: Da, chiar şi timpul copiilor care ne ascultă este preţios. Haide să nu-i mai ţinem curioşi.
Bogatul: Daţi-mi voie mie să le spun copiilor cum stau lucrurile. L-am apreciat întotdeauna, copii, pe înţeleptul, aşa că îmi rezerv plăcerea să vă istorisesc eu...
Jucăuşul: Dă-i înainte, dă-i înainte! N-avem timp de pierdut, parcă tu spuneai, parcă tu spuneai!
Bogatul: Ei, copii, mai ştiţi că fiecare dintre noi şi-a făcut o casă, nu-i aşa? Şi că fiecare a folosit materiale diferite.
Jucăuşul: Nu-i aşa? Nu-i aşa?
Bogatul: Aşa e. Nimeni nu ne-a oprit să folosim şi noi cărămizi, tari, rezistente, aşa cum a folosit înţeleptul.
Jucăuşul: De fapt, ceva ne-a oprit, ceva ne-a oprit! De ce nu recunoşti? Te-ai scumpit la materiale! Te-ai scumpit la materiale! Ai clădit cu lemn! Auzi, cu lemn!
Bogatul: Dar ce, tu nu te jucai tot timpul?! Paiele tale au fost mai bune?
Jucăuşul: Aşa e! Aşa e!
înţeleptul: Ce-ar fi, purceluşi buni, să mă lăsaţi pe mine să le spun copiilor mai departe. Cred că nu de aceea au venit aici, să vă asculte cum vă ciorovăiţi!

Bogatul: Bine, fie, spune tu! **Jucăuşul:** Spune tu! Spune tu!
înţeleptul: Ei bine, copii, aşa cum ştiţi, când au venit vânturile şi furtunile cele mari, numai casa mea a rezistat. De aceea, am fost apreciat de mulţi purcei din zonă. Astfel, am fost solicitat să le predau lecţii de înţelepciune la toţi purceluşii din zonă. Şi le-am spus aşa: Iată, noi, cei trei purceluşi, fiecare am avut câte un meşter.
(Intră cei trei meşteri)
înţeleptul: Iată, Bogatul 1-a avut de ajutor pe meşterul Lăcomie.
Lăcomie: încântat de cunoştinţă. Aţi aflat că de la întâi cresc dobânzile la bancă? E timpul să investim acum!
înţeleptul: Of, of! Numai la investiţii în bani te gândeşti! La rândul lui, Jucăuşul a primit ajutor din partea meşterului Huzur.
Huzur: Mă bucur să vă cunosc. Dar ce, nu s-a distrat fain?! O, nopţile cu jocurile, zilele cu filmele! Ce viaţă!
înţeleptul: Taci, Huzurule, nu-i prosti pe copii. Să le spun mai departe. Eu, m-am bucurat să fiu sprijinit de meşterul Dragoste.
Dragoste: Ce bine îmi pare că m-aţi invitat! Vă pot fi de folos cu ceva? Spuneţi-mi, plăcerea mea este să-i ajut pe cei din jur.
Bogatul: Ce bine ar fi fost dacă ne-am fi ales şi noi un meşter bun, ca tine. De fapt, nu ne-a oprit nimeni!
Jucăuşul: Nu ne-a oprit nimeni! Nu ne-a oprit nimeni!

înţeleptul: Aşa cum vă spuneam, Bogatul - iartă-mă, frăţioare că te desconspir...
Jucăuşul: Aşa merită, aşa merită!
înţeleptul: Bogatul se uita la fiecare bănuţ. O, nu-i rău să economiseşti. E chiar bine să nu fi risipitor. Dar ca banul să pună stăpânire pe tine, asta nu e bine deloc.
Jucăuşul: Deloc! Deloc!
înţeleptul: Şi zgârcenia lui s-a dovedit a-i fi fatală.
Bogatul: Aşa este! Iar acum, iată-mă fără casă!
înţeleptul: Nici cu Jucăuşul lucrurile nu au stat mai bine... El ducea o viaţă de o comoditate rar întâlnită. Dacă s-ar fi străduit, dacă ar fi depus mai mult efort, dacă lăsa distracţia la o parte, nimic nu l-ar fi împiedicat să investească mai mult în casă. Să-ţi faci casă din paie! Uf, câtă lipsă de înţelepciune.
Jucăuşul: Adevărată lipsă! Adevărată lipsă! **Bogatul:** Nu poţi fi măcar acum serios? **Jucăuşul:** Serios! Serios!

înţeleptul: Ei bine, eu le-am spus tuturor purceluşilor cărora am fost solicitat să le predau că această lecţie este deosebit de importantă pentru viaţă. De ce? Aşa este, poate voi nu veţi construi niciodată vreo casă. Dar viaţa trebuie să o zidiţi. Şi este foarte important cu ce fel de "materiale" o zidiţi.
Bogatul: Spune-le, să ştie şi ei!
141
înţeleptul: Le spun, aşa cum le-am spus şi purceluşilor, la lecţii. Să construieşti cu paie înseamnă să nu-ţi iei viaţa în serios. Să fii tot timpul pus pe glume, ca Jucăuşul nostru. Să fii preocupat mereu de distracţii, să nu ai timp pentru lucrurile serioase. Şi, în cele din urmă, vei vedea că viaţa ta se va nărui, aşa cum s-a năruit casa Jucăuşului.
Jucăuşul: S-a năruit! Ce tragedie! -die! -die!
înţeleptul: Nici casa Bogatului n-a stat în picioare atunci când au venit furtunile. El nu a avut niciodată timp să se gândească serios că trebuie să investească în viaţa lui. El a investit numai în afaceri, care să-şi înmulţească banii. Dar în viaţa lui nu a investit mai nimic. Şi la fel cum casa lui, făcută din lemn, s-a ruinat, aşa s-a ruinat şi viaţa sa.
Bogatul: Aşa e! Dar viaţa ta, prietene, nu s-a ruinat. La fel cum nici casa ta nu s-a dărâmat. Ştiu acum lecţia, tu ai zidit cu înţelepciune şi dragoste. Bun meşter ai avut. Aşa vom face şi noi de acum.
înţeleptul: Aşa să faceţi!
Cei trei meşteri *(în cor):* Aşa să faceţi!
Lăcomie *(în şoaptă):* Nu uitaţi, totuşi, dobânzile cresc!
Huzur *(în şoaptă):* Aţi prins ideea: Deseară e cel mai fain film!
Punctul relevant al învăţăturii
Când urmăm planul lui Dumnezeu, ne zidim vieţile în mod înţelept.
Textul biblic
Proverbele 14.11
Povestirea lecţiei
Pune-i pe copii să ţină în minte orice cuvânt care are de-a face cu zidirea - ex: cărămidă, zidit, zideşte, clădire. De fiecare dată când aud vreunul din aceste cuvinte, să se ridice şi să se aşeze din nou.
Cântece
Cel ce vrea să fie viteaz Nu ştiu ce mă aşteaptă înţeleptul şi-a zidit casa pe stâncă
142
143
gas
11(
Partea a treia

POVESTIRI PENTRU LUAREA UNUI ANGAJAMENT

Povestiri-cheie din viata lui Isus

Aceste povestiri sunt prezentate ca să ajute copiii să intre în lumea Bibliei, folosind detalii imaginare care să aducă la viaţă personaje şi situaţii. înainte de a le spune o povestire, părinţii sau liderii pot să le atragă atenţia că „ne imaginăm" cum a putut fi pentru diferitele personaje ale Bibliei întâlnirea cu Isus. De asemenea este important ca copiii să citească sau să asculte povestirea biblică folosită ca lecţie. Unde povestirile sunt folosite într-o situaţie de grup, vor lucra cel mai bine ca o bază narativă pentru o prezentare narativă. Copiii pot să mimeze acţiunea sau naraţiunea poate să fie însoţită de ilustraţii scoase de pe un OHP. Dacă în echipă nu aveţi un artist, puteţi găsi ilustraţii potrivite pentru aceste povestiri în cartea „Cum să foloseşti ajutoarele vizuale" de Pauline Adams şi Judith Merrell (Scripture Union, 2001). Limită aproximativă de vârstă: 8.

29. Din cer pe pământ

(Povestirea cu îngerul)

în turnuleţul unui locaş ceresc un îngeraş numit Ciril bate din aripi. El fâlfâie din aripi cu o orchestră imaginară. Un fâlfâit lung... două scurte. Bum. . . cia... cia! Bum... cia. . . cia! Un fâlfâit mic dublu şi aripile se lovesc una de alta. Pleosc.. .poc! Pleosc... poc! Lui Ciril îi place ritmul. El speră că într-o zi va avea propriile lui tobe şi va putea adăuga frumuseţe corului ceresc.

După un timp ce a părut ca fiind câteva ore, dar poate că au fost secole (timpul nu are valoare în cer), simte că ar avea nevoie de ceva exerciţii. Sare afară pe fereastră şi zboară spre sala tronului. Bum... cia... cia... Bum... cia... cia

Este atât de preocupat de fâlfâitul aripilor lui încât uită să privească unde merge. POC! Se izbeşte de un heruvim. Aripile lor se încurcă, şi în clipa următoare aterizează pe vârful unui deal înverzit.

"Scuză-mă! Nu te-am văzut". Ciril îşi cere scuze, simţindu-se prost. Heruvimul tocmai părăsise sala tronului şi avea o strălucire deosebită. Cum a putut un înger să nu vadă un astfel de heruvim?

Heruvimul lăsă capul în jos. O lacrimă mică căzu pe obrazul lui. Când îşi ridică privirea, Ciril văzu că ochii lui albaştri sunt plini de lacrimi...

„Ce s-a întâmplat?" întreabă el, uimit de faptul că în cer cineva poate vărsa lacrimi.

„Pământul", zice heruvimul.

Pământul! Da, asta este adevărat. Pământul şi oamenii care trăiesc acolo sunt o mare problemă. Totuşi, Ciril nu vede de ce ar trebui să plângă. în ceea ce-1 priveşte pe el, pământul este în pericol. Este ca şi când ai trăi într-o grădină minunată cu un cuib de viespi în jurul tău. El ştie că pământul este acolo - în afara porţilor de mărgăritare, jos în stratosfera - şi ştie că este mare dezordine acolo. Dar asta nu are nimic de-a face cu el.

Aşa că întinde o aripă mângâietoare în jurul heruvimului. „Ei! Ei! Tu nu trebuie să te necăjeşti pentru probleme pământeşti şi moarte", zice el. „Chiar oamenii şi-au adus asupra lor aceste probleme. Au ales să întoarcă spatele lui Dumnezeu şi să meargă pe propriul lor drum. Cel mai bun lucru pe care poţi să-1 faci este să îi ignori..."

„Dar... dar... noi nu putem!"

„Ba da, putem", îl întrerupse cu fermitate Ciril. „Eu pot."

„Of, îngeraşule", zâmbi cu faţa scăldată în lacrimi heruvimul. „Vei rămâne şocat."

„Şocat? Ce vrei să zici?"

„Ssst!" îşi ridică degetul la buze. „închide ochii şi ascultă."

Ascultător, Ciril închise ochii. Vag... în depărtare... aude muzică - muzică minunată. Corul ceresc are repetiţie. Vocile a sute de başi, tenori, altişti şi soprani se ridică de pe străzile de aur. Curând, aripile lui Ciril bat uşor. Da, corul ceresc are azi tot felul de armonii. Armonii complicate.. .voci ridicate în crescendo! Şi ce măsuri! „Sla-vă lui Dum-ne-zeuîn lo-cu-ri-le prea-î-nal-te." Vocile se ridică într-un punct culminant magnific: „Pa-ce oa-me-ni-lor pe PĂMÂNT."

„Ce?" Fâlfâie uimit Ciril. „Pace oamenilor pe pământ!" Se întoarce spre heruvim. „Ce se întâmplă?"

„Ei cântă despre planul de salvare al lui Dumnezeu", zice heruvimul. „Dumnezeu Tatăl plănuieşte să salveze pe oameni din starea lor de mizerie, ca ei să se poată bucura de cer."

„Dar nu există nici o posibilitate ca ei să fie aici!" strigă Ciril. „Cerul este desăvârşit iar oamenii sunt păcătoşi! Nu e loc pentru ei. Nu se potrivesc pentru acest loc."
Heruvimul dă din cap aprobator. „De aceea Dumnezeu trimite pe Fiul lui pe pământ", zice el simplu. „El merge pe pământ ca să-i scape de păcat."
„Merge pe pământ!" Repetă Ciril după el, încercând să înţeleagă sensul cuvintelor. Fiul-Dumnezeu însuşi părăseşte sala tronului - trece prin porţile de mărgăritare - şi soseşte pe pământ. „Dar oamenii nu vor putea supravieţui în prezenţa Lui. O singură privire şi ei se vor usca."
„Planul are grijă de asta", spune heruvimul. „Fiul îşi va părăsi slava şi se va întrupa."
„Nu!" Ciril se clatină pe picioare. Ar fi căzut jos dacă heruvimul nu l-ar fi prins de o aripă.
„Ba da!" insistă el. „Fiul se va întrupa iar trupul de carne şi sânge poate primi Duhul Său.
în timp ce vorbeşte are loc o zguduire orbitoare. Din sala tronului izbucnesc lumini...pure, arzătoare, sfinte. Ca un reflector luminos trece de tărâmul cerului - făcând ca totul în jur - fiecare copac, fiecare izvor, fiecare fir de iarbă să strălucească mai luminos.
„Vino!" heruvimul îl ia pe Ciril şi împreună zboară peste văi şi râuri până când ajung dincolo de porţile de mărgăritare.
„Priveşte! Priveşte!" Heruvimul arată spre întunericul de jos.
Ciril priveşte. Pentru prima dată de când oamenii şi-au pierdut locul în cer, el priveşte jos la planeta lor. Şi ceea ce vede îl face să fie cuprins de uimire. Ultima dată când a privit, planeta era învăluită în întuneric. Acum o singură săgeată de lumină străbătea calea din sala tronului până jos pe pământ. E ca un braţ întins - braţul lui Dumnezeu întins în dragoste.
Cu un fâlfâit rapid al aripilor, coboară mii de îngeri.

Jos.. .jos... îşi flutură aripile, pe cerul Betleemului. Vocile lor pline de bucurie anunţă naşterea Fiului. Şi făcându-i cu mâna heruvimului, coboară după ei. Coboară chiar în mijlocul corului ceresc ca să ajute şi el cu tot ce poate.
„Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte", cântă îngerii.
„Şi pace..." cântă başii.
„Şi pace..." cântă tenorii
„Şi-bum...cia... cia! Bum... cia... cia... PACE!" strigă Ciril. „PACE PE PĂMÂNT OAMENILOR!"

Subiectul lecţiei

Dumnezeu a trimis pe Fiul Lui pe pământ ca oamenii să se poată întoarce la El.

Text biblic

Luca 2:8-14

Informaţii suplimentare

îngerii sunt fiinţe spirituale, create de Dumnezeu, care ajută la împlinirea lucrării Lui pe pământ. Câteva dintre lucrurile pe care le fac îngerii includ ducerea de mesaje oamenilor (Luca 1:26), protejarea lor (Daniel 1:26), călăuzirea lor (Geneza 19:16) şi lupta împotriva răului (Apocalipsa 20:1-2). îngerii fac parte din lumea spirituală invizibilă din jurul nostru. Deoarece această lume este invizibilă, noi nu putem şti cum este în realitate cerul, chiar dacă Biblia ne prezintă unele imagini. Lucrul important de reţinut este acela că cerul este locul unde trăieşte Dumnezeu.
Când, prin Duhul Său, El vine în vieţile noastre, cerul începe pentru noi pe pământ.

Cântece

Auzi corul îngeresc Noapte preasfinţită Cerul e plin

30. Cel mai frumos moment al vieţii ei

(Povestirea despre Ana)

150

Este dimineaţa devreme în Ierusalim. Pe un deal ce domină oraşul, stă măreţul Templu Iudaic. Preoţii au început aducerea jertfelor de dimineaţă şi deja templul este aglomerat înăuntru. învăţătorii Legii se adună în pridvoare: schimbătorii de bani îşi deschid tarabele. în mijlocul tuturor acestor activităţi, o femeie bătrână sade în linişte într-un colţ şi se roagă la Dumnezeu.

Numele femeii este Ana şi ea este văduvă. Soţul ei a murit la numai şapte ani de la căsătoria lor. Ana are acum optzeci şi patru de ani. Ea îl iubeşte pe Dumnezeu şi petrece mult timp în casa Lui, aşa încât ea aproape că pare o mobilă acolo. Oamenii o numesc prorocită, deoarece pare că se roagă tot timpul. Adesea, ea este atât de prinsă în închinare încât nici n-o mai interesează mâncarea.

în această dimineaţă, îşi începe rugăciunile lăudându-1 pe Dumnezeu pentru promisiunile Lui. Apoi începe să se roage pentru poporul Lui ales, Iudeii. Pe vremuri ei au fost o naţiune măreaţă, condusă de propriii lor împăraţi măreţi. Dar acum ei sunt învinşi

şi sunt conduşi de romani. Pe obrajii Anei curg lacrimi când se gândeşte cât de puţin pare poporul interesat de Dumnezeu. Poate să vadă acest lucru şi la Templu. Schimbătorii de bani sunt lacomi; preoţii şi fariseii sunt mândri; închinătorii sunt egoişti iar săracii n-au nici o şansă. Aceste lucruri o întristează pe Ana - dar credinţa îi dă speranţă. Pentru că Dumnezeu a promis în Scripturi să trimită pe Mesia - un împărat mai mare ca oricare altul de mai înainte. „Dumnezeule, Te rog trimite pe Mesia al Tău! Trimite pe Mesia", se roagă ea.

Deoarece picioarele ei sunt înţepenite, femeia rar se scoală de la locul ei obişnuit. Astăzi, totuşi ea simte că Dumnezeu îi spune să se ridice. Se ridică cu greu în picioare şi şchiopătând iese în curtea Templului - o figură măruntă cu faţa acoperită, ieşind în mulţime. în drumul ei prin faţa unei tarabe, o capră scapă din mâinile stăpânului ei şi aproape o doboară la pământ. îşi ţine cumva echilibrul şi continuă cu greu să meargă. Ea simte că este un motiv anume pentru care Dumnezeu a facut-o să se scoale de la locul ei.

Deodată, mulţimea se desparte şi spaţiul din faţa ei se lărgeşte, în acest spaţiu, Ana observă o mamă tânără - aproape o copilă - cu soţul şi copilaşul ei. Nu e nimic neobişnuit în aceasta. Când copilaşii iudei împlinesc câteva săptămâni, părinţii lor îi duc la Templu şi aduc o jertfă. Dar lângă mica familie Ana vede o persoană cunoscută - un bătrân cu numele Simeon. Vede că Simeon ia copilaşul în braţe şi priveşte la el cu încântare. Apoi priveşte în sus spre ceruri: „Dumnezeule, acum am văzut ce ai făcut Tu ca să-Ţi salvezi poporul. Am văzut cu ochii mei!" strigă **el.**

Vorbeşte despre copilaş. Ana îl priveşte cum dă înapoi copilaşul Măriei şi lui Iosif, părinţii lui. îl aude spunând că Dumnezeu va face lucruri minunate prin acel copil. De asemenea, o avertizează pe tânăra mamă de faptul că în viitor se va întâmpla ceva ce îi va provoca multă durere.

Ana vede că tânăra mamă încuviinţează, dar nu pare îngrijorată. Acum nu are nici o durere. Doar uimire şi bucurie.

152

Pentru Ana acesta este cel mai frumos moment al vieţii ei. Ea înţelege că copilaşul, numit Isus, este Mesia cel promis - răspunsul la rugăciunile ei. „Laudă lui Dumnezeu! Laudă lui Dumnezeu!" Femeia

cea bătrână mai aruncă o ultimă privire la copilaşul minunat, care a adormit în braţele mamei lui. Apoi, cu puterea şi viteza unei persoane care are doar jumătate din vârsta ei, ea merge să răspândească în Templu vestea incredibilă.

Subiectul lecţiei

Naşterea lui Isus a fost promisă cu mult înainte să aibă loc. Dumnezeu îşi ţine întotdeauna promisiunile.

Text **biblic**

Luca 2:21-38

Informaţii suplimentare

Din planul lui Dumnezeu pentru omenire făcea parte şi alegerea poporului iudeu sau a izraeliţilor care să-1 cunoască în mod special. Le-a dat propria ţară, legi pe care să le ţină şi multe promisiuni de binecuvântare. Chiar dacă totuşi ei au păcătuit adesea, el a continuat să-i iubească. Despre istoria poporului lui Dumnezeu citim în partea din Biblie numită Vechiul Testament. Promisiunea de a trimite un mare împărat sau pe Mesia o găsim în Isaia 9:6-7.

Cântece

Alătură-te sărbătorii noastre Haideţi să sărbătorim Credem în Dumnezeu Tatăl
153

31. Glasul din pustie

(Povestirea despre Ioan)

Ioan Botezătorul este un bărbat care are un mesaj. El trăieşte în pustiu sau în deşert, unde oameni de tot felul şi de peste tot vin la el să-1 asculte. Ei găsesc acolo un predicator care seamănă cu un leu de munte. Are pe cap un păr bogat; are păr pe faţă; păr pe braţele şi picioarele vânjoase; chiar şi hainele lui sunt din păr de cămilă. Arată ca un leu şi are un glas tot ca de leu - un glas puternic, măreţ şi fierbinte. Iar mesajul lui: „întoarceţi-vă la Dumnezeu şi fiţi botezaţi" răsună cu putere. „Atunci veţi fi iertaţi" le mai spune el.

Oamenii care pun la inimă mesajul lui Ioan merg la râul Iordan. Ei intră în apă şi sunt botezaţi de către Ioan. Acesta îi cufundă în apă şi apoi îi ajută să se ridice în picioare. Acest fel de botez arată că ei îşi recunosc greşelile. Mai arată şi faptul că le pare rău şi că vor face tot posibilul să se schimbe. Ioan le spune oamenilor obişnuiţi să nu mai fie egoişti şi să împartă ceea ce au. Le spune vameşilor să nu mai fie necinstiţi şi să nu ceară mai multă vamă
decât se cuvine. Soldaţilor le spune să nu se mai poarte ca nişte tirani şi să se mulţumească cu solda lor.

Uneori conducătorii religioşi, numiţi farisei şi saduchei, vin la râu. Ioan are un mesaj foarte aspru pentru ei: „Cuib de vipere, faceţi ceva ca să arătaţi că v-aţi părăsit păcatele", strigă Ioan cu putere. Nimeni altul nu îndrăzneşte să vorbească astfel cu fariseii şi saducheii. Ioan nu o face pentru că vrea să fie nepoliticos sau aspru ci pentru că este prooroc. Dumnezeu îi arată lucruri pe care alţi oameni nu le văd. Ioan vede că fariseii şi saducheii deşi arată bine pe dinafară, au o grămadă de mândrie în inimile lor.

Dumnezeu i-a mai arătat şi altceva lui Ioan - ceva referitor la viitor. Dumnezeu i-a arătat că slujba lui e acea de a pregăti calea pentru Mesia cel promis. Cunoscând aceasta, Ioan nu vrea niciodată ca oamenii

să-1 considere o persoană deosebită. „Cineva mult mai puternic ca mine urmează să vină", strigă el adesea. „Eu nu sunt vrednic nici măcar să-i duc încălţămintea."
Apoi într-o zi se alătură grupului de la râul Iordan un bărbat de vârsta lui Ioan. Numele lui este Isus şi se trage dintr-o familie simplă din Galileea - din casa lui Iosif, tâmplarul şi a soţiei lui, Măria. Acest bărbat poartă o tunică albă simplă şi o mantie obişnuită de muncitor, de culoare maro. Totuşi în clipa în care Ioan îl zăreşte mesajul lui obişnuit îi zboară din minte. Faţa lui aspră devine netedă şi e cuprins de mirare. Isus arată pe dinafară ca oricare alt om, dar Ioan vede că inima lui e cu totul curată. Aici se află cineva cu desăvârşire drept în faţa lui Dumnezeu.
Aşa că atunci când Isus se coboară în apă, singurul lucru pe care-1 face Ioan e acela de-a îngenunchea în faţa lui. Glasul lui de leu se transformă într-o şoaptă: „Nu eu ar trebui să Te botez pe Tine: Tu ar trebui să mă botezi pe mine."
La fel ca Ioan, Isus ştie că nu e nevoie ca el să fie botezat. Nu este nici un păcat care să strice relaţia lui cu Dumnezeu. Dar botezul este modul lui Isus de a arăta că este cu adevărat om.
„Te rog să Mă botezi", insistă El. „Aceasta este voia lui Dumnezeu."
155
Când aude, loan cedează la cererea Lui. Răsuflând profund, merge lângă Isus şi face ceea ce a făcut înainte cu mulţi alţii. îl cufundă pe Isus în apă iar apoi îl ajută să Se ridice în picioare.
în clipa următoare, se întâmplă ceva uimitor. Cum stă Isus acolo, cu hainele ude lipite de corp şi cu apa şiroindu-i pe obraz, Duhul lui Dumnezeu Se coboară din cer ca un porumbel alb şi Se odihneşte pe EL „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care îmi găsesc plăcerea", spune Dumnezeu.
Da, Isus este cu adevărat om, dar El este şi Fiul lui Dumnezeu. Iar El are puterea de a-i împăca pe oameni cu Dumnezeu. Mulţi vor să lase în urmă păcatul - aşa le-a cerut mesajul lui loan. Acum Isus vine cu un mesaj de dragoste cu totul nou - mesaj care le va aduce libertate.
i-a trimis un mesaj de încurajare special şi î-a zis că era cel mai mare profet care a trăit vreodată (Matei 11:2-14).

Cântece

Duh Sfânt umple-mă Isus, Isus Cel sfânt şi uns Există un Mântuitor

Subiectul lecţiei

loan i-a făcut pe oameni să recunoască răul din vieţile lor şi le-a îndreptat privirea spre Isus - cel care îi aduce pe credincioşi într-o relaţie corectă cu Dumnezeu.

Text biblic

Matei 3

Informaţii suplimentare

încă dinainte de naşterea lui, loan a fost pus deoparte în slujba lui Dumnezeu. Mama lui s-a numit Elisabeta iar tatăl lui Zaharia. El a fost mesagerul uns al lui Dumnezeu (prorocit în Isaia 40:3 şi Maleahi 4:5) care să anunţe sosirea lui Isus. Fără frică, i-a îndemnat pe oameni să se întoarcă de la păcatul lor. Când 1-a îndemnat pe regele Irod să se pocăiască de căsătoria lui nelegitimă, el a fost întemniţat şi mai târziu omorât. în timp ce el a fost întemniţat, Isus
156
157

32. Nunta

(Povestirea despre Măria)
Până când nu priveşte la masa mirelui, Măria crede că totul este bine la nuntă. Servitori harnici se grăbesc să ducă pe mese tăvile cu mâncare. Oaspeţi bine dispuşi râd şi stau de vorbă. Pare o nuntă cu adevărat fericită - dar apoi Măria vede expresia de pe faţa mirelui. Vai de mine! Mirele arată ca şi când ar fi fost lovit de o cămilă.
De îndată prinde haina unui servitor care tocmai trece pe acolo.
„Ce s-a întâmplat cu stăpânul tău? Pare îngrijorat. A primit vreo veste rea?"
„Am putea spune şi aşa", zice Ioram, servitorul. „îţi spun numai ţie", zice el punându-şi mâna la gură. „Ni s-a terminat vinul."
S-a terminat vinul! Măria încearcă să-şi ascundă îngrijorarea. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla la o nuntă este să se termine mâncarea sau băutura. Ospăţul se va termina curând iar oamenii vor vorbi despre asta cu săptămânile. „Ce dezamăgire! Mirele acela n-a putut da o petrecere ca lumea", va bârfi satul.
Gânditoare, Măria aruncă o privire la masa unde stă fiul ei, Isus. In ultimul timp se vorbeşte mult despre El, de când merge peste tot vorbindu-le oamenilor despre Dumnezeu. „Când vine Isus acasă? A părăsit cu totul munca din tâmplărie?" întreabă gurile rele. Dar Măria ştie mai bine decât să-i pună întrebări. Nici măcar n-a ştiut că Isus vine la nuntă. Dar iată că e aici, împreună cu câţiva ucenici care, asemeni lui, pare că şi-au părăsit activitatea obişnuită. Femeia zâmbeşte - sigură de un lucru. Isus este, fără îndoială, cea mai înţeleaptă persoană din camera aceasta. Aşa că de ce să nu-i spună de problema cu vinul şi să-L roage să-i ajute?
O clipă mai târziu, ea îngenunchează la picioarele fiului ei.
„Li s-a terminat vinul", zice ea simplu. Nu mai adaugă „şi vreau ca tu să rezolvi problema", dar asta se înţelegea.
Isus Se încruntă. Desigur, El ştie de problema cu vinul. El mai ştie că dacă o rezolvă, gurile rele vor spune şi mai mult. „Femeie, tu nu trebuie să-Mi spui ce să fac. Vremea Mea încă n-a venit", începe el. Apoi expresia feţei Lui se schimbă. Adânc în inima Lui aude o altă voce. Vocea Tatălui ceresc spunându-I să acţioneze.
Măria vede schimbarea şi îşi imaginează că Isus ştie de unde să aducă vin. Plină de zel îi spune lui Ioram şi celorlalţi servitori: „Faceţi tot ce vă va spune." Aşa îi instruieşte în caz că El i-ar trimite în capătul celălalt al satului.
Dar Isus nu Se gândeşte la un astfel de drum.
în schimb, arată spre şase vase de piatră în care se ţinea apă ca musafirii să se spele înainte de a mânca.
„Luaţi vasele acelea şi umpleţi-le cu apă", spune el. Servitorii ridică vasele şi pleacă.
în câteva minute, se întorc cu vasele pline.
Atunci Măria îl aude pe Isus spunându-i lui Ioram: „Acum umpleţi ulcioarele dintr-unul din vase şi duceţi mai-marelui mesei să bea."
Ce? Măria rămâne uimită. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Să trimită unui oaspete atât de important să bea apă.
Dar e prea târziu să se certe. Tot ce poate face e să privească cum merge Ioram la mai marele mesei şi-i toarnă în pahar din acel lichid. Parcă şi inima i se opreşte când această persoană bine îmbrăcată duce la gură paharul, bea din el o dată, apoi încă o dată

lingându-se pe buze. Apoi Ioram merge şi toarnă şi mirelui. Aici Măria închide ochii. Nu mai poate privi. Dar când îi deschide, mirele radiază de fericire.
în clipa următoare lângă ea apare Ioram."Dar apa aceea este vin!" strigă el. „Şi nu ca orice vin vechi. Acest vin este mai bun decât cel pe care l-am servit săptămâna trecută. L-am auzit pe maî-marele mesei spunându-i mirelui. Şi am gustat şi eu. Este de necrezut...Vreau să zic..." Deodată se opreşte şi priveşte fix la Isus.
Ceilalţi servitori privesc şi ei. La fel şi ucenicii lui.
Sunt uluiţi. Isus a transformat cam 480 litri de apă în 480 litri de vin de cea mai bună calitate.
„El a făcut o minune", şopteşte cineva.
„Trebuie să fie Mesia", spune altcineva.
Isus nu neagă acest fapt. Se întoarce simplu la locul lui. „Pentru Isus nimic nu este imposibil." Acesta este gândul care trece prin mintea Măriei. Ce înseamnă asta pentru viitor ea poate doar bănui. Ce înseamnă aceasta pentru acum este mai multă veselie, deoarece oaspeţii se reaşează la locurile lor şi se

bucură de băutura miraculoasă.
Subiectul lecţiei
Pentru noi miracolele par imposibile, dar Dumnezeu poate face imposibilul. Miracolele lui Isus i-au ajutat pe oameni să înţeleagă că El era Dumnezeu.
Text biblic
Ioan 2:1-11
Informaţii auxiliare
160
în vremurile biblice, nunţile ţineau mult timp - chiar şi o săptămână. într-o seară hotărâtă, mirele mergea cu prietenii lui la casa miresei. Mireasa îl aştepta îmbrăcată într-o rochie de mireasă şi voal, adesea cu o cununiţă din bănuţi pe care el i-a dat-o. în timpul ceremoniei de cununie, valul era luat jos şi pus pe umărul mirelui. Apoi urmau mai multe zile de ospăţ, la care erau invitaţi mulţi musafiri. Ospăţul se ţinea la casa mirelui sau a părinţilor lui.
Cântece
Dumnezeul meu este atât de mare
O Doamne, Tu eşti măreţ, Tu eşti fabulos
întoarce-ţi ochii spre Isus
Cine a luat pâinea şi peştele şi i-a hrănit pe cei flămânzi?
161

33. Pescuirea minunată - O nouă slujbă

(Povestirea despre Simon)
Pe malul lacului Galileii, Simon, Andrei, fratele lui şi colegii lor pescari, Iacov şi loan, îşi spală mrejele. Au pescuit toată noaptea dar nu au prins nimic. „Zece ore într-o barcă şi nu putem arăta nimic. Şi să mai fii pescar!" zice Simon, cu tristeţe. Mai departe, pe mal, el poate vedea o mulţime de oameni fericiţi care nu trebuie să pescuiască pentru traiul zilnic. îi recunoaşte pe Beniamin, cel care face corturi şi pe Natanael, olarul, în mijlocul mulţimii. Oare de ce nu sunt ei în atelierele lor? Ce i-a adus pe atâţia oameni pe malul lacului?
„Ce se petrece? De ce e toată lumea aici?" strigă el unui trecător.
„Am venit să-L auzim pe Isus din Nazaret", este răspunsul.
„Dar unde este El?" caută el prin mulţime.
„E acolo, Se îndreaptă spre apă", arată Iacov în direcţia aceea.
„Hei, priveşte, Simon! Se urcă în barca ta."

Simon sare în picioare şi o ia la fugă spre barcă. Aleargă anevoie, pentru că este un bărbat mare - dar aleargă repede, deoarece este un bărbat puternic. Simon cel mare şi puternic. Nimeni nu se măsoară cu el. Şi nimeni nu se măsoară cu barca lui. Pentru Simon nu contează că jumătate din populaţia Galileii vine să-L audă pe Isus. Asta nu-i dă dreptul să ia barca lui Simon. Nu, domnule! Dacă Isus crede că poate folosi doar aşa barca lui Simon, Se înşeală.
Buf! Buf! Buf! La zgomotul paşilor lui Simon, Isus Se întoarce spre el şi-i zâmbeşte. Ochii lor se întâlnesc. Simon e pe punctul să strige, dar se răzgândeşte şi doar priveşte. O privire furioasă ca a lui Simon e de ajuns ca să-şi dezarmeze adversarul. Dar de data asta Simon este cel care lasă în jos

privirea.
„Aş dori să împrumut barca ta. Vrei să vâsliţi tu şi cu fratele tău pentru Mine?" întreabă Isus.
Simon ştie că a întâlnit omul potrivit pentru el. Ba mai mult decât omul potrivit. Şi-a întâlnit stăpânul.
„Barca e a Ta cu totul, Stăpâne", zice el.
Isus are nevoie de barcă pentru ca să poată vorbi mulţimii de acolo. în timp ce vorbeşte, Simon şi Andrei au grijă ca barca să rămână destul de aproape de mal ca toată lumea să-L poată auzi. Şi, desigur, ascultă şi ei. Da, marele şi puternicul Simon, căruia îi place ca întotdeauna el să conducă discuţia, acum e atent la fiecare cuvânt al lui Isus. Deoarece Isus are un mod de a-L face pe Dumnezeu real... mai real decât foamea lui Simon, mai real decât oboseala lui, mai real decât mrejele goale ale nopţii trecute.
Mult prea curând soarele ajunge deasupra capului lor şi Isus are nevoie de o pauză.
„Vâsliţi cu barca la apă adâncă şi aruncaţi-vă mrejele ca să prindeţi peşte", zice El.
Ce? înghite Simon în sec. Fără îndoială, Isus nu ştie multe despre pescuit. în miezul zilei când este cald, pescarii pescuiesc în ape puţin adânci, nu în ape adânci.
„Stăpâne, toată noaptea ne-am trudit şi n-am prins nimic" izbucneşte el. Ochii lui prind privirea lui Isus. „Dar la cuvântul Tău, voi arunca mrejele." '
163

Pescarii vâslesc la locul unde au fost noaptea trecută şi aruncă mrejele în apă. După câteva minute, încep să tragă în sus mrejele. Simon se aşteaptă să le poată ridica repede, tot atât de goale cum au fost mai înainte.
„Pfui, ce grele sunt!" murmură el surprins.
„Pfui, sunt foarte grele", zice Andrei.
„Repede!" strigă Simon. „Cheamă-1 pe Iacov şi pe Ioan. Avem nevoie de ajutor."
Ce se întâmplă în clipa următoare e ceva de necrezut. Peşti mari, peşti mijlocii, de toate formele, mărimile şi soiurile - iată ce au pescuit pescarii din lac.
Au început ziua fără peşte. Acum, în mod incredibil au scos cea mai mare cantitate de peşte scoasă vreodată.
Plin de uimire, Simon îngenunchează la picioarele lui Isus.
„Pleacă de la mine!" spune el. „Sunt un păcătos."
Isus zâmbeşte. „Nu te teme. Astăzi ai pescuit peşti. De acum vei fi pescar de oameni."
Pare ciudat ce a spus, dar Simon ştie ce înseamnă.
îi cere să fie ucenicul Lui, să înveţe de la El şi să lucreze cu El. Pfui! Simon îşi şterge fruntea. Prima dată pescuirea vieţii lui. Acum cea mai mare hotărâre a vieţii lor.
Până când îşi trag la mal bărcile cei patru prieteni îşi schimbă gândirea. Ei pot vedea că Isus e plin de puterea lui Dumnezeu si-L vor ca stăpân al lor.
„Hei, veniţi şi ne-ajutaţi la peştii aceştia", strigă Simon la oamenii din jur.
Apoi el şi Iacov leagă bărcile, în timp ce Ioan şi Andrei îşi întind mrejele.
„Urmaţi-Mă", zice Isus.
Iar ei pleacă cu El.
164
Subiectul lecţiei
în timpul cât a fost pe pământ, Isus a chemat la El oameni obişnuiţi ca să-L urmeze sau să-I fie ucenici. El cheamă şi astăzi oameni obişnuiţi ca să-L urmeze pe El.
Text biblic
Luca 5:1-11
Informaţii auxiliare
Locul unde se petrece acţiunea este lacul Galileii - un lac mare de treisprezece mile lungime şi şapte mile lăţime. Isus Şi-a început slujirea pe malurile acestui lac. A ales doisprezece bărbaţi ca să-I fie ucenici sau ca să îl urmeze pe El iar această povestire ne spune cum i-a ales pe primii patru. Personajul principal al povestirii este un bărbat cu numele Simon. Mai târziu Isus a schimbat numele lui în Petru, care înseamnă „stâncă".
/
Cântece
în vechime Isus a mers la lacul Galileii M-am hotărât să-L urmez pe Isus Sunt prieten cu Isus Vă voi

face pescari de oameni

165

34. Mâncarea Martei

(povestirea despre Marta)

Marta se scoală în zori. Va avea mult de lucru. I-a invitat pe Isus şi pe ucenici la masă. Asta înseamnă 13 bărbaţi flămânzi - 14, dacă îl includem şi pe fratele ei, Lazăr. în timp ce Marta se spală şi se îmbracă, în mintea ei se conturează o imagine. Ea vede în curte o masă acoperită cu o faţă de masă de un alb imaculat. Masa e plină de mâncare: pâine proaspătă, castroane cu smochine şi măsline, o tocăniţă din carne de capră. Un adevărat ospăţ - totul pregătit pentru Isus.

Marta ştie că, chiar şi cu ajutorul Măriei, sora ei, realizarea în viaţa reală a unui astfel de ospăţ, cere foarte mult lucru. Următoarele câteva minute le petrece schiţând în minte o listă cu treburile care o aşteaptă: să spele: să macine grâu: să coacă pâine: să meargă la piaţă: să pregătească tocăniţa: să pună masa. între timp, Lazăr, fratele ei, pleacă la câmp. „Nu uita că Isus vine la ceai. întoarce-te devreme" îi reaminteşte Marta.

Odată ce Lazăr a plecat, Marta îi spune Măriei ce au în meniu. „Mai bine să ne punem pe treabă", o îndeamnă ea, „altfel nu vom fi gata la timp". Cele două femei îşi suflecă mânecile. Prima dată spală bine faţa de masă din pânză şi o întind la uscat. Apoi iau un săculeţ cu grâu pe care îl macină. în timp ce Măria macină grâul Marta pregăteşte aluatul. Vor avea nevoie de-o grămadă de pâine ca să hrănească atâţia oameni. Cu îndemânare, Marta formează 24 de pâiniţe pe care le pune în cuptorul de piatră ca să se coacă.

De acum soarele e sus pe cer." Să ne apucăm de tocăniţă", zice Marta.

„E foarte cald", zice Măria. „Nu ne-am putea odihni puţin la umbră?"

Marta dă din cap dezaprobator. „Nu se poate. Nu pregătim o tocăniţă obişnuită, nu uita. Este pentru Isus. Vreau s-o pregătim cu un gust special, ceea ce înseamnă că trebuie să adunăm multe ierburi."

Aşa că ele îşi continuă treaba - terminând pe rând diferitele treburi de pe lista ei, cu fiecare treabă terminată ajungând mai aproape de împlinirea visului de a-i pregăti lui Isus şi ucenicilor o masă cu adevărat delicioasă.

Măria are şi ea un vis. Visează că stă la picioarele lui Isus, ascultându-1 cum vorbeşte despre Dumnezeu. E un învăţător atât de minunat - atât de diferit de ceilalţi rabini: ei nu au timp pentru femei, dar Isus răspunde cu plăcere la întrebările ei. El îi înţelege foamea de a învăţa. „Abia aştept să vină Isus", murmură ea, în timp ce pune tocăniţa la fiert. „Am atâtea întrebări să-i pun."

Marta o ascultă doar pe jumătate. „Aşa este. Trebuie să aflăm ce vrea să bea şi dacă preferă măslinele proaspete sau murate." Introduce o lingură în oala de pe foc ca să guste tocăniţa. „Şti, cred c-am mai putea pune nişte ceapă în tocăniţă. Vrei să-mi aduci câteva din legătura de pe acoperiş?"

O clipă mai târziu Măria se întoarce emoţionată.

„Vine! Vine!" strigă ea.

„Cine? Lazăr?"

„Nu, Isus. L-am văzut venind în timp ce eram pe acoperiş. El şi cu ucenicii vin pe stradă în jos."

167

„Dar se pare că vine cu peste o oră mai devreme! Tocăniţa încă nu e fiartă", zice Marta, în timp ce ele

aleargă să deschidă uşa.
„Isus! Ce bine ne pare să te vedem. Intraţi! Intraţi!
Cumva Marta reuşeşte să schiţeze un zâmbet de bun venit.
„Du pe Isus şi pe ucenici în curte să se spele pe picioare şi apoi întoarce-te să mă ajuţi", zice Marta.
„Bine, Marta". Emoţionată, Măria îl urmează pe Isus în curte. Ascultă de prima instrucţiune a sorei sale, dar nici după zece minute nu se întoarce.
„Ce o reţine?" se întreabă ea. „Nu pot mesteca tocăniţa, tăia pâinea şi pune masa singură."
Mai trec cinci minute, fără nici un semn de la Măria. „Unde este fata?" Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, Marta iese din bucătărie ca s-o găsească pe Măria şezând fericită la picioarele lui Isus.
„Aşa va să zică!" Marta trânteşte un castron cu smochine pe masă. Măria nu observă, dar Isus vede şi zâmbeşte.
„Doamne", strigă Marta, „nu-ţi pasă că sora mea m-a lăsat să fac singură toată treaba? Spune-i să vină şi să mă ajute."
De abia a terminat de spus aceste cuvinte că Marta se simte groaznic. închipuiţi-vă că i-a vorbit astfel lui Isus! A visat să fie o gazdă desăvârşită, servind lui Isus şi ucenicilor o masă delicioasă. Iar acum a stricat totul.
Sau nu? Isus nu pare deloc supărat.
„Marto! Marto! pentru multe lucruri te îngrijorezi care nu contează", zice el. „Măria şi-a ales partea cea mai bună. Ea nu va uita niciodată lucrurile despre care îi vorbesc."
El vorbeşte atât de calm că Marta se linişteşte. Lăsând-o pe Măria să vorbească, ea se întoarce în bucătărie şi după puţin timp se descurcă singură. Pune pe masă o mâncare de calitatea întâi iar Isus pare că se bucură de fiecare înghiţitură.
Totuşi, Marta a învăţat o lecţie - care i-a schimbat visul. Acum înţelege că sora ei a făcut alegerea cea mai bună, pentru că a ales să se bucure de părtăşia cu Isus. Aşa că data viitoare când va veni Isus în vizită, ea va pregăti ceva simplu. Astfel va putea să stea mai mult cu el.

Subiectul lecţiei
Isus a învăţat-o pe Marta, importanţa de a petrece timp cu el. Cum ne petrecem noi timpul?
Text biblic
Luca 10:38-42
Informaţii suplimentare
Măria, Marta şi Lazăr locuiau într-un sat numit Betania pe o pantă a Muntelui Măslinilor. într-o cultură în care se cerea ca toată lumea să fie iubitoare de oaspeţi l-au primit cu drag pe Isus şi au devenit buni prieteni... Mai târziu, când Lazăr s-a îmbolnăvit şi a murit, Isus 1-a înviat din morţi. (Vezi Ioan 11:17-45.) în zilele când Isus a fost dat la moarte pe cruce, Măria şi-a arătat dragostea faţă de el turnându-i pe picioare parfum scump şi i le-a şters cu părul ei. (Vezi Ioan 12:1-8.)
Cântece
Stai liniştit şi cunoaşte că eu sunt Dumnezeu Dragă Doamne şi Tată al omenirii întoarce-ţi ochii spre Isus Ce prieten şi ce frate
168
169

35. *E moartă sau nu e moartă?*

(Povestea despre lair)

Ca lider în biserica locală din care face parte, lair trebuie să ia hotărâri importante. Adesea el arată ca omul care ia grijile întregii lumi pe umerii săi. Totuşi este o persoană care întotdeauna îi aduce un zâmbet pe faţă. „M-am întors, Talita", zice el, de îndată ce ajunge acasă după lucru. Fiica lui aleargă de îndată să-1 salute. Fata are doisprezece ani acum, dar lair o alintă şi acum cu numele pe care i 1-a dat când ea a fost mică, Talita sau „mititica". Fetiţa zveltă cu ochii negrii este mândria şi bucuria lui lair. Nu contează cât de obosit vine acasă, vederea ei alungă încruntarea de pe faţa lui.

Apoi într-o zi teribilă, când lair se întoarce acasă şi ca de obicei strigă „Am sosit, Talita", Talita nu vine în întâmpinarea lui. Aceasta e de ajuns ca el să-şi dea seama că ceva nu este în ordine - chiar înainte s-o audă pe soţia lui plângând: „Talita s-a îmbolnăvit. A văzut-o medicul, dar medicamentul nu i-a ajutat."

lair aleargă în camera Talitei. îngenunchează lângă patul ei şi prinde mâna copilului bolnav. „Talita! Talita!" îi atinge faţa uşor. Dar ea nu răspunde. Fata nu mai zâmbeşte. Nu mai vorbeşte. Doar zace în pat, atât de palidă şi nemişcată încât lair simte că în orice clipă fetei i se poate opri respiraţia.

Talita e la un pas de moarte. Disperat, lair prinde mâna ei rece în mâinile lui, încercând să găsească o soluţie. Trebuie să existe o soluţie. Da - brusc îşi aduce aminte de o ştire pe care a auzit-o la lucru. Sare în picioare.

„Unde mergi?" întreabă soţia lui.

„Afară", zice lair. „Am auzit că omul care vindecă, Isus din Nazaret se află prin părţile noastre. Merg să-1 caut."

Fără să-i dea timp soţiei să obiecteze că autorităţile religioase nu sunt de acord cu Isus, lair se îmbracă şi pleacă.

Află că Isus este jos pe malul lacului. în mod obişnuit lair nu este un bărbat care să forţeze lucrurile, dar astăzi, disperat, îşi croieşte drum cu coatele prin mulţime. Deodată faţa lui se întâlneşte cu faţa lui Isus. O privire în ochii învăţătorului îl face să afle tot ce trebuie. El vede înţelepciune... putere... autoritate, şi cade în genunchi. „Fiica mea e pe moarte. Te rog vino la casa mea şi atinge-o ca să se facă bine şi să trăiască", îl roagă el.

O privire de-a lui Isus îi spune şi lui ce trebuie să ştie. La picioarele lui vede un om care are credinţă. Vede un tată devotat care n-a lăsat mândria sau poziţia să-1 împiedice de a veni după ajutor.

Dar înainte ca Isus să poată părăsi mulţimea, apar nişte vecini de ai lui lair. „Nu mai are rost să-1 aduci pe învăţător la casa ta" zic ei trişti. „S-a isprăvit. Fata ta e moartă."

Moartă. lair îşi îngroapă faţa în palme. Apoi simte că cineva îl prinde de umăr. Aude o voce - vocea lui Isus - zicând: „Nu te îngrijora. Ai încredere în mine." Deci aşa face lair. încă o dată, acţionează prin credinţă. El nu aleargă acasă cu vecinii lui ci îl aşteaptă pe Isus cu speranţă în ciuda faptului că nu este

speranţă...
în final când ajung acasă, acolo aud gălăgie. E obiceiul ca în cazul când moare cineva, prietenii, rudele şi chiar oameni
171
necunoscuţi să vină şi să bocească. Iair găseşte camera de zi plină cu bocitori. Imediat un grup se adună în jurul lui bocindu-se astfel: „A fost o fetiţă atât de drăgălaşă", şi „probabil ai inima zdrobită". înainte ca Iair să poată răspunde, începe să vorbească Isus: „Pentru ce faceţi atâta zarvă? Copilul nu a murit ci doarme", zice el.
Doarme! Nimeni nu crede într-o minune. Unii râd bătându-şi joc de el iar ceilalţi continuă să o jelească pe fată.
Isus schimbă câteva cuvinte cu cei trei ucenici pe care i-a adus cu el. In clipa următoare, îi scot pe bocitori afară.
în sfârşit în casă e linişte.
„Acum du-mă la fiica ta", zice Isus.
Uluit, Iair le arată calea spre fetiţa cu păr negru ce zace în pat. „Ea nu a murit, doarme", continuă să spună în gând. Totuşi, vederea fiicei iubite, zăcând ca o statuie de marmură, îl face să suspine. Ea arată ca moartă. Dar Isus a spus că nu e. Atunci, e moartă sau nu e moartă? Tăcut, Iair se trage în spate iar Isus se apropie de pat. Cu blândeţe, se apleacă asupra copilului nemişcat. „Fetiţo, scoală-te, îţi zic!" spune el.
Iair rămâne uimit. E ca şi când porunca liniştită a lui Isus ar fi zdrobit liniştea morţii. Iair simte acest lucru. O tresărire... un tremur... o uşurare fericită. Apoi în faţa ochilor lui, Talita se mişcă. Obrajii ei îşi recapătă culoarea rozie. Se ridică în pat, o clipă mai târziu coboară din pat şi stă în picioare. Apoi ea umblă prin cameră.
„Ura! Trăieşte!" strigă ucenicii.
Vindecarea fetei este în mod clar o minune extraordinară. La fel de clar, totuşi, Isus nu vrea să se facă zarvă pe acest caz de vindecare. „Vă rog să nu spuneţi la nimeni ce s-a întâmplat", îi spune el lui Iair. „Fata ta acum e bine. Singurul lucru pe care tu trebuie să-1 faci, este să-i dai să mănânce bine." Cu aceste cuvinte, el şi ucenicii se strecoară afară din casă.
Iair şi soţia lui sunt lăsaţi să se poarte ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Iair chiar pretinde că e îngrijorat pentru munca lui. Dar, Talita îşi dă seama că s-a întâmplat ceva foarte ciudat.
„Cine a fost omul acela, tată?" întreabă ea în timp ce mănâncă cu poftă din tocăniţă.
Pentru o clipă, Iair nu ştie ce să răspundă. în adâncul inimii el ştie că Isus este Mesia. Dar cum să explice acest lucru fiicei lui?
Văzând că tatăl ei nu-i răspunde îi vine în ajutor.
„îmi place de El", zâmbeşte ea. „îmi aminteşte de Dumnezeu."
Iar Iair nu mai are ce adăuga.

Subiectul lecţiei

Când a fost pe pământ, Isus a vindecat pe oameni. Puterea Lui de a vindeca mai lucrează şi azi în lume.

Text biblic

Marcu 5:21-43

Informaţii auxiliare

Iair a fost o persoană importantă - un lider sau conducător al sinagogii evreilor. Era administratorul clădirii, supraveghea închinarea, se ocupa de şcoală în timpul săptămânii şi căuta rabini care să-i înveţe în ziua de Sabat. Pe vremea aceea, mulţi din oamenii religioşi - fariseii - îl suspectau pe Isus, nu aveau încredere în el. Dar Iair nu s-a temut de ce vor spune ceilalţi oameni când a mers să ceară ajutorul lui Isus.

Cântece

Mergi şi spune pe munţi
Mâinile lui Isus au fost mâini iubitoare, făcând tuturor bine
Petru şi Ioan au mers să se roage
172
173

36. Transformarea

(Povestirea despre Zacheu)

Faceţi cunoştinţă cu Zacheu - un băiat cu ochii jucăuşi. El este elev la şcoala din sinagogă şi tocmai a luat o hotărâre. A hotărât să devină vameş pentru romani. El ştie că ceilalţi evrei îl vor considera trădător. Dar ce are de pierdut?

El nu are nici un prieten, oricum. Iar vameşii pot face mulţi bani punându-i pe oameni să plătească mai multă vamă decât datorează în realitate.

întâlniţi-vă cu Zacheu - după cincisprezece ani - un bărbat scund cu ochi împietriţi. Este vameşul şef din regiunea Ierihonului. El este în acelaşi timp cel mai escroc şi mai antipatic bărbat din oraş. Are o casă mare cu curte umbroasă, duşumele de marmură, mobile scumpe şi o baie cu piscină, dar niciodată nu-1 vizitează nimeni. Nici un evreu cumsecade nu vrea să aibă de-a face cu el. Localnicii numesc casa lui Zacheu „gaura de şobolan" iar pe el îl numesc „şobolanul".

într-o zi, când Zacheu se întoarce de la o întâlnire cu stăpânii romani, vede o mulţime de oameni adunaţi în stradă. Ei îl aşteaptă pe Isus. Renumitul învăţător şi cel ce face minuni e aşteptat să treacă foarte curând prin Ierihon.

Zacheu n-are de ce să se grăbească acasă. Acolo îl aşteaptă singurătatea, gânduri despre modul cum să înşele data viitoare şi o baie. Aşa că se hotărăşte să vadă cum arată Isus. însă, sunt câteva probleme. Fiind mic de statură, nu-1 va putea vedea din spatele mulţimii şi fiind urât de către oameni ştie că aceştia ar fi fericiţi să-1 calce în picioare dacă încearcă să se strecoare în faţă.

Dar Zacheu găseşte soluţia. Un dud înalt, umbros. Repede îşi aranjează tunica în aşa fel încât să nu-1 deranjeze şi începe să urce în pom. în timp ce urcă îi vin în minte amintiri din copilărie. îşi aminteşte acum că băiat fiind, de teama de a nu fi ales într-o echipă de către colegii lui, s-a suit într-un pom.

„Isus! Isus! Isus!" Strigătul mulţimii îl readuce la realitate. Zacheu se uită în jos din pom şi vede că Isus sosise. înălţimea este întotdeauna primul lucru pe care Zacheu îl observă la cineva. Isus nu este înalt, observă el, dar arată atât de plin de viaţă şi energie încât pare mai înalt ca toţi cei de acolo. Peste tot în jurul lui oamenii încearcă să-i atragă atenţia. Isus înaintează, apropiindu-se tot mai mult de pom. Apoi dintr-o dată se opreşte exact sub pom.

„Hei, Zacheu!" strigă el. Zacheu scoate capul printre ramurile pomului.

„Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta", zice Isus.

Ce! Oare visează? Vameşul clipeşte, se ciupeşte pe faţă dar Isus tot acolo stă, aşteptând răspunsul lui.

„Să stai la casa mea! Desigur! Poţi face o baie dacă vrei!" Omuleţul sare jos din pom cu bucurie.

întâlniţi-1 pe Zacheu, după două ore - un bărbat mic cu ochi strălucitori. Dintre toţi evreii din Ierihon, Zacheu a fost ales. L-a primit cu bucurie în casa lui. Au mâncat împreună au stat de vorbă. Isus a râs la glumele lui Zacheu şi i-a spus şi El câteva.

între timp evreii din oraş bombăneau: „Isus a înnebunit. Oare nu ştie că omul acesta este un hoţ - cel mai mare mic şobolan vameş care a trăit vreodată?"

Dar când Isus priveşte la Zacheu, el nu vede un şobolan. El vede un om nenorocit, o fiinţă omenească cu defecte care doreşte o transformare în bine.
O seară împreună - doar atâta e necesar.
Isus şede cu Zacheu şi-i spune cum se poate schimba viaţa lui.
„Să se schimbe." încet, g'ândindu-se, Zacheu repetă acest cuvânt în mintea lui. „Să se schimbe... să se schimbe..." Da, este adevărat. Datorită lui Isus, el poate să se schimbe. De fapt el de acum e un om schimbat. Brusc, se ridică în picioare. „Aici şi acum dau jumătate din ce am, săracilor", strigă el. „Iar dacă am înşelat pe cineva, voi da înapoi de patru ori cât am luat."
întâlniţi-1 pe Zacheu, cu două luni mai târziu - un bărbat zâmbitor cu o inimă mare. Da, într-adevăr! Acesta este noul Zacheu - transformat de către Isus - un copil adevărat al lui Dumnezeu.
în ochii lor, evreii care adunau asemenea taxe erau consideraţi cei mai josnici oameni.

Cântece

Eram pierdut dar Isus m-a găsit Nimeni nu-1 iubea pe Zacheu Mântuirea e găsită

Subiectul lecţiei

Viaţa lui Zacheu a fost transformată prin întâlnirea lui cu Isus. Isus mai transformă şi azi vieţile oamenilor.

Text biblic

Luca 19:1-9

Informaţii suplimentare

Pe vremea lui Isus ţinutul Palestinei făcea parte din marele Imperiu Roman. Ca să-şi poată finanţa armata şi clădirile, romanii forţau popoarele supuse de către ei să plătească taxe sau biruri grele. Iudeii, mai ales, urau plătirea acestor taxe, deoarece banii adunaţi sprijineau un sistem în care oamenii se închinau la idoli păgâni.

3 7. Şocul lui Nadab

(Povestirea despre fariseu)

Aceasta este o povestire despre un bărbat îmbrăcat în haine cu falduri şi cu o cutie legată pe frunte. Cutia conţine cuvintele Scripturii scrise pe o bucată mică de pergament şi spune lumii că bărbatul este fariseu.
Acest fariseu (îl vom numi Nadab) ştie tot ce trebuie să ştie despre ţinerea Legii lui Dumnezeu. „Sunt 613 porunci iar evreii cumsecade trebuie să le ţină pe toate dacă vor să fie plăcuţi lui Dumnezeu", zice el. Desigur, Nadab cunoaşte aceste 613 porunci pe de rost. înţelege în mod exact ce înseamnă ele şi se supune lor literă cu literă. Niciodată nu lucrează în ziua de Sabat. întotdeauna se spală pe mâini şi pe braţe în mod corect înainte de a servi masa şi dă zeciuială din tot ce are - chiar şi din ierburile grădinii. Reguli.. .reguli... reguli: doar regulile îl interesează pe Nadab. Crede că şi pe Dumnezeu îl interesează numai regulile. Are obiceiul de a-şi lega pe frunte cutiuţa cu porunci, sperând că cei ce încalcă vreuna din porunci se vor simţi prost.
într-o zi reuşeşte să facă chiar pe un frate fariseu să se simtă prost. S-a întâmplat la o adunare din Ierusalim. Având cutiuţa acuzatoare pe frunte, Nadab aduce în discuţie pe Isus din Nazaret. „Oameni

din toată ţara se adună în jurul lui Isus din Nazaret", spune el nervos. „Iar noi stăm şi nu facem nimic."
La aceste cuvinte, fratele fariseului se simte vinovat. Desigur îl ştiu şi ei pe Isus din Nazaret. De luni de zile raporturile cu faptele lui din Galilea ajung la Ierusalim - raporturi despre vindecări, minuni, vieţi schimbate. Unii oameni chiar susţin că el e Mesia.
„Nu putem lăsa ca tot mai mulţi oameni să urmeze pe cineva care nu ţine poruncile", strigă Nadab. „Ştiţi că a mers şi a vindecat oameni în ziua de Sabat."
Vai! Vai! Vai! Se încruntă fariseii. Legea lor permite ţăranilor să-şi salveze animalele în ziua de Sabat dar nu permite vindecarea. Nici vorbă.
„Nadab are dreptate. Trebuie să facem ceva. Ce ar fi să trimitem o delegaţie în Galilea care să vadă ce se petrece acolo?" spune cineva.
„De acord" încuviinţează cu toţii.
„Mulţumesc", zice Nadab şi se loveşte pe frunte. „Vă propun ca mâine să pornim spre Galilea."
Aşa că, ziua următoare Nadab împreună cu alţi colegi pleacă din Ierusalim spre Galilea. în călătoria lor, fariseii vorbesc celor cu care se întâlnesc pe drum sau pe la hanuri despre ţinerea Legii. O singură dată rămâne Nadab tăcut, când trec pe lângă o clădire şubredă, dărăpănată.
„Nu e asta casa părinţilor tăi?" îl întreabă unul din colegi.
Ei ştiu că este dar Nadab nu recunoaşte. E un subiect pe care nu vrea să-I discute. Sunt trei luni bune de când nu i-a mai văzut pe părinţii lui. Când i-a văzut ultima oară, acoperişul casei avea nevoie de reparaţii deoarece când ploua apa se scurgea înăuntru. Nadab nu le-a oferit bani pentru reparaţii. în schimb le-a ţinut o prelegere despre legea care permitea evreilor să nu-şi ajute părinţii dacă dădeau bani suplimentari pentru casa lui Dumnezeu.
179
Nadab ştie că el a ţinut acea lege. Dar nu doreşte să dea explicaţii colegilor farisei. Aşa că trec grăbiţi pe lângă casa părinţilor lui, ca şi când ei nici nu ar exista.
în final grupul ajunge în Galilea. Acolo îl găsesc pe Isus, învăţându-i pe oameni lângă lac. Ucenicii au făcut un foc ca să gătească. Fumul se ridică în sus. E o imagine de pace. Totuşi în câteva secunde Nadab e şocat până în măduva oaselor. Chiar în faţa ochilor lui ucenicii iau peşte dintr-o farfurie, cu mâna. Lucrul care i-a şocat e acela că aceştia nu-şi spală mai întâi mâinile şi picioarele. „Priviţi! Vedeţi şi voi ce văd eu?" explodează el. „Isus lasă pe ucenici să mănânce fără să se spele."
„E groaznic!" Ceilalţi farisei sunt şi ei şocaţi. Spălarea înainte de masă e ceva ce se cere de la fiecare evreu cumsecade. Dacă n-o fac, cred fariseii, mâncarea poate să-i contamineze şi să-i facă necuraţi din punct de vedere spiritual.
Ca nişte şerpi veninoşi, Nadab şi colegii lui se strâng în jurul lui Isus. „De ce laşi pe ucenici să mănânce fără să se spele?" şuieră ei. în clipa următoare, totuşi, Isus aduce o altă întorsătură discuţiei. El în mod clar nu vede nimic rău în comportamentul ucenicilor. Dar vede mult rău în inima acuzatorilor lui. Isus priveşte la Nadab şi vede un om mândru şi egoist, care ştie multe despre religie dar aproape nimic despre Dumnezeu. „Tu nesocoteşti poruncile lui Dumnezeu ca să poţi urma propriile tale învăţături", zice el. „De exemplu, Dumnezeu zice: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta", dar voi veniţi cu o lege care nu permite copiilor să-şi ajute părinţii. Acest egoism vă face necuraţi - nu spălarea înainte de mese."
Inutil să mai spunem, toată lumea se simte jignită, iar Nadab e cel mai jignit dinte toţi. De fapt e atât de mânios încât porneşte de îndată înapoi la Ierusalim împreună cu fariseii. Acolo vor ţine o adunare de urgenţă.
„Am găsit motivul de bază care să arate că Isus încalcă legile noastre", începe unul din farisei.
„E periculos - foarte periculos."E de acord celălalt.
„Deci, ce să facem?" întreabă cel de al treilea fariseu.
Nadab se loveşte pe frunte. Aceasta era clipa pe care o aştepta. Pentru Nadab, Isus este ca un firicel de praf în ochi - o pietricică
180
ce-i răneşte mândria, o pietricică urâcioasă. „E clar", spune el. „Trebuie să scăpăm de El. Trebuie să scăpăm de el repede."

Subiectul lecţiei

Unii oameni cred că a fi creştin înseamnă să ţii o grămadă de reguli şi dispoziţii. Dar Isus ne-a învăţat că singura lege pe care trebuie s-o urmăm este legea dragostei.

Text biblic

Marcu 7:1-13

Informaţii suplimentare

Fariseii erau o sectă religioasă strictă care ţineau cu severitate Legea lui Dumnezeu şi care adăugau multe alte legi ca să fie siguri că oamenii nu o încalcă. Pe vremea lui Isus erau în jur de 6000 de farisei iar majoritatea lor se opuneau învăţăturii lui. Fiecare fariseu purta pe frunte o cutiuţă numită filacterie, conţinând patru bucăţele de pergament cu cuvinte din Scriptură. O altă filacterie, conţinând un pergament era legată pe braţul stâng.

Cântece

Aba Tată
Tată Dumnezeu mă întreb
Cântare simplă
181

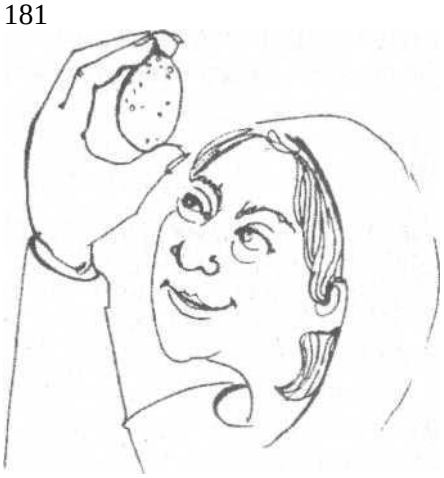

38. Comoara ascunsă

(Povestea despre văduvă)

într-o zi o văduvă sărmană are o surpriză minunată. Ea locuia într-o casă cu o singură cameră pe care o împărţea cu găinile ei. Acestea i-au făcut trei ouă. Trei ouă! Văduvei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Un ou este o binecuvântare: Două ouă sunt o binecuvântare mare: dar trei ouă! Se simte atât de binecuvântată, încât îi vine în minte un plan deosebit.

Prima dată fierbe un ou pentru micul dejun. De obicei nu mănâncă dimineaţa, dar are în planul ei o călătorie şi nu vrea să aibă ameţeli pe drum. Apoi ia celelalte două ouă în buzunar şi le duce cu atenţie la vecina ei.

Cioc, cioc, cioc - bate ea la uşă. Vecina îi deschide.

„Oh, tu eşti", zice ea cu glasul nu prea încântat de vederea ei.

„Ce vrei?"

„N-ai vrea să cumperi ouăle mele?" întreabă văduva.

„Nu vreau." Răspunde vecina cu o voce neliniştită. De obicei o asemenea privire o face să plece dar azi ea rămâne pe loc.

„Sunt calde încă", insistă ea, „şi proaspete ca rouă dimineţii."

„Bine, atunci le iau." Vecina ia ouăle şi dă văduvei doi bănuţi. Aceştia nu valorează prea mult dar văduva este încântată. Totul merge bine în planul ei.

Partea a doua a planului ei este lungă şi obositoare. Trebuie să călătorească pe jos din satul ei până la Templul din Ierusalim. Şoseaua este aglomerată deoarece mulţi alţi oameni se îndreaptă spre oraş ca să sărbătorească Pastele. Până la urmă văduva ajunge la Templu.

Acolo se opreşte pentru o clipă, covârşită de mirare şi uimire. Ce clădire măreaţă! Văduva nu a văzut niciodată o asemenea splendoare. Simţindu-se mică cât o furnică, urmează mulţimea pe trepte în sus şi intră într-o curte numită curtea femeilor.

Acesta este locul unde se ţin cutiile cu colecte ale Templului. Văduva priveşte înjur. Cuprinsă de emoţie, priveşte la şirul de lăzi mari care stau pe lângă ziduri. Planul ei e aproape împlinit. Azi, odată în viaţă are şi ea bani şi a ajuns la locul din Templu unde poate da banii lui Dumnezeu.

în timp ce scoate cu stângăcie bănuţii preţioşi, un negustor în haine strălucitoare trece pe lângă ea. Văduva îl priveşte cum se îndreaptă spre una din lăzi şi aruncă în ea un săculeţ plin cu bănuţi. Cline...

cline... cline. Bănuţii scot un sunet de clopoţel în timp ce cad în ladă. Femeia se minunează. Niciodată nu s-a gândit că cineva poate da lui Dumnezeu o asemenea comoară. Apoi îşi dă seama de adevărul groaznic. Toţi oamenii din jurul ei sunt bogaţi şi bine îmbrăcaţi. Cu toţii aruncă în ladă aur şi argint, nu bănuţi de bronz ca ai ei.
Pentru o clipă îi vine să fugă de acolo. „N-ar trebui să fiu aici", se gândeşte ea. „Eu nu mă pot compara cu ei." Totuşi în adâncul inimii ea ştie că nu trebuie să-i lase pe oameni s-o împiedice în îndeplinirea planului ei. Poate că în faţa acelor oameni bogaţi cei doi bănuţi nu au valoare, dar a promis lui Dumnezeu aceşti bănuţi, încercând să atragă asupra sa cât mai puţină atenţie, văduva se apropie de una din lăzi. Cline, cline, lasă ea bănuţii să cadă în ladă, sperând că nu va observa nimeni că bănuţii ei nu sunt de aur sau de argint.

Dar cineva o vede.
Isus Se află la Templu în acea zi. A venit la Ierusalim cu ucenicii pentru sărbătoarea Paştelui. El stătea acolo şi privea. Iar acum darul văduvei îl face să zâmbească cu încântare. Merge înainte şi o opreşte înainte ca ea să poată dispărea în mulţime.
„Stai o clipă", zice el.
Apoi îi cheamă pe ucenici şi spune nişte cuvinte pe care văduva şi le va aminti tot restul vieţii ei, fiind pentru ea o adevărată comoară. „Am văzut mulţi oameni bogaţi dându-şi darurile", zice Isus. „Dar această văduvă sărmană a pus mai mult ca oricare altul. Toţi ceilalţi au dat din surplusul lor, dar ea a dat tot ce a avut."
Subiectul lecţiei
Lumea gândeşte bine despre oamenii puternici, bogaţi şi renumiţi. Dar Dumnezeu gândeşte bine despre oamenii care fac sacrificii pentru El.
Text biblic
Luca 21:1-4
Informaţii suplimentare
Cei doi bănuţi pe care i-a dat văduva au fost probabil bănuţi greceşti numiţi lepta. O drahmă de argint valora 128 de lepta. O drahmă era echivalentul în valoare al unui dinar roman, plata pe o zi a unui muncitor.
Cântece
Fii îndrăzneţ şi tare Doamne, te iubesc eu oare? Doamne am nevoie de puterea Ta

<& X

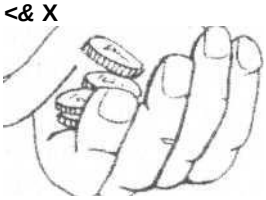

39. Cefei de rege spală picioarele?

(Povestirea despre Iuda)

Ca unul dintre cei doisprezece ucenici, Iuda 1-a urmat cu credincioşie pe Isus, în cea mai mare parte a celor trei ani. De fapt el a fost vistierul sau casierul grupului. Nu este el cel mai cinstit casier, asta trebuie s-o recunoaştem. Din timp în timp, Iuda şi-a însuşit din banii adunaţi, dar consideră acest lucru o răsplată mică pentru credincioşia lui - o gustare din MAREA răsplată pe care o vor primi când Isus va fi încoronat.
Iuda aşteaptă cu nerăbdare această răsplată. De aceea se simte atât de entuziasmat când Isus se hotărăşte să meargă în mod deschis la Ierusalim, la începutul Paştelui, călare pe o măgăriţă. El nu merge călare pe un cal alb de luptă cum ar fi ales Iuda, dar intrarea lui în Ierusalim este totuşi triumfală. Oamenii se adună cu miile ovaţionându-1, aruncându-i haine pe drum şi ramuri înfrunzite.
„Asta este!" se bucură Iuda. „Tot ce trebuie Isus să facă e o minune cu adevărat mare iar atunci tot oraşul va fi la picioarele lui."
Doar că Isus nu face o minune mare. Ci în drumul lui devine posomorât şi trist.
„Hei! Asta nu e drept", murmură Iuda. „Această clipă trebuie să fie marea noastră ocazie. Noi, ucenicii, am lăsat în urmă totul. Isus ar trebui să dovedească faptul că noi am sprijinit un învingător."

Dar Isus nu pare pregătit pentru a dovedi ceva. Din contră, atitudinea lui ciudată, tristă continuă iar Iuda se simte tot mai mult dezamăgit. Este supărător - foarte supărător. Cel mai supărător este faptul că Isus continuă să vorbească despre moarte. Desigur, Iuda ştie că autorităţile religioase îl urăsc pe Isus şi vor să-i ia viaţa Dar mai ştie că Isus are în degetul mic mai multă putere decât toţi preoţii şi fariseii la un loc. în plus, el are mulţimile de partea lui. O minune publică cu adevărat mare - doar atât ar fi necesar ca să închidă definitiv gura duşmanului.
Totuşi, pentru un anumit motiv, Isus nu face nimic. „Trebuie împins de la spate, de asta are nevoie", gândeşte Iuda despre Isus. „Trebuie convins să ocupe tronul."
Aşa că, două zile înainte de Paşte, Iuda dispare din mijlocul ucenicilor. Dispare şi merge să viziteze pe câţiva preoţi de seamă. „Ştiu că îl urâţi pe Isus din Nazaret şi vreţi să scăpaţi de el", zice Iuda. „Ce-mi daţi ca să vi-1 vând?"
Marii preoţi privesc unii la alţii. Ceva din modul direct în care vorbeşte Iuda cu ei le spune că e vorba de o afacere. Aşa că îi prezintă oferta. Treizeci de bani de argint. „Ne conduci la Isus când mulţimea nu e cu el şi atunci banii sunt ai tăi", zic ei.
„Batem palma", zice Iuda şi pleacă.
Mai trece o zi. E seara dinaintea Paştelui iar Iuda încă nu s-a hotărât cu totul dacă să-şi ducă la îndeplinire hotărârea, sau nu. în seara aceea Isus îl duce împreună cu ceilalţi ucenici în camera de sus. Acolo insistă să le spele tuturor picioarele, făcând ce fac de obicei sclavii. Ajunge la Iuda. „Eu mă gândeam că urmez un erou", murmură el. „Ce fel de rege spală picioarele?"

Curând după aceea el părăseşte casa. Merge la Templu, direct la marii preoţi.
„în afara oraşului este o livadă cu măslini, numită Ghetsemani", spune el preoţilor. „în seara aceasta Isus va fi acolo. Va fi singur, fără ucenici. Când eu îl voi saluta cu un sărut, spune-ţi gărzilor să-1 prindă."
Vestea complotului se răspândeşte repede printre duşmanii lui Isus, Peste câteva ore Iuda se află în fruntea unei mici armate de gărzi, conducători religioşi şi soldaţi romani. Nu-i e deloc ruşine să conducă acea gloată prin grădină. Nici atunci nu-i e ruşine când merge la Isus şi-1 salută cu o sărutare. în acel moment scurt, îl priveşte în ochi pe Isus şi gândeşte: „Dă-i drumul, Isus. Arată-le ce putere ai!"
Sărmanul Iuda! Pentru el puterea înseamnă minuni... bani... influenţă... popularitate... mărire... Habar n-are de puterea lui Dumnezeu - puterea dragostei lipsite de egoism. Aşa că-1 sărută pe Isus - şi de aici nu mai e drum de întoarcere. Gărzile vin în faţă. Are loc o mică încăierare. Unul din ucenici taie urechea unui slujitor dar Isus i-o vindecă de îndată. îi spune lui Petru să-şi pună sabia la loc. „Nu ştii că i-aş putea cere Tatălui să-mi pună la dispoziţie douăsprezece legiuni de îngeri", întreabă el calm. Dar dacă i-aş cere, nu s-ar împlini ce spune Scriptura.
„Ce!" exclamă Iuda. Cu siguranţă stăpânul lui nu se va lăsa arestat. Nu! Nu! Nu poate face asta. Nu trebuie. Totuşi iată-1 că stă liniştit în timp ce gărzile îi leagă mâinile la spate cu o frânghie. „Ura! Ura! Omorâţi-1!" strigă mulţimea.
Acum e momentul când Iuda e cuprins de ruşine - un val de ruşine atât de puternic încât îl goneşte din grădină. El nu a vrut ca să se întâmple aşa ceva. Dar nu contează. El e vinovatul. Datorită lui, Regele dragostei este tratat ca un criminal. Pentru treizeci de bani de argint, Iuda 1-a trădat pe Domnul lui.

Subiectul lecţiei
Isus şi-a folosit întotdeauna puterea într-un mod lipsit de egoism, pentru binele altor oameni. El cheamă pe ucenici ca şi ei să slujească la fel, pe cei din jur, cu o atitudine lipsită de egoism.
Text biblic
Matei 21:1-11, Matei 26:1-56
Informaţii suplimentare
Pastele era una din cele mai importante sărbători evreieşti. Se ţinea în luna Nisan a calendarului evreiesc (cam pe la începutul lunii Aprilie). în noaptea aceea fiecare familie sacrifica un miel în amintirea primului Paşte când evreii au ieşit din Egipt, când îngerul morţii a trecut peste casele evreilor care aveau sângele stropit pe uşile lor (vezi Exodul 11-12). Pastele se ţinea întotdeauna în casă, dar pe vremea Noului Testament evreii mergeau la Ierusalim cu ocazia acestei sărbători. Vizitatorii adesea închiriau camere unde puteau mânca mielul de Paşte împreună cu familiile lor.
Cântece
Osana, Osana, Osana

Vrem să-1 vedem pe Isus înălţat

40. Ziua execuţiei

(Povestirea despre sutaş)

E Vineri. Ziua execuţiei. Pilat din Pont, guvernatorul roman a dat ordin ca Isus Nazarineanul să fie răstignit. Sutaşul responsabil cu execuţia zâmbeşte în timp ce-şi pune armura. Se gândeşte că Isus, care poate nici nu e duşmanul Romei, va fi executat împreună cu doi tâlhari. Nu i se pare drept.

La răsăritul soarelui, sutaşul porunceşte oamenilor să aşeze cele trei cruci - una pentru fiecare criminal - pe vârful unui munte care are forma unei căpăţâni. Locul se numeşte Golgota. Sutaşul pare stingher în timp ce cercetează locul înverzit de pe acest munte. Nu aşteaptă această execuţie. Nu-1 deranjează faptul că pune la moarte pe oameni, dar execuţia de azi poate crea neplăceri. în definitiv, Isus este o figură bine cunoscută, iar când persoane bine cunoscute sunt răstignite, mulţimile pot scăpa de sub control.

întors în cetate, sutaşul se pregăteşte să escorteze prizonierii la locul execuţiei - aici întâmpină prima lui problemă. El trebuie să treacă cu prizonierii care îşi duc crucea pe străzile cetăţii. Dar

188

Isus fusese deja torturat şi bătut în acea dimineaţă. Chiar şi pentru un soldat cu inima de piatră, apariţia lui Isus este şocantă. Părul îi e plin de sânge... buzele umflate. Nu e în stare să-şi ducă crucea aceea grea. Sutaşul se întreabă cum va putea duce Isus crucea până sus la Golgota?

Mai mult ca sigur, la jumătatea drumului spre Golgota, Isus cade şi nu se mai poate ridica.

Ca să se poată continua drumul, sutaşul strigă la un trecător. „Hei, tu! Cum te cheamă?

„Simon - Simon din Cirena."

„Ei, Simone, avem aici un prizonier care e prea slăbit ca să-şi mai poată duce crucea. Avem nevoie de tine ca s-o porţi tu în locul lui."

Mulţumită acestei idei de moment, sutaşul poate să ajungă cu ei la locul execuţiei la ora nouă dimineaţa. Următorul pas e acela de a-i pironi pe cruce. Cu cât se împotrivea mai mult cu atât era suferinţa mai mare. Astăzi totuşi, soldaţii termină această treabă murdară într-un timp record. Isus e pus pe crucea din mijloc, având de o parte şi de alta a crucii lui, crucile celor doi tâlhari. Cei doi tâlhari se zbat şi blestemă în timp ce sunt pironiţi, dar Isus nu se împotriveşte. El nici măcar nu se vaită când aceştia îi ridică crucea şi-i bat ultimul cui în picioare.

Până aici totul a mers bine. Totuşi sutaşul mai are probleme. Aşa cum s-a temut, mulţimea poate provoca probleme. Evreilor religioşi nu le place semnul pus la căpătâiul lui Isus. „Acesta este Isus - regele evreilor" scrie pe semn. Desigur, sutaşul poate vedea că nu vrea nimeni să se gândească la acel bărbat slab, fără putere, ca fiind regele lor. Dar ordinele sunt ordine. Nu poate schimba cuvintele fără permisiunea superiorilor lui.

Aşa că semnul rămâne acolo, alimentând ura evreilor. Ei continuă să-şi arate dispreţul faţă de Isus. îl insultă, îl batjocoresc, îl ironizează. Iar ura lor este molipsitoare. Li se alătură soldaţii, trecătorii şi chiar cei doi tâlhari.

„Salvează-te! Dacă eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, dă-te jos de pe cruce", strigă la el trecătorii.

„Un rege! A salvat pe alţii

190

şi nu se poate salva pe sine", râd şi-1 batjocoresc conducătorii religioşi.

Isus nu le răspunde.
încetul cu încetul trece dimineaţa iar sutaşul îl aude vorbind numai de două ori. O dată se roagă: „Tată iartă-i că nu ştiu ce fac." Apoi mai târziu, roagă pe ucenicii care se aflau lângă cruce, să se îngrijească de mama lui.
în ciuda faptului că e sutaş, acesta rămâne impresionat. Dacă Isus s-ar fi văitat sau ar fi blestemat, l-ar fi putut ignora. Dar în tăcerea lui se află puterea adevărată. „Nu eu sunt cel care se stăpâneşte, ci el." Acesta este gândul care trece prin mintea sutaşului. încearcă să-1 uite... dar mereu revine.
Şi atunci, brusc, unul dintre tâlhari are o schimbare a inimii. „Doamne, adu-ţi aminte de mine când vei veni în împărăţia Ta", strigă el. Şi pentru a treia oară, sutaşul aude cuvintele de dragoste de pe buzele umflate ale lui Isus: „Azi vei fi cu mine în rai."
De acum e amiaza. Soarele ar trebui să strălucească pe cerul albastru senin. Dar acum lumina lui scade. Sutaşul priveşte în sus şi vede că totul începe să se întunece. Locul rămâne în umbră şi se face rece. Sutaşul tremură. Anii de antrenament fac ca el să rămână calm pe dinafară. Pe dinăuntru însă se simte nenorocit. îi e ruşine de munca ce o face. îi e ruşine de el însuşi. Ordinele sunt ordine, dar această execuţie e cu totul greşită. Oricine poate vedea că Isus nu e criminal. „E un om bun", zice în sinea lui sutaşul. „Un om foarte bun. Nu merită să fie răstignit."
Şi are dreptate. Isus nu merită să moară-şi în nici un caz o astfel de moarte. Sutaşul ştie asta. îngerii ştiu asta. însuşi diavolul ştie. Isus nu merită moartea pentru că a trăit fiecare moment fiecare zi, în ascultare iubitoare de Dumnezeu. El moare totuşi astfel pentru că e singurul care poate salva păcătoşii... singurul care poate lua pedeapsa lor şi care poate muri în locul lor. Aşa că, acum, pe cruce se luptă - rugându-se pentru lumea pentru care îşi dă viaţa, ca s-o salveze. Orele care vin vor fi cele mai lungi, mai grele şi pline de singurătate pe care le-a îndurat vreodată cineva. Totuşi Isus o face de bunăvoie...
Pentru încă trei ore atârnă acolo.
191
Apoi, în final, scoate un strigăt. Pământul se cutremură. Sunt clipe de panică şi confuzie. „A murit", strigă cineva.
A murit. La poala crucii, sutaşul tremură de uimire şi frică. Nu înţelege ce s-a întâmplat. Nu poate înţelege efectul măreţ al morţii Mântuitorului. Dar a văzut cum a murit Isus şi ştie, fără îndoială, că acesta n-a fost un om obişnuit. „Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu", zice el.

Subiectul lecţiei

Când Isus a murit pe cruce, El a luat asupra lui pedeapsa pentru păcatul întregii omeniri.

Text biblic

Matei 27:32-54, Isaia 53:1-8

Informaţii suplimentare

Răstignirea a fost o formă romană de pedepsire. Era deosebit de crudă deoarece criminalii se chinuiau mai multe zile înainte de a muri. în Ierusalim, marele preot şi consiliul evreiesc, numit „Sinedriu" se ocupa de treburile locale, dar n-aveau puterea de a ordona răstignirea - doar guvernatorul roman avea această putere. Din această cauză au mers autorităţile evreieşti la Pilat din Pont şi l-au convins să-1 dea la moarte pe Isus. Un sutaş era un soldat roman care avea în subordine o sută de bărbaţi.

Cântece

Dragostea lui Isus e minunată Mulţumesc pentru cruce Ţi-ai pus deoparte maiestatea
192

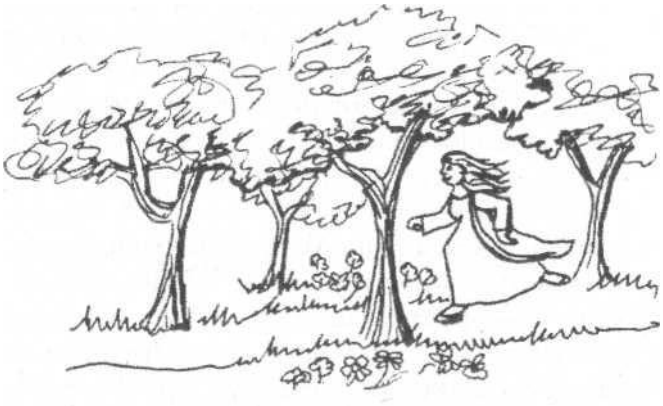

41. De ce-Ce- Cum - Unde?

(Povestirea despre Măria Magdalena)

Isus e mort. Măria Magdalena 1-a privit murind. Ea a fost una din micul grup de femei care s-au adunat lângă cruce. Tot ea 1-a auzit strigând: „S-a isprăvit!" Ea a simţit întregul pământ cutremurându-se sub picioarele ei. în faţa ochilor ei un soldat roman şi-a înfipt suliţa în coasta lui Isus. Ea a văzut sângele ţâşnind din corpul neînsufleţit. S-a isprăvit totul. Isus, stăpânul ei - e mort.

Măria rămâne cu tot felul de întrebări în minte. Mai ales întrebări de genul „De ce". De ce a murit Isus? De ce l-au ucis? De ce a lăsat Dumnezeu ca el să moară? Dar au fost şi întrebări de genul „Ce?" Ce înseamnă aceasta? Ce va fi cu ea sau ce va deveni ea. Şi ceea ce era cel mai important - ce se va întâmpla cu trupul lui?

Răspunsul la această întrebare aduce mângâiere Manei. De obicei trupurile neînsufleţite sunt lăsate pe cruce ca păsările să ciugulească din carnea lor. Dar mâine e Sabatul. Evreii vor ca totul să se termine înaintea zilei lor sfinte. Aşa că, guvernatorul roman a permis lui Iosif din Arimatea să-1 îngroape pe Isus. Nicodim, un alt ucenic tainic, ajută şi el.

Femeile, cu inima zdrobită privesc pe cei doi bărbaţi cum iau jos trupul de pe cruce. Iosif îl înfăşoară în pânză nouă iar Nicodim îl îmbălsămează. Deoarece Sabatul începe la apusul soarelui, trebuie să lucreze repede. Prea repede, crede Măria. Cuprinse de tristeţe, femeile îl urmează pe Iosif şi pe Nicodim într-o grădină din apropiere şi privesc cum Isus este aşezat în mormântul din peşteră. Bărbaţii rostogolesc la intrarea în peşteră o piatră mare iar femeile îşi fac planuri - planuri de a pregăti propriile lor balsamuri pe care să le aducă la mormânt duminică şi să ungă trupul chiar ele.

Gândul de a face acest ultim lucru pentru Isus o ajută pe Măria ziua următoare, o zi foarte neplăcută. Duminică dimineaţă când se crapă de ziuă ea e deja sculată, pregătind miresmele. Apoi ea se alătură prietenelor ei şi se întorc la mormânt.

în timp ce merg, vorbesc puţin. Desigur nimeni nu pune marea întrebare „de ce". Nu, ele sunt preocupate acum de întrebări practice cum ar fi „cum vor intra în peşteră?" Fariseii au spus guvernatorului roman că s-ar putea ca ucenicii lui Isus să încerce să fure trupul lui Isus.

„Mormântul e pecetluit şi păzit. Sper că vom putea îndepărta piatra de la intrare", suspină Măria.

Dar când ajung la mormânt ele pot intra fără probleme. Piatra a fost rostogolită de la intrare şi nu e nici un paznic prin apropiere. De îndată ce intră, Măria scoate un strigăt de spaimă. „Trupul lui! Unde e trupul lui Isus?" Trupul nu este acolo. Măria vede pânza în care a fost înfăşurat trupul lui Isus îndoită frumos şi pusă pe un raft de piatră. Mormântul e gol, trupul a dispărut.

De acum întrebările „cum" devin întrebări „unde". Unde a dispărut trupul? Măria se teme că romanii sau fariseii au luat trupul. Poate l-au expus ca să-1 vadă toată lumea sau poate l-au aruncat într-un mormânt de criminal.

Şi, lucrul următor pe care îl face, o ia la fugă. Părăseşte mormântul şi aleargă înapoi în oraş să spună ucenicilor, lui Petru

şi Ioan, vestea teribilă. „Au luat trupul Domnului, şi nu ştim unde l-au pus", strigă ea.

îndată doi bărbaţi pornesc spre grădină. Măria încearcă să ţină pasul cu ei, dar curând oboseşte şi rămâne în urma lor. Când ajunge ea la mormânt, nu mai găseşte pe nimeni acolo, locul e părăsit. Nici un semn care să arate că ucenicii sunt acolo. Nici o femeie nu mai e acolo.

De acum, faţa Măriei e brăzdată de lacrimi. E disperată şi vrea să găsească trupul lui Isus. Plânge şi suspină de ţi se rupe inima. Priveşte în interiorul mormântului vrând să vadă neapărat trupul. Atunci ea vede doi îngeri, unul la un cap al mormântului iar altul la celălalt. îngeri! Desigur, cei mai mulţi oameni ar fi şocaţi să vadă îngeri, dar Măria a trecut prin atâtea în ultimul timp, încât figurile strălucitoare ale îngerilor cu greu o fac să clipească.

„Femeie, de ce plângi?" întreabă îngerii.

„L-au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus."

îşi întoarce privirea de la îngeri şi aude aceleaşi cuvinte.

„Femeie, de ce plângi?" De data asta cel ce vorbeşte este un bărbat. Plânsul a făcut ca Măria să nu mai audă şi să nu vadă bine. Ea crede că figura de lângă ea e cea a grădinarului - cineva care ar putea şti unde e trupul lui Isus - poate chiar el a luat trupul.

„Domnule", zice ea plângând, „dacă tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus iar eu mă voi duce să-L iau!"

„Măria", zice el.

Măria cunoaşte vocea aceea. O singură persoană pronunţă astfel numele ei.
„învăţătorule!" strigă ea. Da - El este! Isus stă în faţa ei. Mormântul e gol - nu pentru că trupul a fost luat, ci pentru că Dumnezeu L-a readus la viaţă pe Isus.
„Nu mă ţine", îi spune el cu blândeţe. „Mă voi întoarce la Tatăl Meu." Cu alte cuvinte, El poate să rămână doar câteva clipe - suficiente ca tristeţea Măriei să se transforme într-o bucurie de nedescris. Cu o fericire ce nu are margini, femeia părăseşte grădina. Se grăbeşte să-i găsească pe ucenici şi să răspândească vestea

glorioasă. Orice ar fi făcut, moartea nu L-a putut ţine prins pe Isus. Măria L-a văzut. Domnul a înviat. Isus e viu!

Subiectul lecţiei

Isus a zdrobit puterea morţii. El dă viaţă veşnică tuturor celor care îl iubesc şi îl urmează.

Text biblic

Ioan 20:1-18

Informaţii suplimentare

In călătoriile sale cu ucenicii, Isus a fost ajutat de un grup de femei. Mana Magdalena era una din ele. Luca 8:2 ne spune că Isus vindecase pe unele din aceste femei de duhuri rele şi boli. Tot aici citim că înainte de a se întâlni cu Isus, Măria fusese stăpânită de şapte demoni.

Cântece

Dumnezeu nu e mort (Nu)
Ce mare e dragostea Tatălui
înviat!
Credem în Dumnezeu Tatăl

r\"

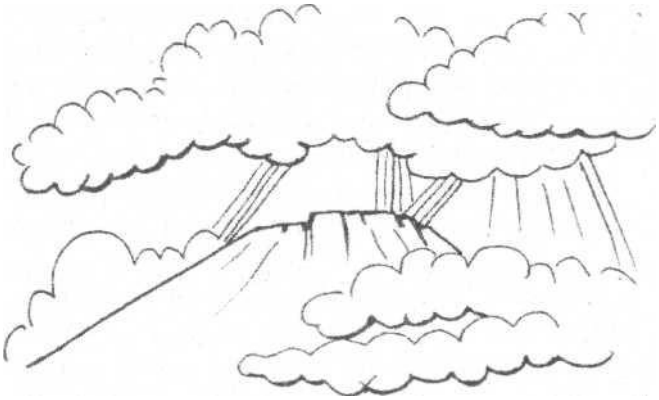

42. Veniri, plecări şi reveniri

(Povestirea de pe munte)

în apropierea oraşului Ierusalim se află un munte numit Muntele Măslinilor. E plăcut să fi acolo. Dar tot ce e acolo este trecător. Copacii, plantele, iarba, toate înverzesc apoi se usucă, vin şi pleacă. La fel şi oamenii din oraş, vin şi pleacă. Trăiesc o vreme, apoi mor. Doar muntele rămâne pe loc. Şi în modul lui propriu, de negrăit, el ştie un lucru - un lucru pe care oamenii, deşi au înţelepciune, îl pierd din vedere. Muntele îşi cunoaşte Creatorul.
Pe munte este imprimată vremea când Domnul Creaţiunii a vorbit şi totul a luat naştere: cerul, marea, copacii, plantele, animalele şi desigur, munţii - puternici, fertili, acoperiţi cu un covor de flori - munţi perfecţi, într-o lume perfectă.
Spinii şi ciulinii au apărut mai târziu. Au apărut când oamenii pe care Dumnezeu i-a pus să îngrijească de această lume, au ales să urmeze propriul lor drum. Atunci decăderea şi moartea au înlocuit slava care făcea ca totul să fie proaspăt şi viu.
Acum, totuşi, în povestire începe un capitol nou. Domnul Creaţiunii a petrecut 33 de ani pe pământ. Ca alţi oameni, a trăit şi apoi a murit. Dar spre deosebire de alţi oameni, el se întoarce la viaţă. S-a întors la viaţă iar azi stă pe panta muntelui. în modul lui liniştit, muntele îşi recunoaşte Creatorul. Asemeni restului lumii create, ştie cine este Isus. Un cuvânt al Lui a liniştit furtuna. Un cuvânt al Lui

face ca muntele să se arunce în mare. Dar Isus nu-i vorbeşte muntelui. El vorbeşte ucenicilor care l-au însoţit pe panta muntelui.
Sunt patruzeci de zile de când Isus a înviat din morţi. Isus s-a arătat ucenicilor în locuri diferite şi la momente diferite. încetul cu încetul ei încep să înţeleagă că de-acum lumea şi-a schimbat stăpânul. Domnia diavolului pe pământ s-a terminat iar domnia vieţii noi a lui Dumnezeu, a început. A început într-un mod ascuns în inimile credincioşilor, dar curând această domnie va deveni clară tuturor. Curând, Isus va face ca orice urmă de păcat să fie ştearsă şi pământul să fie plin de slava sa. întrebarea cea mare este - când? Când se va întâmpla asta? Asta vor să ştie ucenicii. Aşteaptă cu nerăbdare. Iar azi, pe panta muntelui nu-şi mai pot reţine nerăbdarea. „Doamne", întreabă ei, „în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia?"
în loc să le răspundă Isus le dă de lucru. începe explicându-le de ce nu poate răspunde la întrebarea lor. Ziua când slava Sa va fi dezvăluită, va fi hotărâtă de Tatăl Său ceresc. Acum însă lucrul important este ca tot mai mulţi oameni să ajungă să-1 cunoască. De aici începe lucrarea ucenicilor. Ei trebuie să spună peste tot şi tuturor cine este Isus şi ce a făcut el. Tuturor - pretutindeni? Ucenicii înghit în sec. Isus îi asigură cu dragoste că nu va fi nevoie ca ei să lucreze singuri.
„Duhul Sfânt va veni peste voi şi vă va da putere", le promite el. „Apoi veţi spune tuturor despre Mine, în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la capătul lumii."
Cu aceste cuvinte, Isus părăseşte muntele. Majoritatea oamenilor merg în jos, dar Isus o ia în sus... sus... sus... apoi dispare. între timp, pe pământ, în faţa ucenicilor apar doi îngeri.
198
„Isus s-a ridicat la cer", zic îngerii. „Dar Se va întoarce la fel cum L-aţi văzut plecând."
Isus Se va întoarce. Având cu ei această promisiune, ucenicii pornesc spre Ierusalim. Doar muntele rămâne la locul lui. El cunoaşte un lucru - pe Creatorul lui. Iar acum, cu toată lumea creată el simte un lucru - dorul. în liniştea lui, muntele tânjeşte după ziua când Domnul creaţiunii se va întoarce. Ziua aceea se apropie. Curând - de îndată ce ucenicii îşi termină lucrarea - Isus se va întoarce. Nu va mai fi boală sau suferinţă sau moarte. în ziua aceea muntele va cânta.

Subiectul lecţiei

într-o zi Isus va veni ca să judece pământul. între timp le dă creştinilor lucrarea de a spune altora despre El.

Text biblic

Faptele Apostolilor 1:6-12

Informaţii suplimentare

Muntele Măslinilor are înălţimea aproximativă de 2.930 metri. Este despărţit de Ierusalim prin valea Chidron. Pe panta ce priveşte spre Ierusalim se află cel mai mare şi mai vechi cimitir din lume. Biblia ne spune că pe vremea când Isus a slujit pe pământ, El avea obiceiul să meargă seara pe Muntele Măslinilor (Ioan 7:53-8:1), iar tradiţia ne spune că aici S-a înălţat la cer. O proorocie din cartea lui Zaharia ne sugerează faptul că acesta ar putea fi locul revenirii lui Hristos. (Zaharia 14:4)
199

Cântece

Iar noi vom cânta
Veniţi, ridicaţi-vă să mergem
Mergeţi, mergeţi în lume
Mergi şi spune munţilor
Dumnezeu îşi ridică o armată
Să cântăm despre regele care vine să domnească
Când Domnul va veni în slavă

Partea a patra POVESTIRI DE ZIDIRE A ÎMPĂRĂŢIEI

Povestiri adevărate despre credinţa în acţiune

Aceste povestiri se *bazează,* pe experienţe reale ale unor copii chiar dacă în unele cazuri s-au schimbat nume sau mici detalii. Ele sunt desemnate să încurajeze discuţia şi răspunsul activ. Ar fi ideal ca ele să fie spuse într-un asemenea cadru. Limitele de vârstă pentru povestirile 43, 45, 48, 49 sunt 6-10 ani: pentru povestirile 44, 46, 47 şi 50 se potrivesc mai mult copiilor peste 8 ani.
200

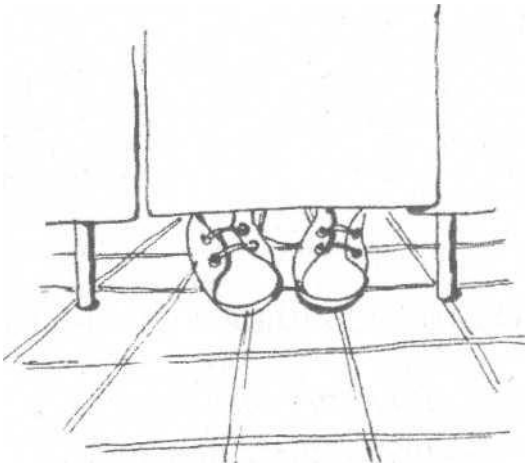

43. Piciul cu părul roşcat

(Iertarea)

Era prima săptămână a lunii August iar familia Rea se bucura de distracţia şi părtăşia ce-o aveau în tabăra creştină din Irlanda. Familia Nesbit - prietenii lor apropiaţi de la biserică - a venit şi ea. Familiile şi-au pus corturile alături şi pentru primele câteva zile băieţii, Ionatan Rea, de cinci ani şi gemenii familiei Nesbit au fost nedespărţiţi.

Apoi într-o după amiază, mama lui Ionatan, Carola, care se odihnea cu o ceaşcă de cafea în faţă, îşi dădu seama că nu l-a mai văzut pe Ionatan de la prânz. Ştia că trebuie să fie cu gemenii, Gary şi Ştefan. Totuşi ca să fie sigură, se hotărî să controleze.

„Ionatan!" îl chemă ea.

Nu răspunse nimeni.

Carola Rea se ridică în picioare şi merse la cortul familiei Nesbit. „Ionatan, vrei să vii puţin?" Dar Ionatan nu apăru. îi răspunse o voce din compartimentul de dormitor: „Nu este aici." Nu este aici? Carola privi înăuntru şi-i văzu pe Gary şi Ştefan jucându-se.

„Unde e Ionatan?" întrebă ea. Gemenii dădură din cap că nu ştiu.

Inima doamnei Carola Rea începu să bată mai repede. Se întoarse la cortul lor şi zărindu-l pe soţul ei venind pe cărare zise: „Nu l-ai văzut pe Ionatan?" Jim Rea scutură din cap. „Trebuie să fie cu copiii familiei Nesbit."

„Nu, nu e cu ei." De acum, Carola era îngrijorată. Ionatan nu era tipul copilului care să hoinărească de capul lui. Aşa că, ce s-a putut întâmpla cu el? S-o fi pierdut prin pădure sau, şi mai rău, o fi căzut în lac?

în următoarele patruzeci şi cinci de minute familia Rea a înconjurat tabăra, căutând pe fiul lor. „N-aţi văzut un copil mic cu părul roşcat?" întrebau ei pe cei cu care se întâlneau. Dar nimeni nu l-a văzut. întorşi la cortul lor, membrii familiei Nesbit, au observat ceva suspicios. Ecranul televizorului portabil era spart într-un colţ.

„Priviţi! Cum s-o fi întâmplat?" se întrebă doamna Nesbit. Cu siguranţă azi dimineaţă n-a fost spart." Gary şi Ştefan păreau uimiţi şi şocaţi.

„Mai mult ca sigur au umblat vandali pe aici!" bâigui Gary. „Băieţii răi din sat", aprobă Ştefan. „Sigur au intrat când noi am fost afară."

„Da, i-am văzut mai devreme hoinărind în jurul taberei", fu de acord Gary.

Imediat, doamna Nesbit a mers să spună doamnei Rea ce i-au spus gemenii. Să fi plecat Ionatan cu băieţii din sat? în timp ce familiile stăteau neliniştite încercând să facă legătura între lucruri, apăru pe scenă o fetiţă. „Dacă-l căutaţi pe piciul roşcat, l-am văzut eu, zise ea cu un glas subţirel.

„Unde? Unde?" Adulţii s-au strâns în jurul ei. Fetiţa arătă spre cortul familiei Nesbit. „L-am văzut fugind din cort la toaletă", zise ea.

Desigur, tatăl lui Ionatan îl căutase deja acolo. A fost unul din primele locuri în care l-a căutat. Dar l-a căutat doar în mod superficial. Aşa că acum, Jim Rea s-a întors la toaletă. „Ionatan! Ionatan!" A intrat, s-a uitat în fiecare compartiment, chemându-i

numele. Ce a fost asta? Se opri. Se auzi un zgomot din capătul coridorului. Se auzi un suspin.

„Ionatan, tu eşti?" Nici un răspuns
- dar Jim observă picioarele băieţelului de cinci ani. Cu un strigăt de uşurare deschise uşa şi acolo-1 găsi pe fiul lor cel roşcat, făcând ochii mari.
Ionatan stătuse tot acest timp la toaletă. Auzise chemarea părinţilor dar i-a fost atât de frică încât nu a ieşit afară, ştiind că el a spart televizorul familiei Nesbit. Desigur a fost un accident. Se juca cu un ciocănel, agitându-1 în aer în toate părţile, încercând să imite pe Gary şi pe Ştefan. Apoi-poc! A lovit ecranul televizorului şi întreaga lui lume s-a năruit împreună cu sticla ecranului. Lăsând pe Ştefan şi pe Gary să născocească o poveste pentru mama şi tatăl lor, a fugit la toaletă.
Acum, totuşi, totul a ieşit la iveală. Jim Rea a luat băieţelul de mână şi 1-a condus înapoi în tabără, la cortul unde aşteptau cu toţii
- mama lui, gemenii, domnul şi doamna Nesbit. Băieţelul privea în jur tăcut. Acesta era momentul teribil - de care a vrut să scape.
Dar recunoaşterea faptei s-a dovedit mai uşoară decât ascunderea ei. Domnul şi doamna Nesbit nu l-au certat pentru că a spart televizorul, iar domnul şi doamna Rea nu i-au certat pe gemeni pentru că au acoperit fapta lui.
„Voi duce televizorul la reparat", zise Jim Rea.
„Nu te îngrijora, nu e nici o problemă", zâmbi Harry Nesbit.
Aşa că, la fel cum s-a năruit lumea din jurul lui Ionatan, tot aşa s-a refăcut. Totul era în ordine. Era iertat. Cu toţii erau prieteni.
Dar micul incident a lăsat urme, nu pe televizor desigur - Jim Rea a aranjat cu un prieten din biserică să-1 repare cu 5 lire - dar pe banii din economiile lui Ionatan, Gary şi Ştefan. Când se întâmplă vreun accident - recunoaşte-ţi fapta - aceasta a fost lecţia pe care au învăţat-o cei trei copii. De atunci dacă a dispărut sau s-a spart ceva în mod misterios, tatăl lui Ionatan făcea cu ochiul mamei şi zicea: „Probabil a fost piciul cu părul roşcat."
204
Subiectul lecţiei
Noi zidim împărăţia lui Dumnezeu când zidim prietenii puternice cu alţi creştini şi ne iertăm unii pe alţii când facem vreo greşeală.
Text biblic
Efeseni 4:25-32
Activitate
Dă-le copiilor o coală de hârtie şi pune-i să noteze (sau să deseneze) orice lucru pe care l-au făcut şi de care le este ruşine. Apoi arde hârtiile sau pune-i pe copii să rupă hârtia în bucăţele foarte mici. Explică-le că aşa se întâmplă când greşim şi păcatele noastre sunt iertate - s-au dus, au fost şterse. Dumnezeu vrea să ne ierte când greşim. El mai vrea ca şi noi să iertăm pe alţii.
Cântece
Dumnezeu te iubeşte şi eu te iubesc Am fost pierdut dar Isus m-a găsit Tatăl nostru, care eşti în ceruri Gândeşte-te la o lume fără flori
205

44. Un Crăciun cu adevărat fericit

(Rugăciune şi mărturie)
Era ora şase în dimineaţa de Crăciun. David şi Allen Campbell stăteau şuşotind în faţa camerei părinţilor lor. „în regulă băieţi! Ne-am trezit. Să mergem jos." Părinţii lor, somnoroşi, Sam şi Liz s-au dat jos din pat.
Cadourile - erau cea mai mare senzaţie a Crăciunului. Iarăşi, holul familiei Campbell se transformase peste noapte în peştera lui Aladin.
„Hei, priveşte! Am primit căluţi de lemn!" strigă David încântat la vederea celor doi cai mari de culoare maro, care se legănau. „Şi armură", strigă Allen. „Şi un castel şi o măsuţă de lucru... şi almanahuri... şi o minge de...
„Crăciun fericit, băieţi!" zise tatăl lor încercând să pară vesel, dar David şi-a dat seama că tatăl lui se forţa să pară vesel. Tristeţea de pe faţa lui îi amintea de faptul că acest Crăciun nu putea fi fericit cu adevărat - nu fără bunicuţa Campbell. Moartea ei vara
trecută a lăsat un loc mare, gol în vieţile lor. Şi ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns, bunicul Campbell se afla în spital.
Mai târziu în acea dimineaţă, ca de obicei, familia Campbell a mers la biserică. Mersul la biserică şi urmarea lui Isus pentru ei era ceva foarte important. „Creştini bucuraţi-vă..." Cânta David cu voce tare. Cânta şi tatăl lui încercând să privească la partea frumoasă a lucrurilor.
Cel puţin bunicul Campbell va putea fi cu ei la masă, chiar dacă medicul a spus că poate părăsi spitalul doar pentru câteva ore.
Ajunşi acasă, David şi Allen îl aşteptau cu nerăbdare pe bunicul.
„A venit! A venit!" Alergară ei la uşă să-1 întâmpine. A fost amuzant să-1 vadă schimbându-şi pijamaua şi îmbrăcându-se ca de obicei. N-a vorbit mult dar era de aşteptat. Bunica conducea de obicei discuţia. Bunicul era un bărbat tăcut. „Un bărbat cu adevărat distins", obişnuiau să spună oamenii. El nu vorbea niciodată de sentimentele lui dar era întotdeauna foarte generos. Anul acela în ciuda tuturor problemelor sale, bunicul a dat bani unei mătuşi ca să le cumpere lor cadoul de Crăciun.
„Oau! Mulţumesc, bunicule! Sunt minunate!" zise David desfacând hârtia de pe o cutie mare cu maşinuţe.
Familia a trecut în sufragerie şi s-au aşezat în jurul mesei. Printre ei se mai aflau şi alte rude, dar masa de Crăciun era totuşi cea mai grea parte a zilei. Bunicul Campbell avea nevoie de ajutor ca să-şi taie bucata de carne de curcan şi tuturor le lipsea conversaţia bunicii.
„în regulă, băieţi. Puteţi pleca", zise până la urmă tata.
„Ura!" David şi Allen îşi luară jucăriile iar cei mari merseră în hol. în timp ce se jucau puteau auzi sunetul ceştilor de cafea şi murmurul liniştit al vocilor. Afară începea să se înnsereze.
Bunicul va pleca în curând, se gândi David. Cu acest gând îi veni o idee. Nu, mai mult de o idee - un îndemn lăuntric. îl făcu pe băiat să-şi pună jucăria pe masă şi se întoarse spre fratele lui. „Vino", zise el. „Să mergem în hol." Trebuia să facă ceva - trebuia să spună ceva - înainte ca bunicul să plece.

Aşa că peste câteva clipe, David a făcut ceva cu totul neaşteptat. S-a strecurat în hol şi s-a apropiat de bunicul Campbell. „Bunicule", zise el cu simplitate. „Nu vrei să devii un creştin? Atunci dacă vei muri, vei merge în cer şi o vei revedea pe bunica?"
în timpul cât el a vorbit, clinchetul ceştilor s-a oprit iar în cameră s-a făcut linişte. Bătrânul a luat mâna nepotului său. A strâns-o cu putere iar ochii lui albaştri s-au umplut de lacrimi. „Da", a şoptit el. „Da, vreau să devin creştin. Vreau foarte mult."
De îndată, familia s-a strâns în jurul bunicului. S-au rugat pentru bunicul şi bunicul s-a rugat şi el, chemându-1 pe Isus în inimă. A urmat un şir de îmbrăţişări! Bunicul 1-a îmbrăţişat pe David. David 1-a îmbrăţişat pe tatăl lui, Sam. Sam 1-a îmbrăţişat pe bunicul. Au uitat cu toţii de timp. în final Sam zise: „Cred că ar fi mai bine să mergem la spital." Bunicul stătuse deja mai mult decât s-au înţeles. Dar arăta mult mai bine şi văzând asta, cu siguranţă nu va spune nimic medicul.
„La revedere, bunicule. Crăciun fericit!" au zis David şi Allen, făcând cu mâna bunicului.
în timp ce bunicul le răspundea, tatăl lor se minuna din nou de ceea ce se întâmplase. Bunicul se alăturase familiei lui Dumnezeu. Sam se ruga de doisprezece ani pentru această clipă. A dorit să vorbească cu tatăl lui despre asta. Dar în toţi aceşti ani aşteptase momentul potrivit. Iar azi David a vorbit în locul lui. A vorbit la timpul potrivit şi a zis ce a trebuit.
La urma urmei a fost un Crăciun cu adevărat fericit.
Subiectul lecţiei

Noi zidim împărăţia lui Dumnezeu când ne rugăm ca alţii să vină la credinţă şi căutăm momentul potrivit ca să le vorbim.

Text biblic

Coloseni 4:2-6

208

Activitate

Petrece câteva minute rugându-te cu copiii pentru familiile şi prietenii lor. Explică-le că Dumnezeu lucrează adesea în mod ascuns în vieţile oamenilor, dându-le dorinţa de a-1 cunoaşte pe El. Uneori o simplă invitaţie la biserică poate fi tocmai ce le lipseşte ca să-i aducem în familia lui Dumnezeu. încurajează copiii să invite pe alţii la biserică.

Cântece

Culorile zilei îmi vin în minte
Dacă vrei bucurie, bucurie adevărată, bucurie minunată
Rugăciunea e ca un telefon

209

45. Nu sunt bună la adunări

(Vindecare)

Helenei Lawrence îi plăcea aproape totul la şcoală. îi plăcea învăţătoarea, clasa, pauzele şi jocurile. Singurul lucru care nu-i plăcea erau temele, faptul că trebuia să lucreze cu ele. Exerciţiile i se păreau grele, mai ales adunările. Indiferent cât de mult se străduia, nu obţinea aproape niciodată rezultatul cerut. Silabisirea i se părea şi ea grea.

Helen a început şcoala în Anglia, dar la vârsta de şase ani s-a mutat cu părinţii în Africa. Tatăl Helenei era medic. Prin mutarea lor acolo, părinţii puteau arăta dragostea lui Dumnezeu celor bolnavi şi-i puteau ajuta să se vindece.

Curând Helen si-a făcut o grămadă de prieteni în Africa. Fetiţa nu era deloc timidă sau ruşinoasă, aşa că i-a fost uşor să-şi facă prieteni. Desigur, ea ştia că nu trebuie să vorbească cu străinii dacă mama şi tata nu sunt prin preajmă. Dar ori de câte ori mergeau în vizită, ea vorbea fericită cu toţi cei pe care îi întâlnea.

într-o seară, după orele de şcoală, Helen şi părinţii ei au mers să viziteze un bărbat cu numele Joseph. Au mers să-1 vadă pentru că era bolnav, iar domnul Lawrence auzise că el se simţea singur şi deprimat.

„Poftiţi înăuntru... sunteţi foarte, foarte bineveniţi", îi salută familia lui Joseph cu căldură. Totuşi, după ce familia Lawrence s-a aşezat în camera răcoroasă, s-au simţit stânjeniţi. Au observat că familia nu prea îl ia în seamă pe Joseph. Bărbatul bolnav a fost lăsat să-şi bea ceaiul singur, într-un capăt al camerei în timp ce restul stăteau în celălalt capăt.

în timp ce doctorul Lawrence şi soţia lui încercau să se gândească la un mod de a-1 antrena pe Joseph în discuţie, Helen merse în capătul celălalt al camerei. Pentru Helen, Joseph era următorul prieten pe care vroia să şi-1 facă.

Ea s-a aşezat pe un scaun lângă el, gata să discute noutăţile pe care le-a auzit.

„Tata mi-a spus că aţi fost învăţător", începu ea.

„Aşa este", zise el. „Am fost învăţător."
„Eu merg la şcoală", zise Helen zâmbind.
„Eşti o elevă bună?"
Fetiţa dădu din cap dezaprobator. încerc să fiu, dar.. .problema este... că nu sunt bună deloc la adunări, sunt fără speranţă."
„Fără speranţă la adunări?" Joseph băgă mâna în buzunar şi scoase un creion. „Dacă vrei, eu te ajut. Putem face acum câteva adunări."
Oferta lui a fost ca şi când ai oferi unei persoane care urăşte legumele, un castron plin cu varză de Bruxelles. Pentru o secundă fata ezită. Privi repede la părinţii ei care îi zâmbiră încurajator. Helen ştia că ar putea spune „nu" adunărilor, dar nu ar fi prea politicos.
„Bine dar să nu fie prea grele."
Fata nu trebuia să fie îngrijorată. Adunările şi scăderile cu Joseph nu erau deloc ca la şcoală. El a transformat totul într-un joc. Timpul a trecut repede iar tatăl le-a spus că ar fi timpul să plece.
211

„La revedere Joseph. N-am ştiut că adunările pot fi atât de distractive", zise Helen la plecare. „Eşti un învăţător foarte bun."
Ceea ce nici fata nici părinţii n-au ştiut la vremea aceea este că adevăratul învăţător în după amiaza aceea fusese Helen. Au descoperit doar mult mai târziu cum o folosise Dumnezeu ca să-i vorbească lui Joseph, în după amiaza aceea. „Ai văzut cum te-a acceptat Helen. Aşa este şi dragostea Mea pentru tine. Nu trebuie s-o meriţi. întoarce-te la Mine iar Eu te voi primi imediat, aşa cum a făcut ea." Acesta a fost mesajul pe care Joseph 1-a auzit prin conversaţia şi zâmbetul Helenei. Iar în următoarele zile, tânărul şi-a deschis inima, a găsit bucuria de a fi iubit şi acceptat de Dumnezeu.
Şi familia lui Joseph a învăţat o lecţie în ziua aceea. Până la venirea Helenei, îl ţineau la distanţă pe Joseph - de teamă că dacă îl vor atinge se vor molipsi de la boala lui. Dar când au văzut-o pe Helen lângă Joseph, au înţeles ceva. „Putem sta liniştiţi lângă Joseph, nu ne vom molipsi." Acesta a fost mesajul pe care l-au primit. De arunci şi familia lui a fost gata să se apropie de el.
Aşa că cele două ore petrecute de Helen în casa lui Joseph, au avut un efect uriaş. înainte de vizită Joseph se simţea singur şi deprimat. După aceea s-a simţit acceptat şi plin de bucurie. Dacă un geniu al matematicii ar fi intrat în această casă, nu ar fi avut nici un efect. Dar Helen a transformat lucrurile - nu prin faptul că a spus sau făcut ceva inteligent: numai comportându-se ca o fată normală şi prietenoasă.

Subiectul lecţiei

Noi zidim împărăţia lui Dumnezeu când aducem vindecare celor bolnavi.

Text biblic

Faptele Apostolilor. 9:32-35

Activitate

Vorbeşte copiilor despre diferite moduri în care Dumnezeu vindecă pe bolnavi - prin tratament medical, prin rugăciune şi punerea mâinilor (Iacov 5:14-15), prin odihnă şi hrană bună (1 împăraţi 19:3-9). Vorbeşte-le despre deosebirile dintre vindecările spirituale şi cele fizice, de faptul că Dumnezeu doreşte ca noi toţi să cunoaştem dragostea lui vindecătoare.
Roagă-i pe copii să se gândească la bolnavii pe care îi cunosc. Rugaţi-vă pentru ei. Dacă e posibil vizitaţi astfel de persoane sau trimiteţi-le o felicitare din partea grupului.

Cântece

Mâinile lui Isus au fost mâini amabile, ce au făcut bine tuturor
Fă-mă un canal al păcii Tale
Cine a luat pâine şi peşte şi a săturat pe cei flămânzi?
212
213

46. Scaunul cu rotile al Rebecăi

(Grijă)

Alex şi Ben aveau două surori mai mari. Cea mai mare Kim, era deja la casa ei, dar locuia aproape. Rebeca, cealaltă soră locuia cu ei. în mai multe privinţe, Rebeca semăna mai mult cu un bebeluş decât cu o soră mai mare. Avea un păr frumos, blond şi era îmbrăcată modern, ca adolescentele de vârsta ei. Dar ea nu putea vorbi cu ei şi nici nu prea putea să facă ceva pentru sine. Dacă mergeau afară, ea era pusă într-un cărucior cu rotile.

Deoarece Rebeca era handicapată, străinii uneori se comportau ca şi când ea nu ar fi fost o persoană normală. Ben şi Alex ştiau însă mai bine adevărul despre ea. Ei ştiau că Rebeca iubeşte muzica şi că roşul era culoarea ei preferată. Ştiau că dacă le-ar fi putut vorbi de lucrul care-i place cel mai mult, ea le-ar fi spus „îmi place să sar." Când Rebeca sărea pe pat sau când treceau cu maşina peste un hop de pe şosea, ea râdea cu poftă. Doctorul le explicase că aceasta se întâmplă deoarece Rebeca nu simţea că picioarele îi aparţin, iar săriturile o făceau să se simtă sănătoasă.

într-un an, în noiembrie, când Alex avea zece ani iar Ben doisprezece, băieţii au observat că Rebeca nu se mai simte bine în scaunul ei cu rotile. Sau bucurat mult când mama i-a anunţat că Rebeca este programată la o consultaţie medicală pentru un nou scaun cu rotile.

Mama s-a întors de la clinică cu veşti bune. Rebeca urma să primească un scaun cu rotile nou. „Este unul minunat - un model cu totul diferit", le explică mama fericită. „Este confecţionat în aşa fel încât s-o ajute să şadă frumos şi drept.

Singura problemă era că Rebeca trebuia să mai aştepte douăsprezece săptămâni până la primirea scaunului cu rotile.

„Dar ea nu poate aştepta douăsprezece săptămâni!" exclamă Ben. „Ea nu se mai simte bine în cel vechi. Are nevoie de unul nou, acum."

„Ştiu", oftă mama. E o ruşine. Problema este că scaunul cu rotile vine împachetat din străinătate: apoi cineva de la clinică-trebuie să-1 monteze. Noi trebuie doar să avem răbdare..."

N-a fost uşor să aibă răbdare - mai ales când scoaterea Rebecăi la plimbare devenise aproape imposibilă. De fiecare dată aluneca în jos de pe scaunul ei. Alex şi Ben numărau zilele până la începutul lui februarie, când cele douăsprezece săptămâni urmau să se termine.

Până la urmă, ziua mult aşteptată a sosit.

Emoţionată, mama a sunat la clinică. Vai, de mine! Când s-a întors de la telefon faţa ei era tristă iar vocea ei stinsă. Scaunul cu rotile nu sosise.

N-a sosit nici săptămâna următoare... nici cealaltă... nici cealaltă.

„Te rugăm Doamne, binecuvânteaz-o pe Rebeca. Ajut-o să primească scaunul cu rotile curând." Seară de seară, Ben şi Alex se rugau aceeaşi rugăciune. Apoi, în martie, s-a întâmplat ceva extraordinar. Rebeca a reuşit să facă câţiva paşi fără ca cineva s-o ţină de mână. „Ia te uită! Foarte bine, Rebeca!" s-au minunat băieţii. Cu siguranţă Dumnezeu o binecuvânta pe sora lor. Dar scaunul ei cu rotile tot nu sosea.

Timpul a trecut. Iarna s-a schimbat în primăvară. Familia a început să facă planuri pentru vacanţa de vară. Săptămână după săptămână, mama suna la clinică, doar ca să i se spună că „nu a sosit scaunul cu rotile."

In mai mama şi tata au închiriat o casă de vacanţă pentru prima săptămână din iulie. Aceasta se afla pe

un teren magnific de 100 de acrii în mijlocul ţării. Planul era ca Kim, Ben şi Alex să facă multe ture cu bicicleta - iar mama, tata şi Rebeca să facă multe plimbări pe jos. Părea o vacanţă ideală - atâta timp cât scaunul cu rotile sosea la timp.
De acum Ben şi Alex se rugau şi mai stăruitor: „Doamne, te rugăm s-o ajuţi pe Rebeca să primească scaunul cu rotile înainte de vacanţa mare. Te rugăm ajută-i pe acei oameni să înţeleagă că ea are cu adevărat nevoie de el. Mama a sunat la clinică în prima săptămână din Iunie, în a doua săptămână din Iunie, în a treia săptămână din Iunie. Apoi, în a patra săptămână din Iunie, s-a mai întâmplat un lucru extraordinar. Mama, care avea întotdeauna răbdare, a hotărât că de acum i-ajunge. în săptămâna aceea când a auzit din nou cuvintele „N-a sosit scaunul cu rotile, ea nu pus jos receptorul ci a zis: „Mâine eu şi fiica mea vom fi la clinică", zise ea directorului. „Nu vom pleca din clădire fără scaunul cu rotile."
„Sunt gata să iau legătura cu televiziunea şi presa", zise mama hotărâtă. „Vom sta la clinică cât timp va fi nevoie."
Ei, de acum lucrurile au luat o altă întorsătură. Ben şi Alex au încercat să se comporte ca de obicei în timp ce mama şi Rebeca se pregăteau să plece la clinică în ziua următoare. Nu părea o excursie normală la clinică ci mai degrabă o expediţie majoră. Au observat-o împachetând nişte ciocolată.
„Vrei să spui că s-ar putea să nu vă întoarceţi până la ora ceaiului?" întrebă Ben.
„Vă vom privi la ştirile de la ora şase", glumi Alex.
Treburile n-au ajuns până acolo. După nouă luni de aşteptare şi rugăciune, mama şi Rebeca porneau spre casă triumfătoare. Aveau în final noul scaun cu rotile în portbagaj.
Acolo l-au băgat din nou cu două zile mai târziu când întreaga familie a plecat în vacanţă. „îţi mulţumim, Doamne pentru ce ai

făcut pentru Rebeca", au înălţat în gând o rugăciune de mulţumire care a cuprins toată maşina. Alex mai avea o întrebare nelămurită
- ceva se învârtea în mintea lui de mai mult timp. „Credeţi", zise el că „dacă ne-am fi rugat mai insistent Dumnezeu ar fi vindecat-o pe Rebeca cu totul?"
Mama şi tata au privit unul la celălalt. Era o întrebare care îi frământase şi pe ei. „Eu cred că Dumnezeu vrea ca noi să ştim că pentru Rebeca e bine aşa cum e acum", zise mama cu blândeţe, „într-o zi ea va umbla şi va vorbi, dar până atunci Dumnezeu ne-a dat nouă sarcina s-o iubim, să luptăm pentru ea şi să putem înţelege ce vrea..."
„Da, ai dreptate", o întrerupse Ben. „Tată, te rog să treci peste hopul de pe şosea."
„Iat-o!" Tata apăsă pe accelerator. Maşina a prins viteză. Au trecut peste acel hop, au fost puţin săltaţi apoi iar au căzut pe locurile lor. Rebeca râdea cu poftă. Azi săltatul era tot ce îşi dorea
- iar familia făcea totul ca ea să fie săltată cât se poate de sus.

Subiectul lecţiei

Noi zidim împărăţia lui Dumnezeu când ajutăm pe cei ce au nevoi speciale să-şi trăiască viaţa din plin.

Text biblic

ICorinteni 12:12-14, 21-27

Activitate

Vorbeşte cu copiii despre oamenii handicapaţi pe care îi cunosc ei. încurajează-i să se gândească la moduri cum ar putea să-i cunoască mai bine şi să afle ce lucruri sau activităţi îi fac să se bucure. Aranjaţi o activitate în care să includeţi persoane handicapate.

Alternativ implică un copil handicapat la alcătuirea unei activităţi pentru grup.

Cântece

Dumnezeule Tată mă întreb Mergi şi spune munţilor. Eşti unul dintr-un milion

47. Una pentru bunica

(încurajare)

Au fost vremuri - ca cele de acum - când Margareta ar fi dorit să fi putut uita mai repede. Desigur, doamna cu părul alb nu a putut să uite ce zi era sau unde locuia. Dar ar fi dorit să poată uita amintirile trecutului. Totuşi, iat-o din nou, gândindu-se la copilăria ei - şi, ca de obicei, gândurile ei o întristau. Margareta se simţea tristă deoarece curând după naşterea ei părinţii şi-au pierdut banii. Sărăcia a făcut ca tatăl ei să devină amărât iar mama ei deprimată. S-au îngrijit ca Margareta să aibă ce să mănânce şi ce să îmbrace, dar n-au putut să-i dea un lucru pe care ea şi-1 dorea cu adevărat: sentimentul de a se şti iubită.

„Lucrurile se vor schimba în bine când va sosi vaporul nostru", obişnuia să spună mama ei suspinând. Pe vremea aceea Margareta nu ştia că aceasta era doar o zicătoare. Zi de zi, ea mergea în port. Stătea acolo - o figură mică, singuratică, în umbra macaralelor, privind marea, scrutând orizontul după vaporul care avea să le rezolve toate problemele.

Vaporul urma să fie plin cu haine frumoase şi bijuterii care ar face ca ea să nu se mai simtă niciodată neiubită.

Desigur, acest vapor nu a venit niciodată. Margareta a crescut. La rândul ei s-a căsătorit - a avut şi ea doi copii - a lucrat din greu, a fost fericită. Totuşi au fost vremuri, ca acum, când sentimentul de-a nu fi fost iubită i-a inundat inima din nou.

Bătrâna doamnă închise ochii. Poate că puţin somn ar înveseli-o. Dar, visele o duseră înapoi în copilărie. Era ea - o fetiţă cu şorţuleţ cumpărat de la mâna a doua, cu faţa subţire, ciupită - ajutând-o pe mama ei să despacheteze cumpărăturile. Curioasă ea scotea fiecare produs din plasă... ceai, zahăr, o jumătate de duzină de ouă. „Ai grijă, Maggi", zise mama ei cu glasul tăios. „Ouăle sunt prea scumpe ca tu să spargi vreunul."

Copilul îşi muşcă buza. Ştia foarte bine că nu trebuie să răspundă obraznic. Spera atât de mult că mama ei îi cumpărase ceva dulciuri de la magazin - câteva mărunţişuri, un baton de ciocolată. Dornică de ceva mărunt pipăi plasa goală în fiecare colţişor. Nimic. îşi lăsă umerii în jos. Nu era nimic - nici o surpriză minunată. Ca de obicei mama nu cumpărase nimic altceva în afară de alimente. Gândul de a-i cumpăra fiicei dulciuri nu i-a trecut niciodată prin minte.

Drring... drring... drring. Trei târâituri puternice ale soneriei de la intrare, o readuseră la realitate pe Margareta. Drring. Drring. Deschise ochii. Era cineva la uşă. Ridicându-se în picioare, bătrâna doamnă privi la ceas. Doamne! Era deja timpul? Faţa i se lumină. S-au terminat orele de curs la şcoală iar cel care sună la uşă e probabil nepotul ei.

Aşa a şi fost. De îndată ce a deschis uşa, Matei, nepotul ei de nouă ani, o zbughi în bucătărie unde îşi puse jos ghiozdanul. „Nu vei ghici ce am făcut azi la şcoală, bunico", zise el. „Artă culinară!"

Scoase din ghiozdan o pungă de plastic. „Azi am făcut clătite", continuă el. „Iar doamna învăţătoare a zis că putem aduce şi acasă câte una la fiecare membru al familiei noastre. I-am spus că eu am nevoie de trei - una pentru mama, una pentru tata, şi una pentru bunica mea. Aşa că, poftim. Poţi s-o mănânci cu ceaiul de după

amiază." Cu mândrie, îi întinse o clătită mare şi fragedă, stropită cu mult zahăr.

„Vai, Matei!" zise uimită Margareta. „Ce surpriză minunată!"

Şi cu adevărat fusese ca şi când ar fi ieşit soarele. Deodată în loc să regrete trecutul, Margareta a văzut lucrurile bune pe care le făcuse Dumnezeu în viaţa ei. Poate că n-a primit dulciuri de la mama ei, dar nepotul i-a adus o surpriză dulce. Făcea parte dintr-o familie fericită. „Una pentru mama, una pentru tata şi una pentru bunicuţa mea", zise el. A fost ca şi când i s-ar fi dat o coroană cu pietre preţioase, să ştie că ea era specială pentru el.
„Ia o bucăţică, bunico, Ia te rog", o îndemnă băiatul.
Pentru un moment ea ezită. Clătita însemna atât de mult încât ar fi preferat s-o pună în ramă. Dar băiatul sărea de pe un picior pe altul, cu ochii lui albaştri dansând de nerăbdare.
Aşa că Margareta muşcă din clătită şi pentru a doua oară avu o surpriză. Nepotul ei făcuse clătite de calitatea întâi! Mmmm minunată... este delicioasă", zise ea în timp ce clătita se topea în gura ei.

Subiectul lecţiei

Zidim împărăţia lui Dumnezeu când mângâiem pe alţii prin lucrurile pe care le facem pentru ei sau prin cuvintele pe care le spunem.

Text biblic

2 Corinteni 7:5-7

Activitate

încurajează-i pe copii să se roage pentru bunicii lor şi pentru membri în vârstă din biserica lor. Discutaţi despre lucruri pe care

le pot spune sau face ca să le reamintească celor vârstnici că sunt iubiţi şi speciali.

Cântece

Ronţ, ronţ, ronţ
Dumnezeu mi-a dat urechi
Sunt deosebit pentru că Dumnezeu m-a iubit
Unu, doi, trei, Isus mă iubeşte

48, Lali şi Moni

(Să ne folosim darurile şi abilităţile)

Lali Sakar şi Moni Hari au crescut într-unui din cele mai aglomerate locuri din lume. Mahalaua Calcuttei, unde trăiau ele, era plină de zgomot, mirosuri, oameni zdrenţuroşi, foame, boală şi disperare. Totuşi fetele se considerau norocoase. Ele nu aveau multă mâncare şi nici educaţie. Dar cel puţin aveau un acoperiş deasupra capului iar părinţii îngrijeau de ele cât puteau de bine. Lali şi Moni cunoşteau o mulţime de copii care nu erau aşa norocoşi. Mulţi aveau părinţi dependenţi de droguri sau alcool. Alţii trăiau singuri, pe stradă, din resturile de alimente adunate de prin coşurile de gunoaie. Când au fost mici, Lali şi cu Moni nu s-au gândit prea mult la aceste probleme. Ele nu cunoscuseră un alt fel de viaţă. Apoi, într-o zi, o doamnă de la o organizaţie creştină a venit în cartierul lor. Le-a vorbit părinţilor despre un club al copiilor care se deschisese în apropiere. „Funcţionează în fiecare dimineaţă", explică ea. „Acolo au loc jocuri şi activităţi. Ne-am bucura dacă v-aţi lăsa copiii să vină şi ei."
Lali şi Moni au fost entuziasmate când au auzit de club. Ziua următoare, când părinţii le-au spus că pot merge, au fost şi mai entuziasmate.

în dimineaţa aceea, viaţa a început să se schimbe pentru Lali şi Moni. Clubul, au descoperit ele, era ca o şcoală cu un program uşor. Aveau lecţii, mâncare, distracţie şi prieteni. Nu mai trebuie să vă spun că fetele au revenit şi ziua următoare - şi ziua următoare... şi următoare...
Anii au trecut, iar Lali şi cu Moni continuau să participe la club. Au învăţat cum să-şi ţină casa curată ca să se poată mândri cu ea, cum să se îmbrace; au mai învăţat să scrie şi să citească. Două dintre activităţile cele mai îndrăgite de ele au fost dansul şi muzica. Una din cântările îndrăgite începea cu „Dragostea lui Isus se revarsă". Cuvintele descriau sentimentul ce-1 aveau fetele ori de câte ori veneau la club. Era un loc unde dragostea şi fericirea se revărsau din vieţile lor.
Afară totuşi, viaţa era diferită. Cu cât fetele creşteau cu atât observau mai multe lucruri care nu mergeau bine în mahala. Dar cum ar putea ele schimba lucrurile în bine? Erau încă tinere - doar adolescente. Atunci au descoperit că exista o modalitate - una la care nu s-ar fi gândit niciodată.
Lali şi Moni puteau vedea că o mulţime de femei din mahala erau împiedicate în găsirea unui loc de muncă de faptul că nu ştiau să scrie şi să citească. Cititul şi scrisul erau ca o cheie care putea deschide tot felul de uşi. Oamenii care puteau scrie şi citi se simţeau mai bine şi aveau mai multe oportunităţi decât cei care nu ştiau. Aşa că, atunci când a venit o învăţătoare specială la central clubului şi s-a oferit să le instruiască pe fete cum să-i înveţe pe adulţi, Lali şi Moni au profitat de ocazie.
Fetele erau cu şase ani mai tinere ca majoritatea învăţătoarelor. Totuşi au completat cu bine cursul. Erau gata să înceapă învăţarea. Dar vor avea ele eleve? Iar dacă vor avea, vor reuşi acestea să înveţe? Răspunsul s-a dovedit a fi „da" la ambele întrebări. Când Lali avea patrusprezece ani iar Moni cincisprezece, ele aveau propria clasă cu douăzeci de mame. Prima dată femeile au învăţat să ţină
224
creionul în mână în mod corect; apoi au învăţat să tragă liniuţe pe coala de hârtie - şi în scurt timp îşi scriau propriile nume. Pentru Lali şi Moni această clipă era întotdeauna una deosebită - când o femeie îşi scria pentru prima dată numele iar apoi privea în sus plină de mândrie.
La scurt timp după ce şi-au început orele, le-a venit un vizitator. Se numea Tim şi lucra pentru organizaţia care le sprijinea lucrarea. A venit tocmai din Anglia ca să afle mai multe despre această lucrare. în clipa în care a auzit despre ce fac Lali şi cu Moni, a dorit să le ia un interviu.
„V-ar deranja să-mi vorbiţi despre voi înşivă?" le întrebă el printr-un translator.
„Nu ne deranjează", spuseră fetele. înainte le-ar fi fost prea ruşine ca să vorbească cu vizitatorii, dar datorită clubului, acum nu le mai era teamă sau ruşine. Aşa că i-au vorbit lui Tim despre elevele lor, despre ambiţia lor de-a deveni învăţătoare calificate, despre familiile lor şi casele lor. Tim a rămas foarte impresionat. Le-a vorbit despre creştinii din ţara lui care au dat bani şi s-au rugat pentru activitatea lor.
„Pentru ce aţi dori ca ei să se roage?" a fost una din întrebările lui.
„Spuneţi-le să se roage ca să putem învăţa şi noi bine şi să putem duce mai departe ce am învăţat", începu Lali.
„Şi să putem ajuta pe alţii aşa cum am fost şi noi ajutate", adăugă Moni, cu un zâmbet.

Subiectul lecţiei

Zidim împărăţia lui Dumnezeu când ne folosim darurile şi abilităţile ca să-i ajutăm pe cei din jurai nostru.

Text biblic

Romani 12:3-8

225

Activitate

Ajută-i pe copii să-şi recunoască darurile pe care le-au primit de la Dumnezeu. Pot să se gândească la modalităţi de a le folosi în aşa fel încât să facă mai bună viaţa celor din jur. Centrul comunitar unde predă Lali şi Moni este condus de Emmanuel Ministries, Calcutta, şi este sprijinit de Tearfund. Donaţiile pentru această lucrare pot fi trimise la Tearfund, 100 Church Road, Teddington, **MiddlesexTWll, 8QE**

Cântece

Darul corintenilor Cronţ, cronţ, cronţ Doamne, dorim să-Ţi mulţumim cu adevărat
226

\ \xhMs

49. Licitaţia

(Strângere de fonduri)

Michelle Callan, fetiţa de opt ani dorea să strângă bani. Nu vroia să-i strângă pentru ea însăşi. Cu aceşti bani dorea să ajute oameni din alte ţări - oameni care erau victime ale foametei şi dezastrului. Michelle strânsese deja zece lire sterline din vânzarea unor jucării şi tablouri rudelor care îi vizitau. Acum ea era gata să facă un lucru mai mare.

„Vă amintiţi", zicea ea părinţilor „cum am vândut jucării şi tablouri anul trecut şi am dat acei bani? Mă gândesc că aş putea strânge mult mai mulţi bani dacă aş instala o tarabă în faţa porţii, făcând o licitaţie."

„O tarabă în faţa porţii?! Părinţii Michellei păreau încurcaţi. Desigur, ei nu erau împotriva strângerii de fonduri pentru ajutorarea oamenilor. Dar o licitaţie la tarabă era ceva foarte public. Nici unul din copiii din zona verde în care locuiau ei nu făcuseră vreodată aşa ceva.

Odată ideea împărtăşită, Michelle nu mai vroia să şi-o scoată din cap. Se ruga de părinţi: „Vă rog, lăsaţi-mă să fac licitaţia", ori de câte ori auzea veşti de foamete sau dezastru.

Până la urmă părinţii ei au zis: „Bine, poţi ţine licitaţia. Dar nu mâine şi nici la sfârşitul săptămânii viitoare. Poţi s-o ţii în octombrie."

Mai erau trei luni până în octombrie. Ideea din spatele timpului lung era că, fie Michelle se va răzgândi, fie că timpul o va ajuta să organizeze licitaţia. Putem ghici ce a ales Michelle. A început prin a-şi împărtăşi planul cu surorile Keegan care locuiau peste drum de casa lor şi cu Megan Grant care locuia lângă ei.

„In octombrie voi ţine o licitaţie pe stradă. Vreţi să mă ajutaţi?" întrebă ea.

„Da, e o idee foarte bună", au fost de acord Grace, Avril şi Megan.

Următorul pas a fost strângerea de obiecte pentru licitaţie. Michelle a luat legătura cu verişoarele ei şi le-a cerut jucării de pluş de care nu mai aveau nevoie: a mers şi pe la casele vecinilor şi a colectat ornamente vechi şi alte mărunţişuri. Fetele au spălat jucăriile de pluş, au curăţat ornamentele, iar Michelle 1-a rugat pe tatăl ei să repare unele jucării din lemn care erau rupte, pe pe care le primiseră de la doamna Quirk. într-un fel sau altul, până în octombrie, au strâns o grămadă de lucruri pentru licitaţie.

în ziua dinaintea licitaţiei fiecărui obiect trebuiau să-i pună un preţ. Ştia că majoritatea cumpărătorilor vor fi copii aşa că au pus preţuri mici. „Nu trebuie să cerem mai mult de cincizeci de pence pentru un obiect", zise ea prietenelor. Ea mai ştia că oamenii trebuie să cunoască la ce slujea acest ajutor, aşa că fetele au pictat pe două panouri mari cuvintele LICITAŢIE PENTRU SĂRACII DIN AFRICA, în culori albastru deschis, verde şi galben.

Panourile fluturau în briza dimineţii când domnul Callan a ajutat-o pe Michelle să ducă afară în stradă o masă. Licitaţia urma să înceapă la prânz. Michelle a hotărât că patru persoane nu vor fi de ajuns ca s-o ajute aşa că a mai rugat şi pe o prietenă de la biserică s-o ajute. Carolyn a fost punctuală ajungând cu un sfert de oră mai devreme. Dar nici urmă de Avril, Megan şi Grace. Oare

ce li s-a putut întâmpla? Michelle a trecut strada ca să vadă ce s-a întâmplat.

Prietenele i-au deschis uşa cu o privire nefericită. „îmi pare foarte rău", murmură Avril. „Părinţii nu ne lasă să mergem.

Nu l-au lăsat nici pe Megan. A fost o lovitură mare pentru Michelle. A pierdut trei ajutoare dintr-o dată. „Voi rămâne să te ajut eu, dacă vrei", se oferi tatăl ei. Dar ea a refuzat. Licitaţia nu ar fi aceeaşi dacă mama sau tata o ajută. Era ceva ce vroia să facă singură.
Sosi ora amiezii. Taraba s-a deschis în mod oficial. Au trecut cinci minute... douăzeci... douăzeci şi cinci şi nimeni nu venea. Nini măcar un singur cumpărător. După treizeci de minute tatăl Michellei, care privea de la fereastră ce se întâmpla, a hotărât că nu mai poate sta aşa fără să facă ceva ca s-o ajute pe fiica lui. Fără ca ea să ştie sună pe unul din vecinii care erau prieteni cu ei. „Alo, Joe, aici e Brian. Ascultă, n-aţi vrea să treceţi într-o plimbare pe la noi?"
Poate că a fost rezultatul telefonului, dar când a privit din nou pe fereastră, domnul Callan a văzut că licitaţia se desfăşura cât se poate de bine. O grămadă de părinţi şi copii s-au strâns în jurul tarabei, încântaţi de ceea ce vedeau.
Apoi pe scenă au apărut Grace, Avril şi Megan. „E în ordine. Putem să ajutăm şi noi!" zise cu bucurie Avril. Fericite, fetele s-au alăturat Carolynei şi Michellei, chiar la timp, când fiul domnului Quirk, Jack, a cumpărat o pereche de suporturi pentru carte. (Da, doamna Quirk le dăduse iar Jack le cumpărase înapoi!) Jack era doar unul din cumpărătorii mulţumiţi care au plecat de la licitaţie considerând că au făcut o afacere bună. Vânzarea s-a făcut atât de repede încât pe la ora patru taraba a fost practic goală. Surorile Keegan au ajutat ca licitaţia să se prelungească puţin, mergând acasă şi aducând şi alte jucării care puteau fi vândute. Până la urmă totuşi licitaţia s-a încheiat. Cumpărătorii au plecat, taraba era goală, singurul lucru care mai trebuia să fie făcut era acela de a număra banii.
Cât au putut aduna? Aceasta era marea întrebare. Curioase, fetele au scos cutia şi au început să numere banii - au numărat
229
56 de lire sterline. în timp ce îşi exprimau bucuria, a sunat cineva la uşă. Un vecin care nu a fost la licitaţie, a dorit să doneze cinci lire. Totalul de 61 de lire era mai mult decât se aşteptau. „Un efort superb. O treabă bună!" Aşa a zis pastorul bisericii, când i-au dus banii. Câteva zile mai târziu grupul a primit o scrisoare oficială de mulţumire de la Societatea misionară care promitea să folosească bine acei bani.
„Ce frumos! Trebuie să păstrăm scrisoarea", ziseră domnul şi doamna Callan cu mândrie.
Şi desigur, Michelle a păstrat scrisoarea. A fost bine să ştie că eforturile lor au fost apreciate. A fost şi mai bine să ştie că ea şi prietenele ei au ajutat cu adevărat oameni nevoiaşi. Licitaţia se terminase - dar nevoi mai existau. Deja îşi punea întrebarea „Pe când următoarea licitaţie?"

Cântece

Mergi şi spune munţilor
învaţă ce înseamnă să-1 urmezi pe Isus
Mâinile lui Isus au fost mâini blânde

Subiectul lecţiei

Auzim adesea de victime ale foametei şi dezastrului. Zidim împărăţia lui Dumnezeu când facem ceva pentru a-i ajuta.

Text biblic

Iacov 2:14-17

Activitate

Arată-le copiilor o hartă a lumii. Atrage-le atenţia asupra unei ţări care a fost lovită de curând de un dezastru natural. Vorbeşte-le despre ce s-a întâmplat şi despre nevoile oamenilor care trăiesc acolo. încurajează-i pe copii să se gândească la moduri cum ar putea aduna fonduri ca să-i ajute.
230
231

50. Mai deschis şi mai strălucitor

(împărtăşind în lucrare şi închinare)

Kirsty, Betany şi Rebeca făceau parte dintr-un grup de cercetaşi de la biserica lor. Cele unsprezece fete şi băieţi din grup, se adunau în fiecare duminică dimineaţa într-una din camerele puse la dispoziţia lor. De cele mai multe ori cele trei prietene se bucurau de aceste întâlniri. Le plăcea de Rachel, Hanna şi Ann, învăţătoarele lor şi aveau discuţii bune despre Dumnezeu. în ultimul timp, totuşi, sesiunile păreau plictisitoare - la fel cum ar fi coca-cola fără sifon. Nici camera în care se adunau nu le mai atrăgea. Chiar şi în toiul verii, era răcoare aici. Pereţii erau de culoarea magnoliei, tavanul era bej iar covorul era maro, simplu şi mohorât ca un cer acoperit de nori.

într-una din Duminici, când fetele au intrat în clădirea bisericii, au simţit un miros deosebit - un miros pătrunzător, proaspăt. Kirsty îşi zbârci nasul.

„Vopsea." Rebeca arătă spre câteva cutii cu vopsea care se aflau într-un colţ. „Grupul tinerilor şi-a redecorat camera. Am auzit-o pe Rachel spunând că îşi vor redecora camera."

Fetele au urcat la etaj în camera lor, care azi părea, după opinia Betaniei, ca o supă rece de ciuperci. „Şi camera noastră ar avea nevoie de zugrăveală nouă", şopti ea. Rebeca privi în jur. Nu era prea mare lucru de făcut. Adulţii ar putea spune că această cameră este aranjată cu gust. Dar era un gust fără aromă - aşa cum sunt sărăţelele fără sare. „Da, ceva trebuie făcut", fu şi ea de acord.

Unul din lucrurile pe care le admirau la învăţătoarele lor era faptul că erau deschise la sugestiile lor. Dar nu s-au gândit la reacţia lor când au propus ca şi camera cercetaşilor să fie zugrăvită. A fost ca şi când ai pune un chibrit aprins lângă o mătură. De îndată ce Rachel a menţionat ideea celorlalţi din grup - vhâşş! - ideea s-a aprins. Da, în mod hotărât locul trebuia zugrăvit din nou, insistau cu toţii, dar nu cu aceleaşi culori ca înainte. Ar trebui alese alte culori, ceva mai deschise şi mai luminoase, culori alese de ei - şi da, de ce n-ar putea zugrăvi chiar ei camera? De acum erau cu toţii entuziasmaţi.

Sau ar putea? Rachel n-a vrut să le ia cheful dar şi-a dat seama că vor întâmpina greutăţi. Camera era proprietatea bisericii. „Asta înseamnă că vom avea nevoie de permisiune înainte de a schimba ceva", îi avertiză ea pe ceilalţi.

Acum dacă cineva i-ar fi întrebat cu cine seamănă membrii din comitet, răspunsul ar fi fost, cu bufniţele. Bufniţele sunt înţelepte dar precaute. Liderii responsabili cu clădirea sunt la fel. Aşa că au fost cu toţii puţin nervoşi când au adus în faţa liderilor propunerea de a zugrăvi pereţii camerei. Totuşi, cu înţelepciune, ei au zis: „Bine." Cei prudenţi au putut fi auziţi făcând remarci de genul: „E puţin riscant" şi „Sper că vor fi implicaţi şi adulţii." Dar a fost bine că nu s-au încăpăţânat cu ideile lor.

Acum că cercetaşii puteau trece la treabă, nu aveau timp de pierdut. Duminica i-a găsit alegând din mulţimea de mostre, culori potrivite pentru cameră.

„Ce ar fi să zugrăvim pereţii în negru, uşile în purpuriu iar marginile cu portocaliu", glumi cineva.

„Nici vorbă. Comitetul ar putea face un atac de cord."

„îmi place culoarea aceasta." Betany arătă spre o culoare mov. „Şi cu aceasta", adăugă Kirsty, arătând culoarea verde. Combinaţia celor două culori a primit aprobarea tuturor. Era ceva deosebit, fără a fi ţipător.

Aşa că liderii au cumpărat şase cutii de vopsea mov şi patru de culoare verde.
Câteva zile mai târziu, echipaţi cu pensule, Betany, Kirsty, Rebeca şi ceilalţi cercetaşi au mers la biserică să se apuce de treabă. Ajunşi la biserică au constatat că podeaua fusese acoperită ca să se evite murdărirea cu vopsea. Totul era gata.
„Mi-e cam frică", zise Rebeca, în timp ce-şi înmuie pensula în vopsea.
„Ştiu. Ce va fi dacă stricăm totul?" zise Betany trăgând o dungă lungă de culoare mov pe perete.
Fetele n-aveau de ce să se îngrijoreze. în scurt timp, întregul grup mânuia pensulele ca nişte profesionişti. Au descoperit cum trebuiau să înmoaie pensulele în vopsea ca să nu curgă picături pe jos. Au învăţat cum să aplice vopseaua ca să nu rămână urme pe perete. Sviş... Svaş... Sviş... Svaş... munca ritmică le-a dezlegat limbile. încetul cu încetul pereţii camerei şi-au schimbat culoarea iar grupul s-a trezit că vorbea despre orice şi despre tot - casă, şcoală, Dumnezeu - până când, mult prea devreme, transformarea a fost completă.
Duminica următoare, cercetaşii s-au adunat pentru prima oară în camera lor proaspăt zugrăvită. Odată, ea arăra ca un cabinet de stomatologie. Acum arăta ca o pădure primăvara.
„O treabă fantastică! Bună treabă!" zise unul din lideri care a intrat să privească treaba făcută de ei. în scurt timp a devenit clar faptul că s-a făcut mai mult decât o schimbare de suprafaţă, în timp ce copiii îşi puneau scaunele în cerc pentru discuţiile lor biblice obişnuite şi pentru rugăciune, liderii au observat diferenţa. Grupul vorbea mult mai liber şi deschis decât înainte. Lucrând împreună au ajuns mai aproape unii de alţii. în relaţia lor era o
lumină şi o strălucire nouă - o bucurie nouă de a învăţa împreună despre Dumnezeu.

Subiectul lecţiei

Zidim împărăţia lui Dumnezeu când lucrăm şi ne închinăm împreună.

Text biblic

Evrei 10:23-25

Activitate

Scrieţi pe două foi de hârtie două titluri: „Cele mai bune lucruri" şi „Cele mai rele lucruri." Vorbiţi despre lucrurile pe care copiii le fac cu plăcere împreună. Pe cealaltă foaie scrieţi lucrurile pe care copiii nu le fac cu plăcere împreună. Pe o a treia foaie scrie titlul „Plan de activitate". Discutaţi ce poate fi făcut ca grupul să se simtă şi mai bine împreună şi încercaţi să puneţi în practică.

Cântece

Căci Eu zidesc un popor puternic Dumnezeu te iubeşte şi eu te iubesc Pacea curge ca un râu Doamne, vrem să-Ţi mulţumim

Index de subiecte

(Numerele se referă la povestiri nu la numărul de pagină)

Abilităţi.....45,48
Accidente.....43
Sfat.....25
Agenţi, secreţi.....9
îngeri.....29
Animale.....30
înfăţişare.....19, 38
Copilaşi.....13
Botezul lui Isus.....31
Bătălii.....17,25
Naşterea lui Isus.....29, 30
Zile de naştere.....13
Pâine.....21
Clădire.....28
Bătăuşi.....25
Prăjituri.....17
Calcutta.....48
Tabără.....43

îngrijirea bolnavului.....45
Şutaşi.....40
Schimbare.....10
Alegeri.....28,3
Crăciun.....27, 29,44
Viaţa bisericii.....50
Computere.....11
Grijă.....16
Mulţumire.....11
Convertire.....36, 44
Artă culinară.....47
Creaţie.....5
Răstignire.....40
Cruzime faţă de animale.....27
Moarte.....44
Decizii.....2
Decorare.....50
Demoni.....19
Ouă.....20
încurajare.....47
Ospitalitate.....34
Scuze.....20
Eşec.....26
Cinste.....21
Credinţă.....19, 35
Fermieri.....20
Teamă.....3
Pescuire.....33
Urmându-1 pe Isus.....33
Iertare.....43
Prieteni.....18, 49
Generozitate.....22
Daruri.....45, 48
Dărnicie.....38
Dumnezeu
Voia Lui.....12
Promisiuni.....30
Pe primul loc.....2, 14
Bârfă.....23
Bunici.....44,47
Creştere, spirituală.....13
Călăuzire.....1
Directori de şcoală.....24
Vindecare.....35
Cer.....29
Ajutarea celorlalţi.....18
Găini.....20
Vacanţe.....46
Duhul Sfânt.....42

Cai.....22
Idoli.....3
Iair.....35
Invidie.....11
Isus
Arestare.....39
înălţare.....42
Botezul lui.....31
Vânzarea.....39
Naşterea.....29,30
Moartea.....40
Urmarea Lui.....33
Ioan Botezătorul.....31
Iuda.....39
Judecători.....21
Licitaţie.....10
Regele Alfred.....17
Lene.....20
Conducere.....1
Minciuni.....10
Viaţă, sfinţenia ei.....7
Ascultare.....24
Scufiţa Roşie.....15
Căsătorie.....8
Marta (şi Măria).....34
Măria Magdalena.....41
Măria, mama lui Isus.....32
Mâncare.....34
Amintiri.....47
Minuni.....32
Bani.....21,49
Mame.....16
Muntele Măslinilor.....42
Ucidere.....7
Nume.....4
Nevoi.....22,49
238
Organizare.....49
Recunoaşterea faptei.....43
Părinţi.....6,37
Influenţa prietenilor.....15
Petru.....33
Animale favorite.....6, 27
Farisei.....31,37
Porci.....28
Putere.....39
Rugăciune.....25, 44, 46

Priorităţi.....34
Promisiuni ale lui Dumnezeu.....30
întrebări.....41
Citire.....48
Scufiţa Roşie..... 15
Salvare.....9
Respect.....6
Odihnă.....5
înviere.....41
Răsplătiri.....12
Risc.....9
Reguli.....37
Sabat.....5
Vânzări.....49
Mântuire.....40
Sfinţenia vieţii.....7
Şcoală.....24
Teme la şcoală.....45
Agenţi secreţi.....9
Secrete.....23
Stăpânire de sine.....17
Egoism.....18
împărţirea sarcinilor.....50
Simon Petru.....33
Păcat.....31,40
Mahala.....48
239
Albă ca Zăpada.....16
Nevoi speciale, oameni cu.....46
Creştere spirituală.....13
Vindecare spirituală.....45
Furt.....9
Duminica.....5
Superstiţie.....3
Jurăminte de fidelitate.....4
Sinagogă.....35
Vameşi.....36
învăţare.....48
Spune altora.....42
Templu.....30, 38
Limba.....23
Jucării.....26
Puncte de întoarcere.....26
Antipatie.....36
Violenţă.....7
Bogăţie.....38
Nunţi.....32
Scaune cu rotile.....46
Văduve.....38
Voia lui Dumnezeu.....12
înţelepciune.....14
Mărturie.....44
îngrijorare.....19
Scriere.....48
Zacheu.....36

Index de versete biblice

(Numerele se referă la povestire nu la numărul paginii)

Exodul
20:1-3.....2
20:1-17.....1, 12
20:4,5.....3
20:7.....4
20:8-11.....5
20:12.....6
20:13.....7
20:14.....8
20:15.....9
20:16.....;.....10
20:17.....11
Deuteronom
6:1-9.....13
2 Cronici
1:7-12.....14
Proverbe
1:10.....15
3:28.....18
9:10.....14
11:13.....23
11:25.....22
12:10.....27
12:16.....17
12:25..... 19
14:11.....28
18:13.....24
20:18.....25

. 21:3.....21
22:13.....20
24:16.....26
27:14.....16
Isaia
53:1-6.....40
Matei
3.....31
21:1-11.....39
26:1-55.....39
27:32-54.....40
Marcu
5:21-43.....35
7:1-13.....37
Luca
2:8-14.....29
2:21-38.....30
5:1-11.....33
10:38-42.....34
19:1-9.....36

21:1-4.....38
Ioan
2:1-11.....32
20:1-18.....41
Faptele Apostolilor
1:6-12.....42
9:32-35.....45
Romani
12:3-8.....48
1 Corinteni
12:12-14.....46
12:21-27.....46
2 Corinteni
7:5-7.....47
Efeseni
4:25-32.....43
Coloseni
4:2-6.....44
Evrei
10:23-25.....50
Iacov
2:14-17.....49

243

„Tatăl meu este arhitect. Bunicul meu a fost constructor. Şi eu lucrez în construcţii, chiar dacă nu cu cărămizi şi mortar. Centrul meu ce construcţie este căminul familiei unde zidesc vieţile copiilor mei." Dumnezeu ia parte la procesul de zidire şi rezidire a vieţilor. Cu copiii avem ocazia să aşezăm o temelie fermă. Un ajutor pe care 1-a dat Dumnezeu părinţilor şi liderilor pentru această sarcină este unealta povestirii. A folosit-o Isus şi o putem folosi şi noi - este o unealtă care ne permite să-i învăţăm fără să le predicăm, să atingem corzi sensibile fără dificultate, să explorăm acţiuni şi alegeri fără risc. Povestirile apar sub patru titluri: de zidire a conştiinţei de zidire a caracterului de zidire a unui angajament de zidire a împărăţiei
Cartea cuprinde puncte relevante ale discuţiei şi ale predicii, referinţe biblice, note despre cum să spunem anumite povestiri, activităţi după povestire, informaţii suplimentare, sugestii de cântece şi rugăciuni scurte.
Lynda Neilands este autoarea Manualului Brownie Guide precum şi a numeroase romane pentru copii. Trăieşte la Belfast, în Irlanda, împreună cu soţul ei şi cei doi fii gemeni - care au testat aceste povestiri. Tot ea este autoarea celorlalte două volume din această serie: „50 Povestiri de cinci minute" şi „50 Povestiri pentru ocazii speciale."
De acelaşi autor (în limba engleză)
50 Povestiri pentru ocazii speciale. 50 Povestiri de cinci minute Manualul Brownie Guide
Dragostea rupe bariere
Jessica se alătură copiilor Brownie
Tracy şi războinicii
Un prieten pe viaţă
Eşecul nu e niciodată final

245
Tiparul executat la: **S.C. Cârmei Prinţ & Design S.R.L.**
Arad, Str. Weitzer nr. 12
telefon 0257 250670; fax 0357 814601
e-mail: carmelprint@gmail.com

„Tatăl meu este arhitect. Bunicul meu a fost constructor. Şi eu lucrez în construcţii, chiar dacă nu cu cărămizi şi cu mortar. Centrul meu de construcţie este căminul familiei, unde «zidesc» viaţa copiilor mei."

Dumnezeu ia parte la procesul de zidire şi rezidire a vieţii. Cu copiii avem ocazia să aşezăm o temelie fermă. Un ajutor pe care li l-a dat Dumnezeu părinţilor şi liderilor pentru această sarcină este unealta povestirii. A folosit-o Isus şi o putem folosi şi noi: este o unealtă care ne permite să-i învăţăm fără să le predicăm, să atingem corzi sensibile fără dificultate, să explorăm acţiuni şi alegeri fără risc.
Povestirile apar sub patru titluri:

- de modelare a conştiinţei
- de zidire a caracterului
- de luare a unui angajament
- de zidire a împărăţiei

Cartea cuprinde puncte relevante ale discuţiei şi ale predicii, referinţe biblice, note despre cum să spunem anumite povestiri, activităţi după povestire, informaţii suplimentare, sugestii de cântece şi rugăciuni scurte.
Lynda Neilands este autoarea Manualului Brownie Guide precum şi a numeroase romane pentru copii. Trăieşte în Belfast, în Irlanda, împreună cu soţul ei şi cei doi fii gemeni, care au testat aceste povestiri. Tot ea este autoarea celorlalte două volume din această serie: „50 Povestiri de cinci minute" şi „50 Povestiri pentru ocazii speciale."
De acelaşi autor (în limba engleză):
50 Povestiri pentru ocazii speciale... 50 Povestiri de cinci minute Manualul Brownie Guide Dragostea rupe bariere
Jessica li se alătură copiilor Brownie
Tracy şi războinicii
Un prieten pe viaţă
Eşecul nu e niciodată fina' z
\ ***Or***